

KAWF

Tôi
không
phải là
Công Chúa

nhà xuất bản văn học
Hà Nội

Mục lục

<u>Chap 1: Lời "Tỏ Tình" Lúc Nửa Đêm</u>	
<u>Chap 2: Cú Chạm Mặt Đầy Bạo Lực</u>	
<u>Chap 3: Oan Gia Ngổ Hề</u>	
<u>Chap 4: Thảm Họa...</u>	
<u>Chap 5: Số Phận Trớ Trêu</u>	
<u>Chap 6: Tai Nạn Bất Ngờ</u>	
<u>Chap 7: Bị Nhốt Bất Đắc Dĩ</u>	
<u>Chap 8: Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ</u>	
<u>Chap 9: Chấp Nhận Và Khó Hiểu</u>	
<u>Chap 10: Ra Mắt Nhà Chồng</u>	
<u>Chap 11: Dự Luận</u>	
<u>Chap 12: Vụ Nhầm Lẫn Đáng Yêu</u>	
<u>Chap 13: Dạ Tiệc</u>	
<u>Chap 14: Tai Nạn Bất Ngờ</u>	
<u>Chap 15: Gia Sự</u>	
<u>Chap 16: Nỗi Đau</u>	
<u>Chap 17: Chạy Trốn</u>	
<u>Chap 18: Kết Thúc Cuộc Trốn Chạy</u>	
<u>Chap 19: Vào Bếp</u>	
<u>Chap 20: Nếu Cậu Không Phải Là Công Chúa</u>	
<u>Vài Lời Lảm Nhảm Của Châu</u>	

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 1: Lời "Tỏ Tình" Lúc Nửa Đêm

Mười một giờ ba mươi tối.

Nó đang ngủ. Đúng hơn là đã ngủ được mấy giấc rồi.

Ồ o o o...Ồ o o o...

Theo phản xạ, nó vừa ngủ vừa... với tay mò mẫm chiếc điện thoại đang reo inh ỏi, không biết người nào rảnh rang mà chọn giờ này quấy phá giấc ngủ của nó. Không buồn nhìn số gọi đến, nó vừa ngáp vừa bật nắp, kê cái miệng ngái ngủ vào điện thoại với cái giọng thê thảm:

- A... lô!

Đầu nó gục gục.

Nhưng âm thanh từ đầu dây bên kia khiến nó tỉnh hẳn.

- Kín! Bây giờ Kín hãy im lặng, hãy chỉ im lặng nghe Bun nói mà thôi.

Nó nuốt nước bọt.

- Bun biết Kín đang giận Bun, rất giận là đằng khác. Nhưng thực sự Bun không cố ý. Chỉ là... chỉ là Bun không thể kiềm chế... Bây giờ

Bun muốn nói 1 sự thật, 1 sự thật mà bấy lâu nay Bun không dám nói. Bun thích Kin... Kin chỉ biết thế là được. Thôi , kin ngủ đi mai gặp.

Tín hiệu đột nhiên bị cắt đứt...

Lần này thì nó tỉnh hẳn, nhìn chăm chăm vào điện thoại, số vừa gọi đến là số lạ hoắt, đơn giản là vì nó không phải là Kin, dù buồn ngủ đến mấy thì nó vẫn đủ khả năng để nhớ tên mình. Phải! Nó là Lam. không phải Kin.

Nó cười 1 mình. Một cuộc điện thoại kì quặc và nó vô tình trở thành người được tỏ tình bất đắc dĩ. Tội nghiệp thằng nhóc tên Bun nào đó. Nghe qua giọng nói có vẻ khó khăn lắm mới thốt ra được. Ai dè lại không đúng đối tượng. Haizzz... nó quăng điện thoại vào góc giường và ngủ tiếp. Nhưng nó không ngủ tiếp được nữa. Vậy là thêm 1 đêm làm cú vọ...

Sáng hôm sau nó gật gà gật gù trên bàn ăn, kết quả của 1 đêm thức trắng. Nhìn đôi mắt thâm quầng như bị ai bum vào, mẹ nó nhăn mặt

- Con làm gì mà trông kinh khủng thế?

- Đêm qua con không ngủ!

Mắt mẹ nó bỗng sáng rực.

- Ôi! Con gái yêu của mẹ bữa nay đã biết thức khuya học bài rồi cơ đấy!

Nó ngán ngẩm không trả lời. Cứ để mẹ nghĩ như vậy cũng được.

- Chào mẹ, con đi học!

- Ủ!

Nó lóc cóc leo lên chiếc xe đạp điện nó cho là "cà tưng" mà ba rước về từ nhà cậu. Vì sự đẽnh đoảng bẩm sinh mà nó làm mất con ngựa sắt yêu quý để rồi phải xài con ngựa điện này

15' sau nó "đáp" trường.

Khó khăn lắm nó mới tìm thấy nhà giữ xe. Nó chỉ mới vào trường nay chưa được 3 tuần nên việc đó cũng hoàn toàn bình thường. Nhưng trường nó học thì không bình thường chút nào.

nghĩ đến đó thôi là nó lại thở dài. Nó không thích thế. Nếu không vì kỳ vọng quá lớn của gia đình thì nó muốn học ở 1 trường bình thường hơn.

Nó chậm rãi bước đi lên cầu thang. Tính cách nó vốn dĩ không trầm trầm như bây giờ nhưng môi trường thay đổi nên phần quậy phá trong người nó cũng phải nén xuống. Điều này khiến nó bực mình. Và vì bực mình nên nó bước mạnh hơn, nhanh hơn mà không để ý ddeesng xung quanh...

Bốp!!!!

Hậu quả của sự bực mình không đúng lúc...

Nó vừa va phải ai đó...

Vừa lấy tay xoa xoa trán vừa ngẩng lên định xin lỗi thì nó giật mình khi nhìn thấy kẻ lạ hoắc đứng đối diện cũng đang xoa xoa bả vai sau cú chạm đầu đầy bạo lực.

- Đụng phải "thú dữ" rồi! - Nó lắm bằm.

Người đối diện nhìn nó bằng 1 ánh mắt không thể "dã man" hơn.

- Hic! sorry! Mình không cố ý, mình...

Nó chưa nói hết câu thì đã nhận được 1 cái chỉ thẳng mặt. Kẻ đối diện nhìn nó chằm chằm. Mặt biến sắc, nó chỉ mới vào trường không lâu, nó không muốn mình bị ghi tên vào danh sách những nhân vật "cần được quan tâm và chú ý".

- Cậu đã va vào tôi, tôi không muốn có lần thứ 2!

Đó là những gì nó nghe được từ miệng của tên đứng trước mặt và cao hơn nó 1 cái đầu.

- Ơ! Mình...

Nó chưa kịp nói hết câu thì tên trước mặt đã đút 2 tay vào túi quần và đi thẳng. Tai xì khói, nó quay lại nhìn, miệng lắm bằm:

- Đúng là "giống hot boy", tên nào tên nấy đều bị bệnh "đu cột điện".

Nó chỉnh lại đồng phục, nhìn chiếc váy ngắn nó thêm nản lòng. Cuộc đời nó ghét nhất là phải mặc váy. Nó ghét cái việc phải khoe cặp chân vòng kiềng và to tướng của mình cho thiên hạ "ngắm nhìn". Trời hôm nay se lạnh làm chân nó co rúm lại. Sau 1 hồi hà hơi lấy sức, nó lê từng bước vào lớp.

- Hôm nay sao cậu đi sớm thế?

Tuyết, con nhỏ cùng bàn, người bạn duy nhất mà nó quen từ ngày đầu bước chân vào đây, lên tiếng hỏi thăm. Nó chỉ cười nhẹ:

- À! Hôm nay tự dưng muốn đi sớm thôi!

Lớp nó học phần lớn đều là con nhà thương gia địa vị cao, đó cũng là nguyên nhân giải thích cho việc tại sao toàn bộ lớp này đều muốn thi ngành Kinh tế - nghĩa là sẽ nối nghiệp gia đình. Chỉ mình nó là lạc loài... Ba mẹ nó đều là giáo viên, nhưng nó lại muốn làm giám đốc!

Giọng cậu lớp trưởng dội như bom tấn:

- Cả lớp, đứng!

Thầy giáo dạy văn vừa dừng đỉnh bước vào. Và nó là người duy nhất trong lớp... cất tiếng cười. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó và tất nhiên người bất ngờ nhất chính là thầy giáo.

- Em kia! Tại sao lại cười?

- Dạ!... Dạ thưa thầy, em không cố ý, tại...

- Tại sao?

- Dạ, tại em vô ý đụng vào eo bạn ấy nên bạn ấy mới bật cười đó thầy! - Tuyết nhanh miệng đỡ giùm.

Đó là 1 lý do không thể củ chuối hơn nhưng vẫn còn đỡ hơn cái lý do thành thật mà nó định nói

- Các em đang đùa tôi à?

- Dạ không, chúng em không dám, sự thật là em bị nhạy cảm nên cứ ai đụng vào người là em lại bật cười, đây là bệnh... bệnh bẩm sinh, là 1 hội chứng " hay cười " đó thầy

- Bệnh " hay cười" ư? Tôi chưa nghe bao giờ... các em...

Dù có khó chấp nhận đến mức nào thì thầy vẫn phải chấp nhận cái lí do kỳ cục mà nó đưa ra, trong lớp có rất nhiều tiếng cười nhỏ bật lên, nó cũng suýt nữa không kìm được, nhưng lần này nó cố gắng hết sức để không tái phạm.

- Tôi tha cho lần này! Nếu con tái phạm thì xuống giám thị, nghe rõ chưa!!!! cả lớp ngồi xuống đi!

Nó vừa ngồi xuống vừa thở phò phò. Hú hồn. Nó quay sang nhìn Tuyết với nụ cười và ánh mắt biết ơn.

Bỗng nó thoáng thấy ánh mắt của cậu lớp trưởng từ dãy bên nhìn sang , ánh mắt kỳ lạ mà vô tình nhiều lần nó đã nhìn thấy. Nó ngúc ngắc đầu suy nghĩ nhưng rồi cũng quên bém đi rất nhanh.

Có lẽ lúc nó phá lên cười, trong lớp ai cũng hiểu nguyên nhân. Vì thầy giáo có 1 ngoại hình quá ư đặc biệt (không tiện nói ở đây), còn nó lại là đứa khá nhạy với những hình ảnh hay câu nói gây cười. Lại 1 lần nữa nó suýt gây ra tai họa vì cái tội vô ý vô tư của mình!

Ra chơi...

Nó ngồi 1 mình trong lớp, Tuyết hình như đã xuống căng tin.

Điện thoại reo inh ỏi trong khi nó vẫn còn bận gặm cho nốt ổ bánh mì đang ăn dở.

Nó bật máy, là số của Len, con nhỏ bạn thân trường cũ.

- A lô! Gì vậy nhóc?

- Ức ức...

Nếu nó không nhầm thì đây là tiếng khóc

- Ê! Mà đang khóc à? Có chuyện gì nữa vậy?

- Ức ức...! - Đầu dây bên kia vẫn chỉ là tiếng khóc.

Nó bực mình.

- Nè! Nếu mày gọi cho tao chỉ để bắt tao nghe tiếng nức ức ức thì thôi đi. Tao đang bực mình rồi đấy, cúp máy đây!

- Khoan! Mày quá đáng! Phải cho tao trút hết thì tao mới đủ bình tĩnh để kể cho mày nghe chứ, ức ức...

Nó ngán ngẩm, tính Len là vậy, mít ướt và nhạy cảm

- Rồi! Nói nhanh!

- Tao... tao bị đá rồi! Ảnh đá tao, đá 1 cách phũ phàng!

Nó không mấy bất ngờ khi nghe tin này...

- Tao biết thế nào cũng xảy ra cơ sự này mà, ai bảo không nghe lời tao!

- Nhưng tao tức lắm, tao không can tâm, ảnh nói với tao là vì tao hiền quá nên ảnh chán, ảnh nói không thích tao nữa, ảnh ghét con

gái ngoan hiền lúc nào cũng theo khuôn phép này nọ , lúc nào cũng nai tơ thấy phát ngẩn. Tao... tao đau khổ quá mày ơi!

- Rõ khùng! Mắc mớ gì mà phải đau với khổ. Mà tên đó dám nói với mày như thế à? Thật quá đáng, không thể tha được!

- Tao... tao rất thích ảnh. tao không sống nổi mất... Hu hu...

- Nè nè! Đừng nói bậy! Thằng đó không đáng!

- Ảnh hẹn mai gặp bữa cuối, tao có nên đi không mày? Tao... thật sự tao không sống nổi nếu thiếu ảnh mày ơi!

- Đồ điên! Mới 17 tuổi đầu mà sao bị lụy đến mức này chứ! Thằng nào mà đểu giả, ngạo mạn thế? Đá con người ta rồi bày đặt hẹn bữa cuối cùng. Nếu mày đi thì đừng bao giờ gặp tao nữa.

- Hu hu! (Khóc to hơn) Đồ bạc tình bạc nghĩa! Tao không cần mày nữa! tao đi chết đây! HU hu...

Nó lắc đầu, cũng vì cái tính yếu ớt, nhạy cảm quá đáng mới hại con nhỏ thê thảm như vậy.

- Thôi thôi! Tao chịu mày luôn. Được rồi, tao sẽ đi cùng mày đến buổi hẹn cuối cùng đó, tao cũng muốn xem thằng đó là thằng nào mà khổ nạn như vậy. Còn mày thì nín ngay cho tao nhờ, nước mắt đâu mà thừa thải thế. Có gì tối gặp nói tiếp.

Nó dập máy cái rụp, vừa tức vừa thương con bạn. Lúc nghe Len kể với nó chuyện có bạn trai nó đã phản đối quyết liệt. Lão đó nghe đâu hơn Len 2 tuổi, sinh viên 1 trường công nghệ, quen nhau ở quán cà phê rồi tiến tới yêu đương luôn. Không biết tên kia ra sao nhưng nó biết Len thật lòng thích tên đó, thích theo đúng nghĩa 1

tình yêu trong sáng mà không nghĩ ngợi. Mấy kẻ lừa đảo tình yêu bữa nay thiếu gì. Chỉ tại con bạn nó dại quá mà thôi.

Đang mãi suy nghĩ bỗng dưng mắt nó nổi đom đóm khi bị ăn 1 cái tát! Nó sững sờ quay lại nhìn. Kẻ vừa tát nó chính là công chúa nổi tiếng của trường - Hoàng Mỹ. Nó trợn mắt, mặt đỏ bừng.

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 2: Cú Chạm Mặt Đầy Bạo Lực

- Ê! Con nhỏ mới đến! Ai cho mày dám có ý với bạn trai của tao hả? Pi nhìn lại mình đi chứ, đũa mốc mà bày đặt chòi mâm son.

Nó bần thần không hiểu Hoàng Mỹ đang nói gì.

- Đang nói cái gì thế! Tôi không hiểu???

Hoàng Mỹ cười mím đưa chiếc điện thoại cảm ứng ra trước mặt nó, và hình ảnh trong đó là cảnh nó va vào hot boy của trường lúc nãy.

Nó thoáng ngạc nhiên nhưng rồi hiểu ra tất cả, ai đó đã rảnh rang quay lại cảnh nó đụng hot boy để "trình" lên "công chúa" nhằm "lập công"

Và hành động của Hoàng Mỹ có thể được liệt vào những kiểu đánh ghen kì cục nhất mọi thời đại.

- Mày định làm quen gây ấn tượng với Lê Thái theo cách cổ lỗ sĩ như thế này à? Đúng là buồn cười!

Nó nhìn thẳng mặt Hoàng Mỹ

- Xin lỗi, bạn hiểu lầm rồi, đó chỉ là sự cố bất ngờ chứ tôi chẳng có ý định cướp đoạt của bạn cái gì cả. Bây giờ, mời bạn xin lỗi vì

hành động quá đáng vừa rồi!

- Cái gì! Mà mớ giữa ban ngày à? Hay muốn tao tát thêm cái nữa cho tỉnh hẳn. Không nói nhiều nữa, lần này tao cảnh cáo, lần sau thì mày không còn đứng được trong cái trường này nữa đâu.

Nói rồi Hoàng Mỹ quay lưng bỏ đi nhưng nó níu tay lại và... tát Hoàng Mỹ 1 cái như trời giáng khiến cô nàng choáng váng.

- Xin lỗi! Nhưng trong mắt tôi bạn không phải là công chúa!

Rồi nó cười nhẹ và ngồi xuống, nó ghét con gái hách dịch.

Tất nhiên Hoàng Mỹ sẽ không tha cho nó, nhưng nó không sợ, quả lắm thì sẽ chuyển trường, nó cũng không muốn ở lại đây, trong 1 ngôi trường đầy áp lực.

- Con nhỏ này! Mày chán sống rồi! Mày...

- Có thôi đi không!

Người thứ 3 lên tiếng. Nó ngẩng mặt lên. Là Lê Thái khoanh tay dựa vào thành cửa nói vọng vào.

- Bun! Nó... nó dám tát Mỹ! - Hoàng Mỹ sứt sứt.

- Ai làm bạn trai của cô hồi nào mà cô dám nói như thế! Tôi không muốn dính vào rắc rối, làm ơn đừng gây phiền toái như vậy nữa.

- Có ai cần dính vào đâu mà phiền toái! - Nó nói bằng 1 thái độ giống như trêu chọc.

Lê Thái nhìn nó. Mọi người cũng nhìn nó. Hôm nay nó đã trở lại với chính mình, với cá tính vốn dĩ mà nó thấy thoải mái vô cùng.

Lê Thái bỏ đi.

Hoàng Mỹ càng tức tối hơn.

Nó thì vẫn bình thản.

Tiếng chuông reo chấm dứt cuộc hỗn loạn. Hoàng Mỹ liếc nó 1 cái rồi dài rời vùng vẫy bỏ về lớp.

Thế là rắc rối bắt đầu...

Cậu lớp trưởng nhìn nó. Vẫn là ánh mắt kì lạ ấy. Lần này nó quyết định nhìn lại. Điều này khiến cho cậu nhóc bối rối rồi quay lưng đi, nó càng cảm thấy tò mò hơn!

Tuyết chạy lại, vẻ mặt lo lắng.

- Cậu bị khủng à? Sao lại gây chuyện với 2 người đó, muốn gặp rắc rối sao?

- Tớ thích thế! - nó cười tươi nhìn tuyết, cô bạn càng ngạc nhiên hơn.

Bỗng nó giật mình, nhớ lại câu nói của Hoàng Mỹ khi nói với Lê Thái. Bun ư? Chẳng lẽ... Không thể nào! Nhưng sao lại có sự trùng hợp như vậy được. Nó ngơ ra 1 lúc rồi lại tự an ủi mình rằng tất cả chỉ là hiểu lầm và không nên nghĩ gì nữa. Đó là cách mà nó vẫn dùng khi bị bế tắc trước 1 vấn đề mà nó cho là khó khăn.

Trên đường về nhà, đầu óc nó vẫn miên man suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra, nó không biết mình có làm đúng hay không nữa,

nó chợt thấy sợ.

Sau bữa ăn tối, nó lặn vào bàn học để thanh toán đồng bài tập lí - môn mà nó ghét nhất. Đêm nay chắc lại mất ngủ rồi đây. Nó thờ dãi nhìn những công thức khó nhớ và chồng bài tập thử thách tính nhẫn nại và kiên trì của nó.

Có tin nhắn!

Nó mở ra đọc, là của Len. Con nhóc nhắc nó đừng quên cuộc hẹn ngày mai. Nó bực mình quăng điện thoại vào đầu giường. Rắc rối, đúng là rắc rối!

Kết quả 1 đêm không được ngủ: nó dậy trễ. Không kịp nhai miếng bánh mì, nó 3 chân 4 cẳng bey lên xe phóng đến trường. Và điều nó không mong đợi đã đến. Cổng trường đã đóng. Làm sao bây giờ, nó bậm môi... chỉ còn 1 cách duy nhất....

Nó chạy xe thẳng ra cổng sau, rồi gửi xe ở nhà đối diện trường. Nó cầm cặp chạy vù đến cổng, nhìn trước nhìn sau rồi dùng hết sức bình sinh leo lên... Phải nó trèo cổng để vào. Chỉ còn 5' nữa thôi... không còn nhiều thời gian. " Mong là không có thầy giám thị", nó lẩm bẩm trong miệng.

Với khả năng của nó không có gì là khó khăn, nhưng với chiếc váy ngắn thì lại là chuyện khác. Nó hít 1 hơi thật sâu!

Sau 1 hồi vật vã nó cũng leo lên được thành rào và chuẩn bị nhảy xuống. Nhưng cái váy không chiều theo ý nó mà mắc vào thanh sắt của hàng rào. Nó toát mồ hôi lấy tay giật giật. Và rồi nó trượt chân, ngã xuống tay vẫn còn nắm cái váy...

Á... á...á...

Đó là 1 thứ tạp âm. Vì ngoài nó ra còn có 1 người nữa phải chịu cú va đập không đáng có này!

Sau 1 hồi lấy lại bình tĩnh, nó mở mắt và khiếp đảm khi thấy mình đè lên người mà đáng ra nó không nên đụng phải: Lê Thái. Nó trợn mắt vùng đứng dậy. Tất nhiên nó chẳng hề hấn gì vì người lãnh đạn chính là cậu hot boy tội nghiệp. Mặt nó đỏ bừng còn Lê Thái thì lồm cồm đứng dậy, áo quần bê bết đất và từ từ tiến lại gần nó. Biết rằng sẽ có chuyện chẳng lành, nó nhắm mắt nhắm mũi vờ chiếc cặp rồi chạy thật nhanh, không quên để lại "lời nhắn gửi":

- Tôi... tôi xin lỗi nhưng tôi còn một việc gấp phải đi, nếu muốn tính sổ gì thì đợi lúc ra chơi nhé!

Và thế là nó bỏ chạy, để lại cậu nhóc đứng ngơ ngác như mất hồn.

Vào tiết một.

Nó vừa thở hổn hển vừa lau mồ hôi, Tuyết ái ngại nhìn sang.

_ Cậu sao thế?

_ Không có gì, mình hơi mệt, sáng nay dậy muộn quá!

_ Tất cả các em lấy sách vở ra chuẩn bị vào bài!

Tiếng cô giáo dạy Lý vang lên khiến nó bình tĩnh trở lại. Nó mở cặp ra định lấy sách vở nhưng chợt khựng lại...

Sau 1 hồi, nó á lên một tiếng khiến cả lớp đều nhìn về phía nó. Một sự thật phũ phàng: Nó đã cầm nhầm cặp của Lê Thái

Mặt nó nhăn lại trông khổ sở vô cùng. Tuyết lại nhìn sang. Nó cũng không buồn để ý, trong đầu nó lúc này là 1 mớ hỗn độn, không có sách vở thì học thế nào đây??? Nhưng may mà trong cặp nó không có giấy tờ gì quan trọng cả. Nếu không chắc nó phải đập đầu vào gối mà tự tử mất thôi

Tuy nhiên trong muôn vàng xui xẻo thì cũng có 1 cái được gọi là may mắn. Trong chiếc cặp lộn chủ đang giữ có sách vở lý. Nó nhủ thầm xin lỗi Lê Thái rồi đặt sách vở lên bàn, khéo léo để Tuyết không phát hiện ra nó đang xài đồ của hot boy.

Hai tiết lý nặng nề trôi qua

Đầu nó vẫn ong ong chưa trở lại bình thường, nó đang cố gắng chuẩn bị tinh thần để chịu tội, nó tưởng tượng đến viễn cảnh đau khổ sắp xảy ra và tự an ủi số phận của mình.

Ra chơi.

Trông mặt nó lúc này chả khác gì kẻ sắp bị hành hình. Ai nhìn cũng phát sợ. Nó gục đầu xuống bàn và nhắm chặt mắt lại. Chờ đợi.

Nhưng 15' trôi qua mà nó vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Nó ngẩng mặt lên, chuông báo vào tiết học đã reo lên, nó không tin vào mắt mình nữa, nó đã thoát, Lê Thái không tìm nó, ít ra là không phải trong lúc này!

Nó đứng phắt dậy, vẻ mặt vui sướng lạ lùng. Cậu lớp trưởng lại nhìn nó, nó cũng không để ý nữa. Nhưng lần này cậu ta lại nhanh nhẩu chạy đến, đứng sát bên nó, vẻ mặt trông vô cùng khẩn thiết. Nó ngăn người nhìn cậu ta với những dấu hỏi to đùng. Cậu lớp trưởng cứ nháy mắt liên tục với nó, tay dụi dụi vào người nó như

đang ám hiệu điều gì đó. Nó vẫn không hiểu. Cuối cùng không còn cách nào khác, cậu lớp trưởng đành phải lôi xộc nó ra ngoài cửa trước ánh mắt to hơn mắt bò của các thành viên khác trong lớp.

Nó bàng hoàng nhìn chằm chằm vào mặt lớp trưởng.

Nè! Cậu bị khủng à???

- Cậu... cậu...

- Tôi sao?

- Thật là... Cậu nhìn váy cậu đi!

Nó ngạc nhiên nhìn xuống

Và mặt nó đỏ bừng lên, 2 tay bụm miệng lại để không phát ra tiếng á. Váy của nó đã bị rách 1 đường dài phía bên trái!

Nó nhìn lên lớp trưởng rồi lại nhìn xuống chiếc váy của mình. xong rồi... chạy thẳng!

Nó cảm thấy quá xấu hổ. Con gái mà để con trai nhìn thấy như thế thì... Nó chạy nhanh vào phòng vệ sinh nữ rồi ngồi khóc trong đó. Lần đầu tiên nó cảm thấy xấu hổ như vậy, nó muốn độn thổ, muốn trở nên vô hình!

- Lam cậu có trong đó không???

Nó vừa nấc vừa ngẩng lên. Ai đó đang gọi tên nó...

- Ai đó? Hức hức...

- Bảo đây!

Nó nín khóc ngay lập tức. Bảo ư? Cái tên này... Là cậu lớp trưởng???? Nhưng đây là phòng vệ sinh nữ mà??? Nó đứng dậy mở cửa phòng vệ sinh.

- Cậu... cậu sao lại ở đây? Cậu là con trai cơ mà???

- Không nói nhiều nữa! Đây là cặp cửa của cậu và áo của tôi, nó cũng khá dài nên cậu mặc vào có thể che chỗ bị rách, tôi sẽ nói với giáo viên bộ môn là cậu bị ốm nên xin về. Cầm lấy. Tôi đi đây!

Nó ôm đống đồ vào người với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Đó là lớp trưởng của nó sao???

Một lúc sau nó phì cười, hóa ra cậu lớp trưởng Quý Bảo của nó lại dễ thương đến thế. Nó chợt cảm thấy ấm lòng.

Chiều.

Đang ngủ ngon lành thì tiếng nhỏ Len dưới nhà vọng lên chan chát. Nó vùng dậy như người mộng du bước xuống cầu thang.

- Mà vẫn còn ngủ được à? - Len cất giọng hờn dỗi, không hiểu sao 1 đứa như nó lại chơi thân với 1 con nhóc có tính cách yếu điệu quá đáng như thế.

Nó mắt nhắm mắt mở nhìn con bạn và... suýt té.

- Trời ơi, mắt mày sao sưng vù lên thế? Bộ mày không ăn không ngủ mà chỉ biết khóc thôi à??? - Nó bực mình nói lớn.

- Hic, tao... hức...hức

- Thôi thôi, tao lên thay quần áo đây, đừng có rơi mưa trước mặt tao nữa

Nói xong nó bay vù lên cầu thang, nếu không nhanh chân có lẽ nó sẽ chứng kiến 1 cơn mưa nước mắt từ con bạn

- Đi đâu đây?

- Quán cà phê! Hức hức...

- Thì biết là quán cà phê nhưng là quán nào mới được!

- Beta! Hức hức...

- Rồi! Ngồi yên và nín ngay đi!

Nó ngán ngẩm!

Dừng xe trước quán cà phê, nó bảo Len vào trước ngồi nói chuyện với tên khốn đó, nó sẽ vào sau và ngồi bàn bên, dẫu sao cũng là chuyện riêng giữa 2 người.

Nó bước vào chăm chú tìm con bạn thân, may mắn là bàn bên cạnh vẫn còn chỗ trống. Nó lẳng lặng bước đến và ngồi xuống, lắng nghe cuộc đối thoại của 1 đôi " đứt gánh giữa đường "

- Sao tới muộn thế? - Tên sở Khanh cất giọng.

- Tại... tại... xe hư! - Len có vẻ rất sợ tên này (nó bỗng cảm thấy bực mình).

- Anh vào đề luôn, thực sự em rất dễ thương, rất hiền, rất biết nghe lời, tóm lại là hội tụ đủ tiêu chuẩn. Anh cũng rất thích em nhưng đó là chuyện quá khứ, nói thật là em khiến anh thấy chán. Chúng ta còn trẻ nên cần dứt khoát, để tránh đau khổ cho cả 2 khi không còn tình cảm với nhau. Chúng ta chia tay, em đường em, anh đường anh, OK?

- Nhưng... nhưng...

- Có lẽ em sẽ buồn 1 vài hôm nhưng không sao, tất cả cũng sẽ qua. Cứ bình tĩnh! - (nó nổi điên trước giọng điệu đều giả đến phát ngáy của tên đó)

- Có phải... có phải anh đã có người khác??? - Len cất giọng yếu ớt

- Chuyện này thì cũng khó nói... cứ cho là vậy!

- Anh... anh thật quá đáng, anh... Hu hu...

Nó chợt cảm thấy xấu hổ thay cho con bạn, tự nhiên lại khóc trước 1 kẻ không ra gì. Nó không thể ngồi yên được nữa!

- Đứng dậy, đi về thôi! - Nó lôi con bạn đứng dậy với giọng ra lệnh

- Ai thế này? - tên khốn nạn tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nó không trả lời mà chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt coi thường và căm ghét.

- Tao đã bảo mày đừng đến vậy mà mày không nghe, bây giờ thì thấm chưa? Thật không chịu nổi mày, cái tên khốn nạn này có cái gì để mày phải lưu với luyện chứ? - Nó nói to.

- Này này cô em! Nói năng đàng hoàng, ai là tên khốn nạn hả?

- Đứng dậy nhanh dậy nhanh. Tao không muốn trông thấy bộ mặt bỉ ổi vô liêm sỉ này thêm 1 giây nào nữa. - nó quát và Len lại khóc um lên.

Cuối cùng nó cũng lòi được con bạn đứng dậy, đang định bỏ đi thì tên kia kéo tay nó lại

- Này cô nhóc! Ăn nói kiểu gì thế? Không còn phép tắc gì nữa à?

Lần này thì nó nổi điên thật sự, nó quay lại tát tên kia 1 cái " không thấy bầu trời" rồi xả 1 tràng:

- Phép tắc à? Không có phép tắc với hạng người như anh. Tôi cảnh cáo anh lần cuối, anh không được làm phiền đến bạn của tôi nữa, hãy để nó yên. Một kẻ như anh không xứng đáng với tình yêu của nó.\

Rồi nó quay đi, nhưng hình như vẫn cảm thấy chưa thỏa, nó quay lại và hất nguyên ly nước cam vào mặt tên khốn nạn:

- Con gái không dễ ăn hiếp đâu!

Nó bỏ đi, để lại vô vàn ngạc nhiên cho tất cả mọi người khách trong quán. Tên kia thì đứng như trời trồng sửng sờ nhìn theo bóng kẻ vừa tát mình...

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 3: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tối...

Vừa ngồi vào bàn học nó sực nhớ đến chiếc cặp tội nghiệp. Nhưng tại sao giờ ra chơi không thấy Lê Thái đến tìm nó để đòi lại, chẳng lẽ hẳn ta không cần đến chiếc cặp này sao??? Nhưng nó thì rất cần... chiếc cặp ca rô, đó là quà sinh nhật của ba - món quà duy nhất ba tặng nó kể từ khi nó biết mở quà!

Học được 2 tiếng, nó lăn ra ngủ trên bàn với mớ suy nghĩ lộn xộn. Sáng mai nó sẽ đi tìm Lê Thái để đòi lại cặp.

Sáng...

Nó thay quần áo và chợt nhìn thấy chiếc áo khoát màu nâu của Bảo, nó lại tủm tỉm cười. Bảo thật sự rất thú vị, không khó gần như bấy lâu nay nó vẫn nghĩ. Ăn sáng xong, nó rời khỏi nhà với chiếc cặp của Thái và cái áo khoát của Bảo, 2 thứ nó cần phải trả lại và lấy lại thứ của nó.

Vừa đến trường nó chạy ngay vào lớp. Nhưng cậu lớp trưởng hình như chưa đến. Nó ngỡ sẽ gặp cậu ta, sớm trả áo để tránh ánh mắt dị nghị của lũ bạn, không ngờ hôm nay nó lại đến trước, thường ngày bảo tới rất sớm mà! Nó chợt thấy thắc mắc.

5'... chỉ còn 5' nữa là vào học mà Bảo vẫn chưa đến! Nó bắt đầu lo lắng. Lần đầu tiên nó cảm thấy lo cho 1 thằng nhóc nào đó.

Tuyết thấy nó có vẻ bất thường liền hỏi:

- Cậu sao thế?

- Không sao!

Đó là câu hỏi và câu trả lời luôn được sử dụng trong cuộc trò chuyện giữa nó và Tuyết, không gì hơn, đơn giản đến mức chán nản, ở Tuyết có 1 cái gì đó khiến nó băn khoăn khó hiểu.

Bỗng nó thấy Bảo từ ngoài cửa chạy vào với vẻ hốt hải. Cả lớp chạy đến hỏi cuốn quýt, nó không đến nhưng cố gắng lắng tai nghe, nó không thích đám đông.

- Sao thế Bảo??? Có chuyện gì mà vội vã thế???

- Mình... mình... mình vừa tông xe...

Khuôn mặt Bảo tái nhợt lộ rõ vẻ sợ hải, nó cũng thế!

- Sao cơ? Tông xe? Cậu tông người ta ư? Có ai bị thương không? Nặng hay nhẹ? Do cậu hay do người ta???

- Nặng... nặng lắm... nằm 1 đồng giữa đường... máu me bê bết...

cả lớp hoảng loạn, nó thì trợn mắt, không thể đứng ngoài được nữa, nó chạy đến, cầm chặt lấy tay của Bảo hỏi dồn:

- Có thật như vậy không? Tại sao có thể như thế được?

- Thật...

- Vậy giờ họ ở đâu? Sao không đưa đi cấp cứu mà còn chạy vào đây làm gì???

- Không kịp nữa rồi...

Cả lớp hét toán lên, đứa nào đứa nấy nhìn nhau đầy khiếp sợ, nó thì nhìn chăm chăm vào mặt Bảo, ánh mắt không thể bi đát hơn

- Nam hay nữ, già hay trẻ??? - Nó hỏi bằng giọng sầu thảm

Bảo thoáng ngạc nhiên

- Cũng không biết nữa...

- sao lại không biết, con người chứ có phải con chuột đâu mà không biết là nam hay nữ chứ? - Nó nổi khùng hét toán lên

- Thì là chuột mà! - Cậu lớp trưởng thản nhiên nói

Nó và các bạn nhw đang rơi tự do trên không!

Bảo phá lên cười, cả lớp vẫn ngơ ngác nhìn nhau. Sau 1' trấn tĩnh, tất cả đều hiểu ra, đó là trò của lớp trưởng!

- Thằng điên này, mày hết trò rồi sao mà bày ra cái này để dọa hả? Đồ không có trái tim!

- Ai bảo mình bịa, sự thật là thế mà, mình đi học trễ, gấp quá không chú ý nên mới cướp đi sinh mạng của 2 chú chuột tội nghiệp, không biết là ông chuột hay cậu chuột nữa

Cả lớp phá lên cười, không ngờ lớp trưởng hằng ngày ít nói mà cũng biết pha trò!

Riêng nó thì thấy không vui tí nào, nó lẳng lặng quay trở về bàn học. Lần đầu tiên trong đời tim nó đập mạnh đến thế. Ấy vậy mà sự lo lắng của nó thành vô nghĩa. Thật là...

Vào giờ học

Nó vẫn cảm thấy xấu hổ vì hành động quan tâm quá đáng của nó trước mặt Bảo không biết có làm Bảo có chú ý không, nó mong là không, càng mong càng tự trách cái tính bộp chộp của mình.

Bỗng chiếc áo khoát của Bảo trong cặp nó rơi ra, nó vội cúi xuống nhặt lên nhưng Tuyết đã thấy

- Áo của ai thế? Mình trông quen quen, hình như không phải của cậu

- À... ừ... (nó lúng túng)... của mình ấy mà...

- Vậy sao? - Tuyết có vẻ nghi ngờ

Nó không nói gì, quay mặt lên bảng. Tuyết cũng biết ý nên không hỏi nữa

Giờ ra chơi, lớp vắng người. Nó lấy áo trong cặp tiến lại gần Bảo.

- Nè! Trả cho cậu! Cảm ơn vì đã giúp tôi!

- Không sao! không cần phải khách sáo như thế! - Bảo cười

Nó cũng cười nhẹ. Không biết nói gì thêm, nó quay gót định bước về chỗ ngồi

Bỗng Bảo níu tay nó lại...

- Cậu không định trả ơn cho tôi sao?

- Trả ơn???- Nó ngạc nhiên

- Nếu cậu thấy khó thì thôi!

- Không! tôi cũng không thích nợ người khác, cậu muốn tôi trả ơn cái gì đây? - Nó nhấn giọng

- ra về cậu đợi rồi biết thôi

- ????????

Nó thắc mắc nhưng cũng không hỏi thêm nhiều. Nguyên nhân là vì nó có chuyện chưa giải quyết.

Nó chạy lại chỗ ngồi lấy chiếc cặp lộn chủ rồi phóng nhanh ra cửa đi tìm Lê Thái.

- 12A1 đây rồi! - Nó lẩm bẩm

Sau 1 hồi thu hết can đảm nó mới dám hé mặt vào cửa lớp gọi cô bạn ngồi đầu bàn hỏi nhỏ:

- Cho mình gặp Lê Thái với!

- Lê thái???

- Đúng! Lê Thái!- Nó nói nhỏ hết mức có thể.

- Tụi bay ơi! Có 1 em mới toanh tới tìm hoàng tử lớp mình kìa! - Cô bạn hét lớn với nụ cười tươi như... bông

Nó cứng người, trong khi nó cố gắng hồi nhỏ nhẹ để giảm bớt sự chú ý thì...

Nó lắc đầu cuối xuống

May mắn là Lê Thái có trong lớp.

Cậu ta dừng đỉnh bước đến, vẫn điệu bộ đó vòng 2 tay đứng dựa vào thành cửa

- Cậu tìm tôi?

- Ừ...

- Có chuyện...

- Ừ...

- Chuyện gì???

Nó hít 1 hơi sâu và nói:

- Tôi... tôi... xin lỗi vì chuyện hôm trước. Cậu... cậu cho tôi lấy lại chiếc cặp!

- Cặp? Cặp nào?

Nó tròn tròn mắt kinh ngạc.

- Cặp mà cậu lấy nhầm... À không! Cái cặp của tôi, khi đó tôi lấy nhầm cặp của cậu nên... - Chưa bao giờ nó phải cuối đầu thê thảm như thế này.

- Xin lỗi! Không biết!

Cậu ta phán 1 câu cụt lủn rồi quay lưng đi vào

Nó xì mặt, trong tình thế " ngàn cân treo sợi tóc " như thế này nó đành liều mặc dù không biết chắc là đúng hay không

- Cậu đứng lại! Nếu không... - Nó ngừng lại, dấu sao vẫn cảm thấy có lỗi đôi phần.

Lê Thái dừng lại nhưng không quay đầu, 1 giây sai cậu ta bước tiếp...

- Nếu không tôi sẽ công khai bí mật tình yêu của cậu cho coi! - Nó la lên, đủ để tất cả chú ý

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nó cùng với 1 dấu hỏi to đùng hiện lên trên từng khuôn mặt.

Lê Thái dừng hẳn lại, quay lưng và tiến lại gần phía nó, mặt lạnh hơn tiền

- Cậu vừa nói cái gì? Nhắc lại xem!

- Tôi nói nếu cậu không trả cặp cho tôi thì tôi sẽ công khai bí mật tình yêu củ chuối của cậu. - Nó nói nhỏ, dù nó cũng biết, nếu làm lớn chuyện này thì không những Lê thái và cả nó sẽ gặp không ít rắc rối.

- Tôi không đùa với cậu. Đừng bịa chuyện thêm phiền phức.

- Bun biết Kin đang giận Bun, rất giận là đằng khác. Nhưng thực sự Bun không cố ý. Chỉ là... chỉ là Bun không thể kiềm chế.... Bây giờ Bun muốn nói 1 sự thật, 1 sự thật mà bấy lâu nay Bun không dám nói: Bun...- nó ghé tai Lê Thái nói nhỏ nguyên văn lời tỏ tình bất

đắc dĩ đêm nọ nó được nghe nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị cậu nhóc bịt chặt miệng lôi tuột xuống cầu thang.

Xuống tới chân cầu thang, đau tay quá nên nó giật mạnh.

- Thả tay ra, có gì từ từ nói đừng có lôi như thế! Đau!

- Cậu... tại sao cậu lại biết?

Lần đầu tiên nó nhìn thấy vẻ mặt thần thốt như vậy của hotboy

- Tôi cũng đâu có biết, tại cậu cả mà... - Nó nói với vẻ thần nhiên

- Đừng đùa nữa... tôi muốn biết tại sao. Có nói hay không? - Thái trợn mắt nhìn nó với vẻ giận dữ, nó biết không nên đùa lúc này nên nghiêm túc trở lại.

- Tôi không đùa. Đêm đó tôi đang ngủ ngon lành thì cậu gọi đến nói lung tung phá giấc ngủ của tôi. Ban đầu tôi tưởng thằng nào khùng nổi cơn, hóa ra là cậu.

- Sao cơ? Không thể có chuyện đó được!

- Tôi cũng có biết đâu!

- Số di động của cậu là...

- Hỏi làm gì?

- Nói! - Thái la lớn

- 0905238699

- Trời đất! - Thái ngỡ ngàng

- Sao? Đúng chưa? Tôi đâu có rảnh đâu mà đùa với cậu

Thái đứng sững 1 hồi, rồi xoa xoa tay

- Này...này...

- Cậu phải giữ bí mật chuyện này. Tôi cấm cậu nói cho bất kì ai. Nếu không đừng trách tôi.

- Đừng giở cái giọng dọa nạt ra đây, tôi cũng không phải hạng người thích kể chuyện người khác, nếu cậu chịu trả cặp cho tôi thì tôi cũng không lôi chuyện này ra nói đâu.

- Được rồi, tôi sẽ nói người đem cặp tới cho cậu.

- Thế thì tốt! Tôi về lớp đây!

Nó thủng thẳng bước đi, nhưng chợt nghĩ điều gì đó, quay lại hỏi:

- Mà Kin là ai vậy?

Lê Thái trợn mắt nhìn nó. Nó biết không nên đụng chạm lúc này đành xuống nước:

- Không nói thì thôi, tôi không hỏi nữa.

Và thế là nó trở về lớp. Lê Thái nhìn theo rồi thở dài...

Sự thật là cậu nhóc đã bấm nhầm số, chỉ sai 1 con số thôi nhưng lại ra cơ sự này. Âu cũng là ý trời

Còn nó sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng những hành động bông bột vừa rồi sẽ đem lại nhiều rắc rối kinh khủng đến mức nào.

Ra về.

Phải khó khăn lắm nó mới rước con ngựa điện ra khỏi nhà xe chật chội. Vừa ra đến cổng, nó đã thấy Bảo đứng đó tự lúc nào, nó lặng lẽ dắt xe đến.

- Cậu lấy xe rồi à? Đi thôi!

- Nhưng đi đâu? - Nó tỏ vẻ khó hiểu.

- Cậu dắt xe đi tôi sẽ chờ!

- Dắt xe ư? Không cần đâu, tôi không thích. - nó lắc đầu.

- Tôi đi xe máy, cậu đi xe đạp, bất tiện lắm.

- Xe tôi cũng là xe đạp điện chứ bộ, có thua gì xe máy điện của cậu đâu. Hừ! Cậu thật là...

Chưa nói hết câu thì nó bất ngờ khi thấy ai đó đang tiến lại phía mình, tay cầm 1 bó hoa thật to, người ấy càng tiến lại gần thì nó càng tròn mắt hết hoảng.

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 4: Thảm Họa...

- Chào cô bé cá tính! Tặng em!

- Hơ! Anh tới đây làm gì? Tôi không nhận, anh về đi! - nó vừa ngạc nhiên vừa từ chối quyết liệt.

- Hãy cầm lấy và nghe tôi nói!- người đó dúm bó hoa vào tay nó và nhìn nó chăm chăm.

- ???

- Nghe cho rõ nhé! Phan Viên Lam, từ nay tôi sẽ theo đuổi em!

- Nói cái gì thế??? - nó như kẻ mất hồn

Nhưng người đó không trả lời mà bước đi. Nó ngơ ngác nhìn theo cho tới khi người đó leo lên chiếc Dylan màu đỏ phóng vù đi mất. Nhìn bó hoa hồng nhưng, nó càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Ai thế? Bạn trai à? - Bảo nhìn nó rồi hỏi

- ...

- Tôi đang hỏi cậu đó!

- Không.... không phải! Điên! - nó bưng tỉnh phủ nhận dứt khoát.

- Nhưng tại sao...? - bảo ngật ngừng rồi nhìn xuống bó hoa trên tay nó

Nó nhìn xuống rồi quăng thẳng vào thùng rác bên cạnh

- Đồ khùng! - Nó lẩm bẩm

Bảo thấy nó quăng 1 cách không thương tiếc như vậy thì trở mắt nhìn nhưng rồi cũng không hỏi gì thêm. Tính Bảo là thế! không muốn dò hỏi khi người ta không muốn nói

- Chúng ta đi thôi! - Bảo giục

- ừ

Nhưng vẫn chưa yên, nó thoáng thấy dáng cậu hotboy đang lù lù tiến đến chỗ nó từ phía hành lang với ánh mắt đăm đăm sát khí. May mắn thay, lúc đó Tuyết đang dắt xe từ trong nhà xe đi ra, nó hét lớn:

- Tuyết! Mình có việc phải đi bây giờ, cậu đưa xe gửi ở phòng bảo vệ giúp mình nhé! Thanks!

Nói rồi nó nhảy lên yên xe của Bảo vỗ mạnh vào vai của cậu nhóc:

- Đi thôi! Nhanh lên!

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của nó, Bảo cũng vội vã theo, chiếc xe máy điện kiểu nhái dáng Airblade đưa nó bay xuống đường và phóng nhanh ra khỏi cổng trường.

5' sau nó mới thở phào , rồi tự hỏi không biết tại sao khi nhìn thấy Lê Thái nó lại hoảng sợ như vậy, bản thân nó cũng chưa chắc Lê Thái tìm nó nữa mà! Nó thấy mình thật ngốc!

- Hêy! cậu chờ tôi đi đâu vậy?

- Ăn! - Bảo trả lời ngắn gọn

-???

Một buổi tối no căng- nó nghĩ như vậy khi được lớp trưởng " nhồi" không biết bao nhiêu thứ vào bụng!

- Tôi khôn ăn nữa đâu! - nó lắc đầu

- No rồi à?- bảo cười hiền từ

- Cậu đòi tôi trả ơn mà sao lại đãi tôi ăn nhiều như thế chứ? - nó nhăn mặt vì quá no

- Ai bảo tôi đãi? Cậu trả chứ? - bảo nói với vẻ mặt tỉnh queo

- Hả? - Nó nuốt ngụm nước xuống cổ, tròn mắt lo lắng nhìn Bảo - tôi trả??? Cậu không đùa chứ? Toàn đồ đắt tiền như vậy sao tôi đủ tiền mà trả???

- ha... ha... thế mà cậu cũng tin, phong độ như tôi ai lại làm thế! Cậu dễ lừa thật! - Bảo cười lớn

- Cậu... thật quá đáng! - nó đỏ mặt trách móc, dù sao nó cũng là con gái, trước tình huống như thế này thì chỉ biết đỏ mặt mà thôi.

- Thôi, chúng ta đi! -- bảo vẫn cười, nhìn nó với ánh mắt thú vị

Nó không nói gì, cũng không biết gì mà nói. Bảo kêu phục vụ tính tiền, nó nhìn cách trả tiền của Bảo mà thấy lạ... bảo trên lớp với Bảo bây giờ khác xa nhau! Bảo rất ít nói nhưng lại rất hay cười, đôi lúc nó thích nhìn Bảo cười hơn, trông rất... nó không thể diễn tả được!

sau 1 hồi đi lòng vòng, Bảo dẫn nó đến công viên

- Hê! sao lại tới đây?- nó sững sốt

- Đừng nghĩ vớ vẩn! - Câu nói của Bảo dẹp tan những đám mây u ám đang xuất hiện trong đầu nó

- Thế tới đây làm gì?

- Chơi, đơn giản thế mà cũng hỏi

Thế rồi Bảo kéo nó vào trong, 2 đứa 17 tuổi mà vào chơi cùng chỗ với đám trẻ con 4, 5 tuổi. Bảo vẫn tỏ vẻ bình thường nhưng nó thì thấy ngượng vô cùng. Nhưng đó chỉ là giây phút ban đầu, lúc sau nó còn chơi hăng hơn cả Bảo! Thế mới biết trong mỗi người vẫn còn phần trẻ con, ngay cả khi ta tưởng rằng mình đã đủ lông đủ cánh giữa cuộc đời

8h tối

Bảo kéo nó ra từ 1 cửa hàng lô tô, khỏi nói cũng biết phải khó khăn như thế nào mới kéo được

- Về thôi!

- Ừ - nó ừ ừ nhưng mắt vẫn không rời khỏi trò chơi

Bảo cầm lấy tay nó lôi thật mạnh

- Tội rồi!

Nghe đến giờ giấc bỗng nhiên nó giật mình, nó đi chơi mà không xin phép, thế nào rồi cũng bị ăn mắng cho xem. Nó lật đật chạy ra mà không để ý rằng tay mình vẫn nằm gọn trong tay Bảo

- Cậu đứng đây đợi, tôi đi lấy xe!

- Ừ!

Tự dưng nó thấy có lỗi, mang tiếng đi trả ơn mà toàn được Bảo đả chí nó đã tốn đồng nào đâu. Bây giờ nó mới thấy mình đúng là 1 đứa con gái vô duyên như mẹ vẫn hay mắng... Hic'

Bảo lấy xe ra, trên tay hình như còn cầm cái gì đó. Nó cũng không để ý lắm, lấy mũ bảo hiểm, định leo lên nhưng Bảo ngăn lại.

- Khoan đã!

- Sao thế?

- Cầm lấy cái này!

Bảo chìa ra cho nó sợi dây ánh kim

- Đây là gì thế?

- Tôi muốn cậu đeo nó!

- Đeo ư

- Đó là yêu cầu duy nhất mà tôi muốn cậu thực hiện để trả ơn tôi!

- ?????

- Không phải đồ đắt tiền đâu, hai nghìn 1 sợi thôi à

- Nhưng tại sao tôi phải đeo nó chứ, mà đây không phải dây chuyền cũng có phải lắc tay đâu!

- Thì nó là lắc chân mà! Nếu cậu có đeo cũng không ai nhận ra đâu. Thôi, lên xe tôi chở cậu về trường kẻo bác bảo vệ la cho coi

Nó leo lên xe như rô bốt vì đầu óc vẫn còn mãi nghĩ ngợi về ... cái lắc chân. Thế là sao nhỉ???

Về tới nhà, nó nhận được tin nhắn của Len, nội dung thâm thúy vô cùng:

" Tao buồn quá mày ơi, tao nhớ ảnh quá, tao..."Còn 1 lô 1 lốc những lời than vãn ảo não dài dằng dặc phía sau nhưng nó không muốn đọc tiếp nữa. Nó chỉ nhắn lại 1 câu để an ủi con bạn thân: " Không đáng để phải như thế!" Yêu mà khổ như kiểu nhỏ Len thì nó cam tâm tình nguyện ở vậy suốt đời luôn

Nhắc đến Len chợt nó nghĩ đến chuyện xảy ra chiều nay, nó không thể ngờ tên đó lại có thể hành động như vậy. Phải! Người đã tặng hoa và tỏ tình với nó chính là kẻ khốn nạn đã phá nát trái tim bạn nó! Nó không hiểu tên đó nghĩ gì mà lại làm như vậy, chẳng lẽ hẳn ta không biết cá tính của nó hay sao mà còn muốn trêu chọc nó! Nó cười 1 mình rồi ngồi vào bàn học

sáng mai thức dậy, nó vội vã chuẩn bị sách vở cho vào cặp, bỗng chiếc lắc chân mà Bảo tặng rơi xuống. Nó nhặt lên và băn khoăn có nên đeo hay không. Chần chừ 1 hồi lâu, cuối cùng nó cũng đeo vào chân. Nó nghĩ đơn giản là chỉ để trả ơn thôi, nhưng trong lòng lại xốn xang 1 cách kì lạ!

Mới ló mặt vào trường nó đã nhận được vô vàn ánh mắt sầm soi của lũ bạn, đó là chuyện hiển nhiên khi nó đã gây ra 1 chấn động có liên quan đến hotboy số 1 của trường.

- Bạn Lam thân mến, bạn có muốn ăn kẹo không? - Một cô bạn lạ hoắc sấn lại và chìa cây kẹo mút trước mặt nó với giọng ngọt hơn mía lùi!

- À... không... cảm ơn! - nó cười gượng mắt tròn vo kinh ngạc, sáng sớm mà mời người ta ăn kẹo

- Lam này! Hôm nay trông bạn xinh lắm, cái áo bạn mặc nhìn rất hợp đấy - cô bạn cười híp mắt

- Cảm ơn... hờ hờ! - lần này nó không nói được gì nữa, đang có chuyện gì thế này, cái áo này ngày nào nó cũng mặc mà! Nó linh cảm có 1 chuyện kì lạ đang xảy ra

- Chúng ta là bạn cùng trường, mình có thể nhờ bạn chút chuyện được không? - giọng cô nhóc đầy vẻ van hơn

- Ờ... ờ... nếu mình có thể

- Vậy thì... - cô bạn ghé sát tai nó thầm thì - bạn có thể cho mình biết bí mật của Lê Thái là gì không?

- Hử... - nó thở 1 cái rõ dài, thế là nó đã hiểu ra, tất cả chỉ vì cậu hotboy

- Xin lỗi bạn... mình có biết gì đâu mà kể - nó cười lấy lệ

- Thôi mà! mình biết bạn biết rõ lắm! Cả trường này ai chả nghĩ thế! Kể cho mình nghe đi mà!

- Hơ... hơ... mình.... mình muốn đi giải quyết... Chào bạn!

Không để cô bạn có cơ hội kì kèo thêm nữa, nó phóng thật nhanh lên cầu thang. Nhưng vẫn chưa yên

Chạy đến cầu thang thì 1 đám con gái đã đứng trực sẵn, kẻ đứng đầu không ai khác đó chính là Hoàng Mỹ. Nó lấy tay vuốt mặt tỏ vẻ mệt mỏi

- Này, con nhỏ mới đến, mày không nghe lời cảnh cáo của tao hả? Tại sao còn dám đụng đến hotboy. Hả???????? - Hoàng Mỹ ré vào mặt nó

Nó nghiêng người tránh

- Tôi không biết gì hết! Làm ơn tha cho tôi đi! - nó nói với giọng nài nỉ

- Tha cho mày ư? đừng mơ, mày biết Lê Thái là bạn trai tao, bạn trai của Hoàng Mỹ mà còn dám

- Chuột kia! - nó hét lớn chỉ tay xuống chỗ Hoàng Mỹ đang đứng

- Á á.....

Một dàn đồng ca của sự hoảng sợ vang lên, Hoàng Mỹ lag người hét to nhất, cô nàng nhảy Rumba tại chỗ, vừa hét vừa cúi xuống nhìn

Đó là kinh nghiệm mà nó rút ra được từ hồi học ở trường cũ, con gái rất sợ chuột, còn với nó, nhện mới là con vật nó khiếp đảm nhất. Lợi dụng " địa hình địa vật" thuận lợi nó đi xuyên qua đám đông hỗn loạn, chạy thật nhanh qua đám đông

Nó cứ cầm đầu chạy miết như thế cho đến khi vào lớp, nó sợ lại bị níu kéo như ban nãy.

Đứng trước cửa lớp nó mới thở phào nhẹ nhõm. Tuyết đã đến và đang ngồi ăn sáng với hộp xôi trên bàn, nó lảng lạng đi đến chỗ ngồi và nhận ra có cái gì đó dưới ngăn bàn của mình. Tuyết nhìn sang nói:

- Mình thấy nó khi đến lớp, không biết của ai nữa, chắc lớp dưới để quên.

Nó không trả lời vì nghĩ rằng Lê Thái đã giữ lời hứa, nó mỉm cười và lấy tay lôi ra, nhưng... đó không phải là chiếc cặp ca rô của nó, 1 chiếc cặp rất xịn... nhưng không phải là thứ nó cần

Mặt nó bỗng dưng tối sầm lại, Tuyết thấy lạ nhưng không hỏi gì, cô nhóc hôm nay trông xinh hơn mọi ngày với chiếc kẹp tóc mái màu hồng, hình như đó đang là một của con gái, nhưng nó không để ý chỉ chú tâm nhìn vào chiếc cặp xa lạ với nỗi thất vọng tràn trề

Vào giờ học

Mặt nó buồn rười rượi, Bảo nhìn sang và cảm thấy kì lạ, nó biết Bảo đang nhìn nó nhưng ra chiều không để ý, cảm thấy nếu nhìn lại thì thật ngượng và lại nó đang không được vui, nó ghét những người không giữ lời với nó!

Hôm nay có tiết thầy chủ nhiệm

Thầy chủ nhiệm lớp nó còn rất trẻ, cao to, dạy hay nhưng lại thiếu mất 1 tố chất quan trọng Vẻ - đẹp - trai, đôi lúc nó cũng thấy tiếc cho thầy

- Các em! Hôm nay thầy có 1 thông báo quan trọng! - Giọng nói kiểu opera của thầy vang lên

- ????????

- Với danh hiệu là lớp có " mặt bằng nhan sắc" hàng đầu của trường, năm nay lớp ta sẽ phải đạt được ngôi vị Thiên Vương trong cuộc thi sắp tới! - Giọng thầy đầy vẻ tự hào

- Sắp có cuộc thi Thiên Vương hả thầy? - 1 số bạn đặt câu hỏi với vẻ thích thú

- Chính xác!- đó là câu cửa miệng của thầy chủ nhiệm

- Hoan hô.... vậy là sắp có cái để coi rồi! - cả lớp bắt đầu nhao nhao như tổ quạ

- Khi nào hả thầy???

- Cuối tháng sau!

- Hoan hô! bic bic

- Trật tự! Bây giờ chúng ta sẽ đến với bài: " Liên kết gen và hoán vị gen", các em lấy sách vở ra nào

Cả lớp bỗng im bật, mắt thao láo nhìn thầy, 1 cách đặt vấn đề chẳng liên quan gì đến bài học cả. Nó thì không quan tâm lắm tới những cuộc thi như thế này, nó nghĩ rằng nó không thích hợp

Đang loay hoay với mớ suy nghĩ trong đầu thì nó ngạc nhiên khi được sao đỏ gọi tên:

- Dạ thưa thầy, chị Viên Lam có người gửi đồ

Nó vội vã chạy ra nhưng vẫn không hiểu chuyện gì. Cô bé đưa cho nó 1 hộp quà to dùng được bọc bằng giấy kim tuyến màu hồng lấp lánh, nói rằng có anh nào đó muốn gửi cho nó. Nó hỏi tên nhưng cô bé không biết, nó đành ôm hộp quà về chỗ ngồi trước ánh mắt tò mò của cả lớp.

- Ai gửi cho cậu thế! - Tuyết nhìn hộp quà

- Cũng không biết nữa! - mặt nó lộ rõ vẻ ngờ nghệch

Vì hộp quà to quá nên nó đành phải để dưới sàn, Bảo lại nhìn sang, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, nó không biết nói gì nên đành nhìn lên bảng. Thầy chủ nhiệm lại " đổ thêm dầu vào lửa":

- Ái chà chà! Lớp mình ghê nhỉ? Được người yêu đem quà đến tận lớp tặng cơ đấy!

Thầy chỉ định nói đùa để trêu nó thôi, ai ngờ khiến mặt nó đỏ bừng, nó bối rối phân bua những được đáp trả bằng tràng cười của cả lớp, trừ lớp trưởng!

Ra chơi

Nó để hộp quà đó rồi chạy đi m Lê Thái hỏi về chiếc cặp yêu dấu, cũng là muốn tránh ánh mắt của Bảo, bản thân nó cũng không hiểu tại sao nó lại như thế nữa. Đúng là thật rắc rối.

Và con đường để nó đi tìm hotboy chẳng suôn sẻ tí nào.

Hể nó đi tới đâu là nơi đó có đám đông bủa vây chỉ với 1 câu hỏi duy nhất: " Bí mật của Lê Thái là gì?". Chỉ cần là chuyện liên quan đến Lê Thái là cũng đủ gây náo loạn khắp trường rồi, đằng này lại là bí mật chuyện tình yêu của hotboy thì hỏi sao không bị " chặn"

Nó luôn miệng nói không biết, cố gắng chạy thật nhanh để thoát khỏi những bàn tay lôi kéo và những cái miệng hoạt động hết công suất.

May mắn là nó đã thoát! nhưng vừa đến cuối hành lang nó đã thấy Hoàng Mỹ đang lăm lăm tiến về phía trước, hình như cô nàng không thấy nó, nó xìa chân phanh kít lại rồi quay đầu chạy ngược lại. Nó không ngờ cuộc đời mình lại gặp phải những chuyện này!

Sau muôn trùng sóng gió nó cũng lết được đến lớp của Lê Thái với vẻ vô cùng mệt mỏi

Bực mình vì dính phải chuyện rắc rối vô duyên, nó hét lớn không nề hà gì nữa:

- Lê Thái, cậu ra đây cho tôi!

Cả lớp nhìn nó không chớp mắt, chưa 1 ai dám xưng hô với hotboy như thế! Nó là người đầu tiên!

Nhưng Lê Thái không ở trong lớp

Sau 1' bình tĩnh nó mới nhận ra mình đang gây 1 sự chú ý quá đáng. Nó nhắm mắt cúi xuống với vẻ xấu hổ rồi ngẩng lên cười 1 cái rồi tươi để... lấy cảm tình và quay trở về lớp

- Cậu tìm tôi? - tiếng Lê Thái phía sau khiến nó giật mình quay ngoắt lại

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 5: Sổ Phận Trớ Trêu

- Cặp của tôi đâu? - nó bắt đầu tỏ thái độ giận dữ
- Tôi trả cậu rồi, cậu còn đòi gì nữa??
- Không phải! Đó không phải cặp của tôi!- nó càng giận dữ hơn
- Đúng là... theo tôi!

Lê Thái cầm tay nó lôi đi, đó là cách tốt nhất để trốn khỏi ánh mắt dò hỏi của đám người xung quanh, có lẽ nó là người lập kỷ lục về số lần gây náo động ở trường này

- Thả tay ra! - nó vùng tay
- Tất nhiên, tôi cũng muốn đâu! - Thái buông tay nó ra
- Bây giờ thì trả lời đi! Cặp tôi đâu?
- Mất rồi!- Thái trả lời cụt lủn
- cái gì? Nó không giấu nổi vẻ ngạc nhiên\
- Cũng không biết sao lại mất nữa... nhưng tôi đã mua cái mới đền rồi mà
- Tôi không cần! - nó nói không ra hơi

- Thôi đi, đừng tỏ ra như thế! Tôi thấy không hợp với cậu chút nào! - Thái nhăn mặt

- Cậu thích hay không thích cũng mặc xác cậu, bây giờ tôi yêu cầu cậu trả cái cặp của tôi ngay lập tức! - nó nói, giọng nghiêm khắc

- Tôi đã nói là mất rồi, tôi không thích đùa!

- Tôi cũng không đùa! - giọng nó run run

- Một cậu quá! - Lê Thái nói với vẻ lạnh lùng rồi bỏ đi

- Thật quá đáng! - nó nói thầm với vẻ bức xúc, nhìn theo bóng Lê Thái ngày 1 xa dần

Và...

- Ui da!

Đó là âm thanh phát ra từ miệng hotboy sau khi bị nó giáng 1 đòn chí tử!

Cụ thể là nó nay đến, dùng cùi chỏ tổng 1 cú thật man hị vào lưng Lê Thái khiến cậu nhóc ngã lăn ra đất, nhưng vì hăng quá đáng nên nó... cũng ngã luôn

Vậy là nó đã 3 lần đụng vào hotboy với mức độ tăng theo cấp số nhân! Đầu tiên là đụng nhẹ, rồi vô ý rơi từ trên cao xuống, và bây giờ là đán hotboy. Một bản lĩnh phi thường!

Sau cú đáp đất đầy dữ dội, nó lồm cồm bò dậy, không biết nghĩ như thế nào lại đưa tay ra đỡ Lê Thái đứng dậy. Tất nhiên Lê Thái không cần bàn tay của kẻ đẩy mình ngã xuống rồi kéo mình đứng lên. Cậu ta, 1 tay chống xuống đất, 1 tay ôm bụng từ từ đứng dậy,

mắt ngược lên nhìn nó - ánh mắt " rực lửa". Nó thoáng giật mình. Có lẽ cú đánh của nó quá mạnh, Thái mới đứng lên lại khuyu xuống, nó nhanh chóng lấy tay đỡ. Nhưng kết quả lại không như mong đợi. Tay nó đã vô ý cào xước tay trái của Lê Thái. Đúng là 1 thảm kịch!

Nó trở về lớp với bộ dạng quá thảm hại! Bây giờ nó mới thấy lo cho quãng thời gian tiếp theo. Ngày ngày phải đối mặt với những chuyện như này, Lê Thái chắc chắn sẽ không tha cho nó sau hàng loạt những vụ " khủng bố" mà nó đã gây ra. Còn Hoàng Mỹ nữa...

Ngồi thần thờ 1 lúc, nó mới chợt nhớ ra hộp quà. Nó mệt mỏi rút cái nuro đồ ra rồi từ từ mở. Nó không để ý rằng xung quanh là những ánh mắt sầm soi đầy tò mò

Một chiếc băng đô cài đầu màu đỏ nhung. Món quà mà không ai ngờ đến, nó không để ý đến cái băng đô mà ánh mắt của nó hướng về tấm thiệp cũng màu đỏ. Nó mở ra...

" Tặng em!" Kí tên: Hải Phi

Đó là 1 cái tên lạ hoắt đối với nó.

Tiếng lớp trưởng yêu cầu về chỗ ngồi đã chấm dứt mọi sự thắc mắc đang bủa vây nó. Bảo nhìn nó, ánh mắt dò hỏi. Nó cúi xuống, thấy bối rối vô cùng.

Bảo đến gần nó, nói nhỏ chỉ đủ cho mình nó nghe

- Mình có chuyện muốn nói với cậu, cuối giờ gặp nhau ở cổng trường!\

- Ủa...

Nó lúng túng trả lời, tự dưng nó lại cảm thấy có lỗi với Bảo. Nhưng vì sao lại như thế thì nó không biết. Bảo với nó chưa có 1 sự công khai nào cả, cũng chưa có ai thể hiện rõ lòng mình, chẳng qua chỉ là 1 buổi đi chơi thôi mà. Nó không có cái cơ gì để nghĩ rằng Bảo... đang ghen

Nó lại nhìn món quà... không thể hiểu được!

Ra về.

Một vai nó đeo cặp của Lê Thái, vai còn lại là chiếc cặp mới, hồi nãy nó quên mất việc trả cho Lê Thái nhưng có lẽ không cần thiết, Lê Thái mà thấy nó chắc sẽ ăn tươi nuốt sống nó mất, đợi 1 dịp "Thanh bình" nó sẽ mang trả, rõ ràng không phải chỉ mình nó có lỗi mà

Sau khi thoát khỏi cái nhà xe chật chội, nó trông thấy Bảo vẫn đứng ở chỗ cũ. Nó hít 1 hơi thật sâu và tiến đến.

Đang trong tình trạng sầu thảm, nó chợt trông thấy ai đó ở bên kia đường đang vẫy nó. Nó nhú mắt nhìn (nó bị cận nhẹ) và nó tá hỏa khi trông thấy người đó đang giơ cao 1 thứ nhìn rất giống tấm thiệp màu đỏ trông hộp quà nó mới nhận sáng nay. Sau 1 giây chăm chú, nó ngã ngửa khi nhận ra đó là ai! Hải Phi, chính là hắn! Là tên khốn mà nó đã nguyên rủa! Biết được cô nhóc đã trông thấy và nhận ra mình, Hải Phi cười nhẹ và phóng xe đi, anh ta đến đây chỉ để làm như thế!

Nó như người trên mây, nhưng cái nhìn của Bảo khiến nó trở về thực tại. Nó bước đến và cất tiếng hỏi sau bao nhiêu dồn nén:

- Cậu muốn nói gì với mình à?

- Cũng không quan trọng lắm... nhưng mình muốn làm rõ 1 điều...
- giọng Bảo trầm xuống khiến nó càng lo lắng

- ????

- Cậu đã có bạn trai! - Bảo hỏi với đôi chút ngượng ngùng

- Ai bảo cậu thế. - nó tròn mắt

- Mình cảm thấy thế!

- Không... làm gì có... mình...

Nó định sẽ kể cho Bảo nghe chuyện của Len và hải phi nhưng tiếng chuông điện thoại khiến nó ngừng lại

- A lô! cs chuyện gì vậy mẹ?

- Con về nhà nhanh nhé! Mẹ có chuyện gấp!

- Chuyện gì thế mẹ? - nó bắt đầu lo lắng

- Con cứ về nhà đi!

- Ơ... a lô....

Nó nhìn chiếc điện thoại rồi nhìn sang bảo

- Xin lỗi cậu, mình phải về đây, có gì mai gặp rồi nói cũng được

- Ủ! - Bảo trả lời với vẻ buồn buồn

- Chào cậu!

Nó biết lớp trưởng không vui nhưng nó không thể ở lại. Nhìn ánh mắt Bảo nó chợt thấy khó chịu nhưng cũng đành dắt xe đi về.

Có lẽ nó đã mến Bảo! bản thân nó cũng không hiểu nổi đang có chuyện gì xảy ra với mình. Nhưng chắc chắn cảm giác hiện giờ nó đang có với Bảo không đơn thuần chỉ là tình bạn...

Chúng ta sẽ nói 1 chút về quá khứ tình yêu của nó nhé!

Thật ra... nó là 1 đứa " đa tình" bởi lẽ từ mẫu giáo đến giờ nó đã trải qua 3 mối tình

Cụ thể:

Hồi học mẫu giáo, nó đang chơi với 1 cậu nhóc tên Rin, đó là tên gọi ở nhà còn tên đi học thì nó không biết. trong lớp, nó cho rằng không có ai đủ tư cách... làm ngựa cho nó cưỡi bằng thằng nhóc đó, vậy là nó sẵn tời như " búa bổ" vào mặt Rin:

- tao thích mày... mày có thể làm ngựa cho tao cưỡi chứ

- ừ...

Và thế là nó có bạn trai mặc dù lúc đó nó không biết " bạn trai " là cái giống gì

Nhưng cũng chỉ được 2 tuần! " bạn trai " nó sau lần bị nó tát 1 cái chảy máu mũi vì cái tội không cho bạn gái cưỡi do quá nặng đã mách với phụ huynh rồi chuyển trường

Mối tình thứ 2 là mối tình nhỏ với cậu lớp trưởng lớp bên cạnh hồi lớp 1. Nó hâm mộ dáng mập mập trông giống như Đôraemon của cậu bạn đó và đã tiến hành công cuộc " thể hiện tình cảm", và

nó đã lọt vào mắt cậu nhóc, nhưng chưa kịp ăn cùng nhau 1 cái kẹo mút thì nó đã bị đá vì hành động bạo lực là... véo má bạn trai!\

Mỗi tình thứ 3 càng thâm hơn, đó là với " đại ca của trường"! một cậu nhóc con nhà giàu ngạo mạn (theo nó nhận xét) và không biết nghe lời. Đó là năm nó học lớp 5. Và nó thích mẫu đại ca như thế (lúc đó nó bị ảnh hưởng bởi hình tượng.... đại sư huynh trong phim kiếm hiệp!. Vậy là nó tấn công! Nhưng kết thúc mối tình này vô cùng " đau khổ": nó đã để lại 1 vết sẹo khá sâu trên trán đại ca khi giận dữ đẩy " đại ca" vào mép bàn (nó cũng không chủ tâm làm như vậy)... " Đại ca" rất cuộc phải băng cái trán trắng bóc, còn nó tự cảm thấy có lỗi nên không thích đại ca nữa

Từ đó nó bỏ việc đi tìm " tình iu". Sau này lớn lên nó nhận rằng nó càng cố tìm tình yêu thì tình yêu lại càng rời xa nó. Vậy nên... bây giờ nó cũng " hiền" hơn rồi, không còn ' bà chằn" như trước nữa, thay vào đó nó lại nghịch ngợm và quậy hơn!

Cũng kể từ đó nó không còn hứng thú với những gì liên quan đến " tình cảm", mặc dù những mối tình của nó nói cho cùng chỉ là những tình cảm của tuổi con nít, vu vơ, trong sáng nhưng nó cảm thấy mình không nên suy nghĩ về những chuyện như thế. Đúng là tội nghiệp cho nó, đôi lúc nó cũng nhớ về cậu nhóc " đại ca", đó là " chàng trai " mà nó nhớ rõ nhất đến thời điểm này.

Quay về với thực tại

Vừa về đến nhà nó đã chạy sộc vào cửa miệng kêu í ới:

- Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi?

- Về rồi đấy à! - mẹ nó ngooif trên xa lông quay đầu nhìn lại

- Có chuyện gì mà mẹ gọi con về gấp thế?

- Thì mẹ sợ con hay đi chơi với bạn rồi về trễ nên mẹ gọi điện cho chắc.

- Đúng là...

- Thôi mau lên phòng thay quần áo rồi mẹ trở đi

- Đi đâu thế mẹ?

- Tới nhà 1 người bạn. Nhanh lên kéo người ta đợi.

Nó ngó người 1 lúc rồi cũng lò dò bước lên gác.

Trên đường đi.

- sao con chưa bao giờ nghe mẹ nói về việc có bạn ở đây nhỉ?

- Thì vì lâu nay họ có ở đây đâu, họ mới từ mỹ về mà. Đó là những người bạn tốt nhất của cả ba và mẹ đấy.

Nó "à" lên 1 tiếng, rồi không hỏi gì nữa

Mẹ nó dừng xe trước 1 ngôi biệt thự cực kì sang trọng, đó là lần đầu tiên nó tận mắt nhìn thấy 1 căn nhà đẹp đến thế!

Mẹ nó bấm chuông, cánh cửa sắt màu xám chạm trổ hoa văn cao ngất ngưỡng từ từ mở. Một người phụ nữ trung niên trông rất sang trọng đứng sau cánh cổng thấy mẹ nó liền chạy lại và ôm chầm lấy, nó ngạc nhiên

- Ôi! Liên, mình nhớ cậu quá, đã 10 năm rồi còn gì! - người phụ nữ đó nói với vẻ xúc động\

- Mình cũng nhớ cậu nhiều lắm! Trông cậu đẹp hơn xưa nhiều! - mẹ nó cười rạng rỡ

- Thôi, vào nhà rồi hãy nói... Mà đây là bé Lam ư? Sao trông lớn thế này? - người phụ nữ nhìn nó với ánh mắt đầy triều mến

- Dạ, con chào bác! - nó kính cẩn

- Ủ! Nhưng nó ngang lắm, giống y như cậu hồi còn con gái! - mẹ nó đùa

Hai mẹ con bước vào trong. Nó tròn mắt nhìn xung quanh với vẻ ngỡ ngàng. Chiếc xích đu khổng lồ màu xanh rêu được thiết kế cực kì công phu để lại cho nó ấn tượng nhiều nhất, giống như trong truyện cổ tích vậy. Ngôi nhà màu trắng ngà với nhiều ô cửa sổ được thiết kế theo kiểu cổ điển, những giàn hoa giấy màu vàng, đỏ, da cam quấn quýt những thành rào tạo nên 1 không gian thanh khiết cho mái hiên. Con đường nhỏ lát bằng đá tự nhiên dẫn nó bước vào miền thần tiên, thần tiên trên hạ thế!

Nó và mẹ ngồi trên chiếc ghế được trải bằng đệm nhung, người phụ nữ đi vào trong và bưng ra 2 cốc nước chanh

Nó ngồi nghe 2 người phụ nữ ngồi kể lại chuyện ngày xưa, chốc chốc lại ngước mắt nhìn xung quanh, thật là đẹp. Nó thầm nghĩ nếu được sống trong ngôi nhà này thì chắc nó không muốn đi đâu nữa!

- À! Lam năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Người phụ nữ nhìn nó hỏi

- Trời đất! Sao cậu mau quên thế? nó bằng tuổi con cậu mà!

- Ủ nhỉ! Công việc làm mình lú lẫn mất rồi! - bà ấy cười tươi

- Thưa bà chủ, cậu chủ đã về! - tiếng chị giúp việc làm nó giật mình

- Mới nhắc nó đã về! - người phụ nữ nhìn ra cửa

Vì nó ngồi quay lưng ra cửa nên không nhìn thấy cậu chủ và cũng không định quay lưng lại để nhìn. Nhưng khi nghe giọng nói của cậu ta thì nó ngạc nhiên và chồm người nhìn lại.

- Thưa mẹ, con đã về!

- A, cậu chủ! Răng bữa ni cậu chủ đi học về muộn rứa? Cậu chủ làm Bổng lo dễ sợ!

Chị giúp việc dáng người nhỏ với giọng miền Trung đặc sệt, chị chạy nhanh lại, lấy khăn lau mặt tới tấp cho cậu chủ rồi đỡ cặp sách theo đúng tiêu chuẩn chăm sóc chủ nhà của 1 người giúp việc điển hình

Và ngay khi nó quay lại nhìn thì mắt nó gần như "lệch tròng" khi chiêm ngưỡng dung nhan cậu chủ. Nó không tin được vào mắt mình. Nó chớp mắt liên tục, còn cậu chủ cũng sững sờ nhìn nó, 2 cặp mắt bộc lộ sự ngỡ ngàng tột độ. Phải không ai khác, đó chính là Lê Thái!

Nó chỉ kịp á lên 1 tiếng rồi úp mặt vào người mẹ... Số phận thật trớ trêu!

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 6: Tai Nạn Bất Ngờ

- Sao thế con? - mẹ nó ngạc nhiên hỏi

- Hai đứa học cùng trường à? - mẹ Lê Thái bất ngờ hỏi

- Hình như là thế! Nhìn đồng phục của con cậu giống đồng phục của nhỏ Lam mà! Đúng là duyên số! - mẹ nó cười

- Lại đây Bun! - Mẹ hotboy vẫy tay

Lê Thái ngồi xuống, mắt vẫn chưa rời khỏi nó. Nó thì không dám nhìn lại, cứ cúi mặt sau lưng mẹ

- Sao tay con lại bị thương thế này? - mẹ Thái cầm tay con trai lo lắng hỏi

- Không sao cả, con vô ý! - Thái nói, mắt vẫn nhìn nó chăm chăm, còn nó vẫn không dám nhìn. Đó là vết thương do móng tay nó gây ra.

Suốt buổi nói chuyện, nó không nói gì, Lê Thái cũng vậy, chỉ có 2 người mẹ là cười nói rôm rả, họ đâu biết mối quan hệ phức tạp của nó với Lê Thái, chắc chắc...

- Bun, dẫn Lam lên trên tham quan nhà mình đi con, bạn bè cùng trường thì còn lạ lẫm gì nữa! - mẹ Thái vỗ vai cậu con trai

- Dạ??? - nó và Lê Thái đồng thanh

- Đúng rồi, 2 con lên lầu chơi để người lớn nói chuyện cho thoải mái! - mẹ nó cũng đồng tình

Nó quay sang nhìn mẹ với ánh mắt trách cứ. Tại sao mẹ lại dẫn nó theo, lại còn bắt nó... Nó bực mình nhưng cũng đành đứng lên cùng Lê Thái. Cả 2 như đang đeo 2 cái gông dưới chân, lết thết từng bước nặng nề lên cầu thang

- Lên tới lầu 2, Thái không nói không rằng đi thẳng vào phòng rồi đóng sầm cửa lại, bỏ nó đứng bơ vơ 1 mình. Nó cũng không buồn gọi lại, nó biết Thái đang rất giận nó, và nó cũng không có gì để nói với Thái!

Nó cho rằng Thái là 1 con người kì lạ. Sau bao nhiêu lần bị nó "đánh", Lê Thái đều không nói năng gì, không 1 lời trách móc, chỉ nhìn nó với ánh mắt giận dữ rồi bỏ đi, nó bắt đầu nhận thấy sự khác biệt giữa hotboy Lê Thái với các hotboy khác. Không ăn chơi, không "đại ca", không nổi tiếng với những chuyện yêu đương nhả nhít. Thái trầm tính, lạnh lùng và dường như vô cảm với xung quanh, có lẽ vì thế mà hotboy lại trở nên "quyến rũ" với bao đứa con gái trong trường

Nó bước đi 1 mình. Nó không cần Lê Thái dẫn đi, nó vẫn có thể tham quan căn nhà này. Hotboy được sống trong 1 cung điện như vậy, hèn gì đôi lúc nhìn Thái mà nó cứ nghĩ đến những chàng hoàng tử trong truyện cổ tích.

Men theo cầu thang, nó nhìn thấy những chậu hoa màu xanh nước biển bắt mắt phía ban công, nó tiến lại gần, trông chúng thật đẹp, nó mân mê từng cánh hoa với vẻ hứng thú

- Đừng đụng vào nó! - tiếng Thái cất lên khiến nó giật mình đứng dậy

- Làm gì mà giữ vậy! Tôi thấy nó đẹp nên chỉ muốn xem thôi! - nó bắt mắt

- Cậu không hợp với nó! - Thái nói với vẻ khẳng định

- Cái gì? - nó bực mình - thôi đi! Tôi biết cậu giận tôi vì chuyện chiều nay nhưng chính cậu là nguyên nhân của mọi rắc rối, giá mà cậu không gọi nhầm rồi bắt tôi phải nghe những lời tỏ tình kỳ cục thì có lẽ tôi và cậu đã không có nhiều mâu thuẫn như lúc này. Mặc dù tôi không phải là cô Kin gì đó, nhưng tôi nghĩ với lời tỏ tình vô duyên như thế thì không ai đủ can đảm để chấp nhận cậu đâu! - nó nói với vẻ trêu chọc

Nhưng nó không ngờ đó là lời xúc phạm đối với Thái. Cậu ta tiến nhanh về phía nó rồi dừng lại ngay trước mặt, gần sát mặt nó khiến nó phải nghiêng người dựa vào thành lan can thấp lè tè sau lưng

- Tôi không cho phép cậu can thiệp vào chuyện tình cảm của tôi!
- Thái tỏ vẻ khó chịu

- Tôi cũng không thèm! - nó nói rành rọt

- Từ nay tôi không muốn gặp cậu nữa! Hãy tránh xa khỏi tầm mắt của tôi! - Thái nhìn nó không chớp mắt

- Ne too! - nó ra vẻ lãnh đạm, không thèm nhìn thái

Lê thái nhanh chóng quay trở về phòng. Nhưng... cái chân của hotboy đã quật phải chân của nó 1 cái khá mạnh khiến nó mất thăng bằng. nó ngã nhào ra sau. Lê Thái chỉ kịp nhìn nó với cánh tay như

chuồn chuồn sắp gãy cánh trước khi rơi từ trên ban công lầu 2 xuống! Tay cậu nhóc với theo định níu nó lại nhưng không kịp

Ồ e ò e ò e...

Choàng mắt tin hr dậy, nó suýt ngất khi nhìn thấy ba, 4 gương mặt nhìn nó chăm chăm...

Đúng là trong cái rủi cũng có cái may. Nó rơi từ trên lầu 2 xuống nhưng lại rơi trúng lùm cây sai nhà nên chỉ bị thương nhẹ ở trán

Nó nhìn thấy mẹ ba và bác nhu, mẹ Thái nhưng không thấy Thái đâu. Nhớ lại chuyện kinh hoàng vừa rồi nó bực mình vô cùng

- con tỉnh rồi à? con làm ba mẹ lo quá! Sao lại rơi từ trên đó xuống? - mẹ nó xuýt xoa

- Tại vì... - nó nói lớn, định bụng nói do Lê Thái " bạo lực " nên mới khiến nó như vậy, nhưng nghĩ lại, nó lại thôi. Dù gì nó cũng là người gây khá nhiều thương tích cho Thái. Coi như bây giờ nó trả lại. Hic...

- Sao con?

- Tại con mãi nhìn mấy chậu hoa nên trượt chân thôi! - nó nói với vẻ mặt mệt mỏi rồi nghiêng đầu qua 1 bên và nhắm mắt

- May mà không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra! - Bác Nhu an ủi mẹ nó

- Ủ...

Cả 3 người ra ngoài để nó nghỉ ngơi. Có lẽ ngày mai nó sẽ phải nghỉ học để ở lại bệnh viện theo dõi \

Lê Thái không vào thăm nó, nó cũng không quan tâm. Nhưng thực sự nó được đưa vào bệnh viện, cậu nhóc vẫn luôn đứng canh ngoài cửa...

Ngày hôm sau, tin nó bị rơi từ ban công lầu hai xuống khiến cả lớp náo loạn. Thầy chủ nhiệm lo lắng gọi điện hỏi thăm. Thầy kể cho nó nghe hàng loạt chuyện cười khiến nó cười sái quai hàm. Mấy thằng nhóc cùng lớp lũ lượt rủ nhau đến thăm nó, mang theo toàn bơ sữa khiến nó cảm động đến rơi nước mắt, nhưng nó không thấy bảo.

Tuyết cũng đến thăm nó và mang theo hộp quà to tướng màu đỏ, nó cười híp mắt

- Quà của mình à? Mình nằm viện chứ có phải tổ chức sinh nhật đâu mà tặng quà thế?

- Không phải quà của mình đâu... - Tuyết nhỏ nhẹ

- Không phải của cậu? Thế của ai? - nó hỏi dồn

- Sao đỏ đem lên, nói có người gửi cho cậu

- Sao? Lại tên đó! - nó tiu ngiũ ôm hộp quà và để qua 1 bên

- Cậu đã đỡ chưa? - tuyết hỏi về lo lắng

- Ừ, cũng không nặng lắm mà! - nó cười, chợt nghĩ đến Bảo, nó hỏi! - Bảo hôm nay có đi học chứ? - 1 cậu hỏi vô nghĩa nhưng không hỏi thì nó không chịu nổi

- Có! Cậu ấy chưa đến thăm cậu á? Mà mình cũng không nghe cậu ấy hỏi han gì về cậu! - Tuyết hồn nhiên trả lời

- Thế à? - nó hỏi cho có với vẻ thất vọng. Bảo giận nó thật rồi, nhưng tại sao lại giận nó, vì nguyên nhân gì cơ chứ, vì Hải Phi, vì những món quà???? Bản thân nó cũng có biết sẽ xảy ra chuyện gì đó, nó nghĩ rồi chợt có cảm giác giận Bảo

Chiều, nó mới chớp mắt được 1 chút thì tiếng nhỏ Len lạnh lạnh khiến nó giật mình:

- Trời ơi! Mà làm cái gì để đến nông nỗi này thế?

- Cô nương, làm ơn lần sau đừng có oang oang như thế, làm tao khiếp hồn. - nó bực mình\

- Thôi mà! Tao thương mày quá nên không kìm nổi cảm xúc... Tội nghiệp con bạn của tao... thương thương...

Hành động vuốt tóc như bà cụ non của Len khiến nó bật cười, con nhỏ đôi lúc thật là dễ thương

- Mày đã thoát khỏi tên khốn nạn đó chưa?

- Không được gọi ảnh là khốn nạn! - Len nạt nó

- ???

- Tuy ảnh không thích tao nữa nhưng tao vẫn thích ảnh. Mặc dù ảnh đá tao phủ phàng nhưng dù gì ảnh vẫn là con người thẳng thắn, thích thì nói thích không thích thì nói không thích, đó mới là điểm khiến tao thích ảnh. - Len vòng 2 tay cất giọng như đang thuyết giảng, nó cũng thấy con bạn đúng đôi phần. Nhiều lúc nó khâm phục nhỏ Len vì cái tính rạch ròi phân minh như vậy. Nó mong bạn mình sẽ kiếm được 1 người tốt hơn, thích hợp với nhỏ hơn

Tối, nó mới có thời gian để ngủ, ở bệnh viện mà còn khổ hơn ở nhà. Nó là người bệnh, đáng lẽ phải được nghỉ ngơi, đằng này lại phải tiếp hết người này đến người khác, đúng là ngược đời

Nó nhận được tin nhắn trước khi chuẩn bị đi ngủ, lúc đó mới 6h tối

Một số máy lạ

" Tôi nghe tin em bị tai nạn, tôi rất lo cho em, hãy mau bình phục, em đau làm tôi đau..."

Nó đã biết ai gửi. Chợt nó nhớ đến hộp quà. Nó với tay lấy rồi mở ra. Đó là 1 chiếc váy dạ hội. Nó mỉm cười. Nếu như Len biết nó đang là đối tượng của người yêu cũ có lẽ sẽ không tha cho nó đâu. Nhưng nó vô tội. Thế rồi nó không nghĩ gì thêm nữa, nằm xuống ngủ!\

8h tối

Nó tỉnh giấc khi có dấu hiệu lạ. Ai đó đang nắm tay nó

- Bảo! Cậu đến đây khi nào thế? - nó kinh ngạc khi thấy Bảo đang ngồi bên cạnh, cầm tay nó

- 1 tiếng trước... thấy cậu ngủ nên mình không gọi. - Bảo nhẹ nhàng nói

- Sao từ ngày hôm qua tới giờ thái độ cậu kì lạ vậy? - nó hỏi giọng hờn trách

- Xin lỗi... mình không cố ý... chỉ tại...

- ???

- Thôi... không nói nữa... bây giờ mình muốn hỏi cậu, cậu phải trả lời thật long... - Bảo nhìn vào mắt nó

- Ủ... - nó cảm thấy bối rối

- Cậu có bạn trai chưa?

- Ờ... tất nhiên là chưa... cậu hỏi gì kì cục thế? - nó càng bối rối hơn, mặt đỏ lên

- Vậy thì cậu có đồng ý làm bạn gái của mình không? - Bảo nghiêm túc hỏi

- Ờ... - nó tròn mắt nhìn bảo. Nó không tin những gì mà cậu bạn lớp trưởng nói. Mặt nó đỏ rần, chưa bao giờ nó phải ngượng đến thế

- Cậu cứ trả lời theo những gì trái tim cậu cảm nhận... Mình chỉ cần cậu nói " có " hay "không" thôi - Bảo nhìn nó chăm chú hơn

Người ta đang tỏ tình với nó! Không thể tin được! Từ trước đến giờ chỉ có nó tỏ tình và luôn thất bại. Thật sự bây giờ nó cảm thấy bối rối, người nóng rang như đang ngồi trên sa mạc Sahara. Nó không biết phải trả lời Bảo thế nào, bản thân nó cũng không xác định được tình cảm nó đối với Bảo là gì nhưng đó không đơn thuần là tình bạn. Nhìn ánh mắt của Bảo, nó thấy tim mình đập dữ dội!

- Mình...

Nhưng Lê Thái đã không cho nó nói. Cậu nhóc đẩy mạnh cửa bước vào, cả nó và Bảo đều hướng mắt nhìn. Câu chuyện đang dở

- Tôi đến để đưa cháo cho cậu. - Thái nói với giọng đều đều

- Cảm... ơn! - nó thấy nghèn nghẹn trong họng, đơn giản vì nó thấy xấu hổ

Lê Thái nhìn nó rồi nhìn Bảo với ánh mắt không bình thường, thế rồi cậu nhóc cầm cặp lồng cháo từ từ tiến lại phía nó nằm. Bảo đột ngột cầm tay Thái

- Cậu cứ để đó, tôi sẽ giúp Lam! Cảm ơn vì đã mang đến

Thái nhìn Bảo chằm chằm, không nói gì. Nó thấy trong đôi mắt Thái có cái gì đó rất lạ. Cậu ta đưa cặp lồng cháo cho Bảo, sau đó quay sang nhìn nó. Bây giờ nó mới để ý đến khuôn mặt Thái, cặp mắt sáng với lông mi dài, con trai ít ai có đặc điểm này, và nó phát hiện Thái có đeo bông tai, 1 chiếc khuyên tai màu bạch kim thấp thoáng sau mái tóc. Người Thái toát lên vẻ nam tính đặc biệt. Nhưng cậu đã không nhìn nó nữa, quay lưng đi. Nó không hiểu sao cậu lại ích nói thế

Thái ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Cậu nhóc lấy 2 tay vuốt mặt, vẻ mệt mỏi. Thực ra Thái đã đứng ngoài từ lâu, nghe hết cuộc trò chuyện giữa nó và Bảo, đến lúc nó chuẩn bị thốt ra câu trả lời thì cậu nhóc vào phá đám. Bản thân Thái cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy. Trong lòng cậu có hàng trăm câu hỏi và sự biện minh cho hành động của mình. Nhưng tất cả chỉ là ngụy biện!

Sau khi nó ăn xong tô cháo, Bảo cũng ra về. Trước hi đi, không quên nhắc nhở nó:

- Mình sẽ đợi câu trả lời của cậu vào ngày mai! - Bảo nở 1 nụ cười hiền, chúc nó ngủ ngon.

Còn lại 1 mình, Lam bắt đầu suy nghĩ, nhưng nó không thể nghĩ ra được điều gì sáng suốt! Nó nằm xuống và nghĩ rằng ngày mai sẽ giải quyết tất cả... Phải! Ngày mai... nó nhìn sang hộp quà rồi chìm vào giấc ngủ

Sáng mai nó đã có mặt ở trường sau 1 ngày ăn ngủ trong bệnh viện. Nó bỗng thấy vui khi nghĩ về lớp. Lớp của nó cũng tuyệt vời đấy chứ! Đúng là trong hoạn nạn mới biết được lòng nhau

Mấy cậu nhóc trong lớp nhảy bổ ra chào nó bằng những nụ cười không thể tươi hơn được nữa, nó cũng cười vì cảm thấy hạnh phúc. Tuyết đã đến và tặng cho nó 1 cây kẹo mút, mừng nó ra viện. Thầy chủ nhiệm thì vỗ vai xoa đầu nói 1 tràng khiến nó ù tai, hết chúc mừng lại dặn dò, vân vân và mây mây. Mặt nó tươi tỉnh hẳn, vui như đi hội

Bảo đến. Hôm nay trông cậu nhóc cực kì cuốn hút với kiểu tóc mới và 1 phong cách khác hẳn ngày thường, thực sự là rất đẹp trai, chính nó cũng thấy thế, và nó càng ngưỡng mộ hơn

Tiết đầu tiên của thầy chủ nhiệm

- Cả lớp im lặng nghe thầy tuyên bố

- ????????

- Để chào mừng bạn Viên Lam của chúng ta ra viện... thầy quyết định lớp mình sẽ tặng bạn ấy 1 món quà. Đó là...

- Là gì vậy thầy? - cả lớp xôn xao, nó cũng hồi hộp.

- Chúng ta sẽ cử Lam tham gia cuộc thi Thiên Vương của trường cùng Quý Bảo. - thầy nói lớn, gương mặt tươi cười

- Hả???????????? - nó hét lên vì bất ngờ

- Thật hả thầy?????

- Chính xác!

Cả lớp vỗ tay rần rần. Bảo cũng nhìn sang nó với nụ cười động viên. Tuyệt ban đầu ngồi yên, sau đó cũng chúc mừng nó. Tất nhiên nó kiên quyết không chịu. Nhưng đó đã là... " ý trời"! Nó chỉ biết thở dài mà thôi

Tiết thứ 3, nó đang chăm chú thanh toán bài tập Hóa trong giờ luyện tập thì cô nhóc sao đỏ hôm nọ lù lù bước vào cửa lớp nói lớn:

- Chị Lam có người gửi quà

Nó ngẩng lên, tròn mắt rồi cũng hiểu ra. Cả lớp dường như đã quen với sự kiện này, trừ Bảo...

Nó chạy ra, hộp quà lần này có vẻ nhỏ hơn, vẫn màu đỏ. Tuyệt lại nhìn sang nó với sắc mặt không giống ngày thường rồi nhìn lên bảng, nó cũng không để ý

Ra chơi

Bảo hẹn nó xuống căn tin, nó cũng đã chuẩn bị tinh thần để trả lời. Dọn xong sách vở vào ngăn bàn, nó lon ton định chạy xuống cầu thang, nhưng sự hiện diện của Lê Thái trước cửa lớp nó khiến mọi chuyện hỗn loạn...

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 7: Bị Nhốt Bất Đắc Dĩ

- Cậu tới làm gì thế? Chắc không phải tìm tôi chứ? Nếu không thì xin chào, tôi có việc bận...

Nó cười ngây thơ với Thái. Tính nó không giận ai được lâu, nó cho rằng hotboy tới đây không phải tìm nó mà cứ đảo mắt tìm ai đó trong lớp. Nhưng vừa mới bước được 1 bước, nó đã bị Thái lôi trở lại. Nó nhú mày với vẻ nghi ngờ.

- Này... làm cái gì thế?

Thái kẻ sát mặt nó nói nhỏ. Tình hình lúc đó thì chắc các bạn cũng tưởng tượng ra: hàng trăm cái tai voi đang hướng thẳng vào nó và Thái

- Học xong cậu đứng ngoài cổng đợi tôi, mẹ cậu dặn tôi phải đón cậu về nhà!

- Hả? Về nhà??? - nó sững sốt

- Đúng! Về nhà!

- Nhưng tại sao??? - nó ngẩn người

- Tôi không biết, 2 đảng phụ mẫu đang có chuyện gì đó, cậu cứ theo thế mà làm! Tôi đi đây!

- Này này... - nó gọi với theo con người lạnh lùng đang bước xa dần nhưng không có 1 phản hồi nào cả.

- Thật kì cục! - nó lầm bầm trong miệng

Nó lắc đầu 1 cái rồi bước đi, nhưng có 1 đồng người đang đứng trước mặt nó. Người cầm đầu không ai khác chính là Hoàng Mỹ

- Tao thật không hiểu nổi mày muốn cái gì nữa! Mày muốn chọc tức tao hả?????? - Hoàng Mỹ không giấu nổi vẻ tức giận.

- Tôi cũng thấy mệt mỏi với cậu rồi đấy! mà Thái có công nhận cậu là bạn gái đầu, tôi cũng không làm bất cứ chuyện gì đụng chạm đến tình yêu lớn lao của cậu, sao cậu cứ muốn gây rắc rối với tôi thế?

- Mày... tao không thể chịu đựng thêm được nữa, mày không coi những lời tao nói ra gì cả, đừng trách tao ác!

- Đang làm cái gì thế? - tiếng bảo từ phía sau khiến mọi người quay lại

Lớp trưởng tiến đến cạnh nó, nhìn mặt Hoàng Mỹ và " phán":

- Hoàng Mỹ, cậu đừng gây sự với Lam nữa, giữa Lam và Thái chẳng có gì cả, đừng giở trò trẻ con ra ở đây!

- Tôi không cần cậu dạy dỗ, đây là việc giữa tôi và nó

- Nhưng làm là bạn gái của Quý Bảo này, tôi không cho phép bất kì ai gây rắc rối cho bạn ấy

Nó hoảng hốt nhìn sang bảo. Ánh mắt cậu nhóc sáng lên đầy cương quyết. Nó không nói được gì, miệng cứng khẩu, tất cả mọi

người xung quanh và nhất là Hoàng Mỹ đều sửng sốt trước lời tuyên bố " hùng hồn" của cậu lớp trưởng

- Thế nào? Mọi chuyện thế là xong rồi nhé! Từ giờ đừng tìm Lam nữa... - Bảo nói và nắm chặt lấy tay nó

Hoàng Mỹ không nói thêm được gì đành tức tối bỏ về lớp, tiếng chuông reo lên làm đám đông dần dần tản ra. Bảo vẫn cầm tay nó và đi vào lớp. Nó cứ ngơ ngẩn như người mất hồn. Trước lúc bước vào nó chợt nhìn về đầu dãy và thấy ai đó đang đứng nhìn nó rồi quay lưng mất hút sau thành cầu thang. Nó không biết đó là... Lê Thái

Cả lớp vỗ tay hò hét chúc mừng nó và Bảo, đứa nào cũng trách tội nó sao không nói sớm rồi bắt khao này khao nọ. Nhưng cả nó và Bảo chẳng nói gì, nó cảm thấy không vui, Bảo đã làm 1 việc khá tùy tiện

Giờ vẫn, nó nhận được tin nhắn của Bảo:

" Xin lỗi, mình không cố ý, nhưng tất cả là vì cậu, cậu không trách mình chứ?"

Nó tắt máy rồi thả vào cặp, nó không muốn nói gì vào lúc này, nó cần thêm thời gian để suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện

Tuyết lại nhìn sang nó với ánh mắt không bình thường và như bao lần khác, cô bạn lại quay lên bảng. Nó nhìn Tuyết, nó không hiểu Tuyết muốn nói gì với nó... Thật kì lạ!

Tuyết là 1 cô bé xinh xắn, da trắng, môi hồng đúng như hình mẫu búp bê Barbie, lại thêm mái tóc dài đuôi thẳng và dáng người thon thon. Tuyết được rất nhiều người để ý, nó cũng tự hào vì điều

đó. Tuyết rất ít nói, lúc nào cũng trầm lắng, đôi khi nó không hiểu Tuyết muốn gì và làm gì nữa. Nhưng nó nghĩ Tuyết là người tốt, ít ra là cô nhóc rất tốt với nó. Nó không quen nhận xét về người khác, nó cảm giác mọi người xung quanh đều tốt đẹp. Nếu nó không gây hấn với ai thì cũng không ai làm hại gì đến nó, suy nghĩ đơn giản như vậy giúp nó làm quen được rất nhiều người. Tuyết là 1 ví dụ!

Ra về, nó cố ý đi thật nhanh để không phải gặp Bảo. Bảo dường như cũng hiểu những gì nó đang không vui nên cũng không nói năng gì.

Hôm nay, mẹ chở nó đi học và bây giờ nó phải đứng chờ hotboy ngoài cổng. Nó không hiểu mẹ muốn làm gì nữa, sự thật là nó không hợp với Lê Thái

- Này! - tiếng thái rừ đằng sau khiến nó giật mình quay ngoắt lại

- Xe cậu đâu? - nó hỏi khi thấy Lê Thái 1 mình đi ra

- Chuẩn bị đến! - Lê Thái vừa nói vừa hướng mặt nhìn về phía trước, nó cũng nhìn theo, 1 chiếc Toyota màu bạc đang từ từ chạy về phía nó.

- Cái gì? Đi bằng ô tô àk? - Lê Thái nhìn nó, vẻ mặt như đang cười

- Tôi không về bằng ô tô đâu! - nó nói rồi vùng vằng bỏ đi

- Này! Đứng lại! Không về bằng ô tô thì muốn đi bộ hả? Cậu có bị gì không đấy? - Thái gọi nó với giọng bức mình

Nó quay lại nhìn rồi cũng la lớn:

- Tôi không đi được ô tô, tôi bị say xe, đồ ngốc!

Lê Thái đứng ngây 1 lúc rồi bật cười, đó là lần đầu tiên nó được nhìn thấy nụ cười của hotboy. Cậu ta cười dễ thương như thế mà không hiểu tại sao lại ít khi cười. Nó nhìn ngơ ngẩn và thắc mắc, 1 khuôn mặt dễ thương cực kì, 1 hoàng tử thực sự, đó là tất cả những gì nó nhận xét về Lê Thái lúc này

- Cậu có thôi đi không hả? Việc tôi không đi được ô tô khiến cậu vui đến thế à? - nó lấy lại tinh thần và nổi khùng

Lê Thái không cười nữa, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Thế giờ cậu muốn thế nào? Không về bằng ô tô thì về bằng gì?

- Tôi không biết, về bằng cái gì cũng được nhưng không phải là thứ 4 bánh! - nó khoanh tay ra về

- Thế cậu tự kiếm xe dưới 4 bánh mà đi nhé! Tôi về!

Nói rồi cậu nhóc leo lên xe, bỏ nó đứng bơ vơ 1 mình. Nó nhìn theo tức giận nhưng cũng không thèm gọi lại, thà đi bộ về còn hơn

Đang lê từng bước trên vỉa hè chợt nó nhớ ra 1 thứ: hộp quà! Hộp quà nó để quên trên lớp rồi, chần chừ 1 lúc nó quay đầu chạy thật nhanh về phía cổng, đằng nào người ta cũng cods nhã ý tặng nó, không thể phũ phàng với hộp quà như vậy được. Vội lại, từ lúc nó nghe nhỏ Len nói, nó cũng đã có phần nào bớt đi ác cảm với Hải Phi

Lúc đó đã hơn 6h tối.

Nó chạy nhanh vào phòng học. Trong trường lúc này vắng vẻ vô cùng. Nó đến chỗ ngồi và nhìn xuống ngăn bàn. Nó thở phào nhẹ nhõm khi thấy hộp quà vẫn còn đó. Có lẽ tối quá nên cô lao công không nhìn thấy. Nó lôi hộp quà ra rồi nhét vào cặp. Bỗng nghe thấy có tiếng bước chân, nó nín thở...

- Cậu chạy vào trường làm gì thế???? - Lê Thái thở hồng hộc hỏi nó

- Hơ... sao biết tôi ở đây mà tìm??? - nó ngạc nhiên hỏi

- Tôi lấy xe quay lại đón cậu nhưng thấy cậu chạy như ay vào trường, không hiểu nên mới đi theo thôi! - Thái phân bua

- Không phải cậu về rồi sao?

- Tôi không phải loại người vô tình đến thế! - Thái nhìn sang 1 bên đáp với vẻ hơi ngượng

- À... - nó cười tủm tỉm, hotboy cũng có lúc biết ngượng cơ đấy

- Về thôi! - Thái giục

- Ủ...

Thế là hai đứa lục đục đi ra cổng. Nó đi trước, Thái đi sau. Cả 2 chưa bao giờ đi song song với nhau. Sự khác biệt về tính cách và gia đình cùng những mâu thuẫn không đáng có là nguyên nhân của sự phân cách đó

Nhưng cổng đã đóng. Cả cổng trước lẫn cổng sau.

Nó cuống quýt nhìn sang Thái

- Làm sao đây???

- ...

- Sao cứ im lặng thế??? - Nó gắt lên

- Tôi đang nghĩ đây, đừng có gắt gỏng nữa! - Thái nhăn mặt

Nó bực mình kiểm ghế đá ngồi, mặt xị xuống

Đèn trường tắt phụt

Sân trường lúc này tối om. Hôm nay trời mau tối. Nó sợ hãi chạy lại đứng sát bên thái. Dù gì cũng là con gái, bóng tối luôn là nỗi ám ảnh của nó

- Thái nhìn nó rồi thoáng cười, cậu nhóc lấy di động ra gọi nhưng không may điện thoại lại hết pin

- Điện thoại tôi hết pin rồi, cậu có mang điện thoại không?

- Máy tôi cũng hết pin rồi! - nó nói, giọng đau khổ

- Đúng là... - Thái thờ dài

Nó và Thái đành vào hành lang phía trong ngồi. Nơi đó dù sao cũng là nơi sáng nhất lúc này.

- Làm sao bây giờ? - nó thút thít

- Leo cổng! - Thái nói với giọng thản nhiên

- Hả?????? - nó giật nảy mình

- Chẳng phải cậu đã từng leo rồi sao, chuyện đó có gì là khó! -
Thái trêu

- này! Đừng có chọc người ta!

- Đúng là con nít! - Cậu nhóc nhìn nó rồi lắc đầu

Nó hứ lên 1 tiếng rõ dài rồi xịu mặt. Đang tính tự mình bỏ về thì đột ngột lùm cây trước mặt nó rung rung, nó tá hỏa lên, quay lại ôm chầm lấy Thái

- Cái gì thế? - Thái cũng hốt hoảng hỏi.

- Cái cây... cái cây... - nó run run

Thái nhìn sang nó rồi cười phá lên:

- Nhát gan vừa thôi! Cái gì cũng sợ được. Khâm phục cậu thật!
Chỉ là gió thôi mà!

Thái nhìn xuống thấy tay nó đang bấu chặt vạt áo cậu, đầu áp sát vào ngực cậu, mắt nhắm tịt lại. Bất giác thái thấy lòng mình có cái gì đó rất lạ

Sau 1 phút trấn tĩnh, nó đã nhận ra ình đang làm 1 chuyện cực kì vô ý vô tứ. Nó vội ngẩng đầu và vô tình đánh 1 cái cổ vào cằm Thái

- O! Xin lỗi! Tôi không cố ý... - nó rối rít

- Tôi không chịu nổi cậu nữa rồi! Đứng lên, ra leo cồng mà về! -
Thái có vẻ bực mình vì cú đau vừa rồi

- Leo thì leo, sợ gì! - nó khẳng khái

Thế là nó lon ton chạy ra phía cổng

Đứng trước cánh cổng cao gần 3m mà nó đã từng chinh phục, nó hít 1 hơi thật sâu rồi dùng tay níu chặt lấy thanh sắt, sau đó trèo lên. Nhưng trèo lên rồi phải tụt xuống. Giày nó không có độ nhám nên không tạo được lực ma sát, với lại cổng có quá nhiều rêu. Thế là nó cứ leo lên rồi tụt xuống. Thái không chịu nổi đành phải lên tiếng:

- Thôi! Cậu có trèo đến mai cũng không được đâu!

- Kệ tôi!

- Đúng là đồ cứng như cua!

- Không có cứng như cua, chỉ có ngang như cua thôi!

- Cậu... - thái chịu thua

Nó bỗng thấy người mình như được nhất bổng. Thái đã chạy đến bế nó lên

- Ăn gì mà nặng thế hả trời??? - Thái nhăn mặt

- Mập trời cho!

- Nhanh lên cho tôi nhờ, nắm cái song sắt phía trên rồi leo qua! - Thái giục

- Tôi đang cố đây này! Cậu có biết là tôi đang mặt váy không hả??? - nó nói với vẻ bực dọc

- Xong chưa?

Thái có vẻ sắp không chịu nổi, sự thật nó có nặng mấy đâu... Chỉ 48kg thôi mà

- Đang cố! Sắp được rồi!

2 đứa đứa giục đứa leo làm náo loạn 1 góc sân

Cuối cùng nó cũng vượt lên chính mình, lọt được qua cổng. Đến lượt Lê Thái

- Cầm giày cho tôi! - Thái ném đôi giày qua cho nó

- Đồ bẩn thỉu! - nó nhăn mặt khi hứng phải 1 chiếc vào mặt

Là con trai nên Thái leo cổng điều luyện hơn nó, chỉ mất 1' là xong

Lúc đó là 8h tối

2 đứa cuốc bộ trên vỉa hè, ông tài xế không biết đã đi đâu mất, cũng phải thôi, tụi nó tự dừng bên mát trong 2 tiếng đồng hồ thì chẳng ai đủ kiên nhẫn để đứng chờ

May là có 1 bưu điện ở gần trường. Thái chạy vào rồi dặn nó đứng ngoài đợi. Nó đứng ngoài nhìn vào, chủ quán hình như là sinh viên, cứ nhìn Thái chằm chằm khiến nó thấy không được bình thường cho lắm

Và sự bồn chồn của nó quả là không sai. Lúc Thái vừa từ trong phòng gọi điện bước ra thì cô gái đó nhanh chóng nắm tay Thái lôi lại để hỏi số điện thoại làm quen khiến nó giật bắn người. Con gái thời nay kì cục quá, mấy chị 2 này đúng là hết chỗ nói!

Thái tử về rồi ra mặt. Chị chủ quán cứ trơ mặt ra cười toét miệng để lấy cảm tình. Nó thấy bức mình. Không thể dễ yên được!

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 8: Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ

- Này chị kia, làm gì mà nắm tay bạn trai tôi thế? - nó chạy vào hất tay chị chủ quán rồi hét lên

- Ơ... ơ... bạn gái à? - Chị chủ quán thốt lên

- Này nhé! Tôi nói chị nghe nhé! Chị là con gái, lại đang là sinh viên, nên ý tứ 1 chút. Đằng này... may là bạn trai tôi hiền... tôi cũng không phải thú dữ, nếu không chị khó mà yên thân đấy! Lần sau rút kinh nghiệm nhé! Bà chị mê trai! - nó nói 1 hơi rồi lôi Thái về, chị chủ quán xấu hổ quá nên cuối gằm mặt.

Nó nói mà không để ý đến Thái nhìn nó như nhìn sinh vật lạ. Nó cứ cầm tay Thái lôi đi suốt đoạn đường dài

- Này! Đi đâu đấy? - Thái hỏi

Như đã thức dậy sau 1... " giấc mơ ", nó bừng tỉnh và vội vã thả tay Thái ra, mặt đỏ lừ

- Tôi gọi tài xế rồi, cũng chuẩn bị đến, đứng đây chờ đi! - Thái nhìn gương mặt như gấc chín của nó rồi quay mặt sang phía khác cười

Nó ngồi bệt xuống gốc cây, vừa đói lại vừa mệt, người trông như tàu lá chuối khô. Hôm qua mới xuất viện hôm nay lại gặp phải chuyện này, đúng là xui xẻo. Nghĩ lại chuyện vừa nãy nó lại càng muốn độn thổ. Chính bản thân nó cũng không giải thích được nguyên nhân cho sự can đảm không đáng có vừa nãy. Thái không nói gì, cứ im lặng như bản tính thường ngày. nó cũng không thèm nói chuyện nữa

5' sau thì bác tài xế có mặt lần này không phải 1 mà là 2 người, không phải ô tô mà là 2 con SH to oạch. Thái tiến lại cầm mũ bảo hiểm, đội lên đầu, thấy nó còn trơ trơ đứng nhìn lại gọi lớn:

- Có về hay không thì bảo

Nó giật mình lon ton chạy đến, đội mũ rồi leo lên xe của bác tài xế đội mũ bảo hiểm màu cam... giống màu mũ nó đang đội

- Này! Đi đâu thế? Qua đây!

- ????

- Tôi chờ cậu về, còn 2 bác ấy sẽ đi cùng 1 xe về công ty. Cậu cũng muốn về công ty à?

Thế là nó nhảy xuống chạy sang phía Thái, đang trèo lên thì nó chột nhảy xuống

- Sao thế?

- Tôi không an tâm giao phó tính mạng cho cậu! Cậu chưa đủ tuổi đi xe máy!

- Trời đất! Sao cậu lảm chuyện thế? Đây là bất đắc dĩ thôi! Mà tôi cũng tròn 18 tuổi được vài ngày rồi đấy! Tôi chưa bao giờ chờ ai đâu nhé! Còn không mau, tôi bức rồi đó! - Thái nổi cáu

Nó nhìn Thái với vẻ giận dữ rồi cũng leo lên xe. Con trai khi nổi quạu thì không nên đụng vào, nó biết điều đó nên đành yên lặng

- Vịn sau yên ấy, đừng có ôm tôi! - Thái quay lại " nhắc nhở "

- Cái gì??????? - câu nói của Thái khiến nó sững sờ, cảm giác mình bị xúc phạm. - Vừa thôi nhé! Tôi không nhịn nữa đâu, ai thêm đụng vào người cậu phách lối

- Thế mà có người đã va vào tôi 3 lần rồi đấy! - lời Thái dội vào tai nó

Và thế nó đành im lặng. Không có gì tội tệ hơn việc bị người khác nắm thóp của mình. Hừ.

Trên đường về nhà nó không thêm nói 1 câu với cậu nhóc và cố gắng ngồi càng xa càng tốt. Tình trạng đó sẽ được duy trì nếu không có cái ổ voi chết tiệt. Dù đã cố tránh nhưng Thái vẫn không thể vượt qua cái ổ voi đó. Chiếc xe bị xóc mạnh và người nó bị kéo về phía trước, đầu va vào vai Thái kêu 1 cái cộp rổ to. Nó kêu ui da 1 tiếng rồi lấy tay xoa xoa trán mà quên để ý mình vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm, chiếc xe xóc mạnh thêm lần nữa làm nó ôm chặt lấy cậu nhóc, cái cảm giác kỳ cục ấy khiến nó và Thái đều cảm thấy không bình thường tí nào

Qua khỏi đoạn nguy hiểm, nó nhanh chóng buông tay và trở về trạng thái ban đầu. Đó là do cái ổ voi. Không phải nó muốn thế! Và nó tự trấn an mình dù rằng mặt đã đỏ hơn gấc chín

Nhưng Thái không chở nó về nhà nó... mà là nhà Thái

- Ê! nhà tôi không phải ở đường này!

- Thì tôi đang về nhà tôi mà!

- Cái gì???

- Mẹ cậu dặn tôi như thế, về gặp mẹ mà hỏi!

-????

Thái dừng xe trước cổng, nó nhảy xuống, mặt mày ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Sao không tới bấm chuông cho rồi, bộ đợi tôi nữa à? - Thái nhìn nó vẻ ngán ngẩm

- Ai mà biết, nhà tôi làm gì có chuông mà bấm! - nó thanh minh

Thế là nó lết tới cổng, với tay nhấn chuông, tiếng cô giúp việc oang oang khiến nó giật mình. Sau vài giây cánh cổng dần mở ra

Vừa bước vào phòng khách nó đã trông thấy mẹ nó ngồi cười nói với bác Nhu, tự nhiên nó thấy tức tưởi. Mẹ có vẻ chẳng lo lắng gì cho nó cả!

- Mẹ! - nó kêu lên vẻ khó chịu

- A! Con gái mẹ về rồi à? - mẹ nó tươi cười

- Con chào bác! - nó nhìn sang bác Nhu

- Ủ! Hai đứa đi chơi vui vẻ chứ???

- Đi chơi???

- Vui lắm ạ!- thái đứng đằng sau giặt tay nó rồi nói

Nó giương mắt nhìn Thái và cố đoán xem chuyện gì đang xảy ra với cậu hotboy này. Sau khi cất cặp và đi rửa mặt, nó ngồi vào bàn ăn tối. Tội nghiệp 2 bà mẹ, dẫu có đói bụng nhưng vẫn cố đợi 2 đứa con về

- Khi nào thì cậu cho Lam sang đây??? - câu hỏi của bác Nhu khiến nó và Thái nhìn nhau sửng sốt

- Đầu tuần sau thôi, cũng chả còn 2 ngày, đồ đạc thu xếp cũng gần xong rồi! - mẹ nó cười

- Mẹ và bác đang noi gì thế ạ, con không hiểu???

- Thì nhà mình chuẩn bị xây lại, con cần có 1 nơi để ở, cũng may nhà bác Nhu rộng rãi lại là chỗ thân quen nên cả 2 nhà mới nhất trí cho con qua đây ở 1 thời gian

- Hả??? - nó và Thái đồng thanh hét lớn

- Có gì mà 2 đứa ngạc nhiên thế? À, Liên này (tên mẹ Lam) mình vẫn chưa nói cho bọn trẻ biết chuyện hôn ước giữa chúng nhỉ?
- bác nhu nhìn sang mẹ nó với vẻ như vừa nhớ ra chuyện gì

- Cái gì nữa đây? Hôn ước?

Thái hốt hoảng còn nó suýt sặc nước canh

- Đúng rồi mẹ quên khuấy chuyện này. Ngày trước ba mẹ và ba mẹ Thái chơi rất thân với nhau, còn hơn cả anh chị em ruột, khó lắm hoạn nạn đều cùng nhau gánh chịu đến khi bác Nhu sinh ra Thái thì

cả 2 gia đình nếu đưa con trong bụng mẹ là con gái thì sẽ se duyên cho 2 đứa, không ngờ đúng là con gái thật, có lẽ như số trời đã định là vậy rồi. Cho nên mới đợi khi cả 2 đứa lớn 1 chút sẽ nói chuyện này. Bây giờ con với Thái cũng có thể gọi là đã đính hôn với nhau rồi đó

- Cái gì? - lần này cả 2 đều mất bình tĩnh

- Mẹ ơi! đây là thời đại nào rồi mà còn có chuyện như thế nữa? C nó nhăn mặt tỏ vẻ bất bình

- Thời đại nào thì cũng phải biết giữ lời hứa chứ con. Mẹ thấy 2 đứa cũng hợp nhau đấy chứ! Bây giờ cứ là bạn thôi, sau khi 2 đứa lên đại học sẽ tính xa hơn

- Con... - nó định nói thêm nhưng lại không biết nói gì, 2 đáng phụ mẫu có vẻ rất kiên quyết

Sau bữa cơm đó, Thái và nó không 1 lần nhìn mặt nhau chứ đừng nói là nói chuyện với nhau câu nào. Tự dưng trở thành cô dâu chú rể dự bị, hỏi làm sao không thấy khó xử cho được???

Không biết Thái nghĩ như thế nào chứ nó là nó cảm thấy chuyện này chẳng hay ho gì, vị hôn phu của nó là người khác, nó và Thái chẳng có chút tình cảm gì với nhau (cho đến giờ là thế) thì làm sao có thể

Đêm đó Lam không ngủ được. Nó cũng không biết rằng suốt đêm đó Thái cũng không ngủ được. Cậu nhóc cứ lẩn qua lẩn lại với 1 mớ suy nghĩ trong đầu.

Vừa leo lên giường, chợt nghe tiếng điện thoại kêu rù rù trên bàn. Nó mở ra, 1 tin nhắn mới, là số của Hải Phi, nó không lưu số này

nhưng đây là 1 số điện thoại khiến nó không thể không nhớ với ba số 9 ở cuối

" Hôm nay không thấy em ở nhà xe, có lẽ em không đi học bằng xe điện, mừng vì em đã lành bệnh... Miss you "

Nó nhận ra tên này cũng thú vị phết, hành động của hắn ta dễ thương đấy chứ! Nó mỉm cười với tay lấy chiếc cặp, lôi hộp quà ra và mở. Lần này là 1 đôi giày búp bê sọc đỏ trông cực kì bắt mắt. Không biết tên này đang nghĩ gì nhỉ? Nó lại căng đầu suy nghĩ nhưng rốt cuộc chẳng nghĩ ra được cái gì

Và thế là nó lăn ra ngủ...

Sáng hôm sau, nó đến trường với chiếc xe đạp điện quen thuộc. Lâu rồi không đi nên nó thấy nhớ. Lần này nó quyết chí không để chiếc xe bị xây xước thêm một lần nào nữa

Nó gặp Bảo ở cổng trường, cả 2 đến lớp cùng 1 lúc. Bảo nhìn nó, nó cũng mỉm cười nhìn lại. Nụ cười của nó khiến Bảo nhẹ lòng. Nó đã hết giận, cũng phải thôi, sau bao nhiêu chuyện diễn ra ngày hôm qua, nó không còn tâm trí để giận Bảo nữa. Nó cũng không để ý gì đến việc Bảo đã công khai mối quan hệ giữa 2 đứa, nó nghĩ đó chỉ là chuyện đùa cho vui thôi.

Nhưng tất cả những gì diễn ra xung quanh khiến nó phải suy nghĩ khác!

Cả lớp nhìn nó và Bảo với ánh mắt khác hẳn ngày thường. Còn mọi người trong trường đều nhìn nó như thể nói với nhau rằng " chúng nó là 1 cặp đấy " khiến nó khó chịu vô cùng!

Ra chơi, nó ngồi 1 mình trên ghế đá. Mọi thứ xung quanh làm nó bức mình. Nó chưa chuẩn bị cho 1 mối tình nào cả, nó chỉ muốn được tự do thôi.

Bỗng nó thấy Bảo tiến lại, cậu ngồi bên cạnh nó. Điều này càng khiến dân tình xôn xao hơn!

- Cậu muốn là tâm điểm của sự chú ý à? -nó to vẻ khó chịu

- Nếu mình và cậu không nói chuyện hay không đi với nhau thì bọn họ cũng nghĩ chúng ta là 1 cặp, cứ để cho họ thỏa mãn trí tò mò vô lý của mình

Nói rồi Bảo đột nhiên cúi gập người xuống dưới chân nó, nhấc chân trái của nó lên rồi nhìn thật kĩ khiến nó hoảng hồn

- Làm cái gì thế?

- Cậu vẫn còn đeo nó à, mình rất vui. - Bảo nhìn cái lắc chân đã tặng nó rồi ngẩng lên cười

- Trời ơi, làm ơn đứng dậy giùm cái đi mọi người đang nhìn kìa, xấu hổ chết được! Nó năn nỉ Bảo rồi lấy cuốn vở che mặt

- Đừng có để ý, họ nhìn chán tự khắc sẽ không nhìn nữa, đôi khi cũng phải biết bỏ qua những ánh mắt xung quanh để sống chủ động hơn - Bảo nói như giáo huấn, còn nó thì đỏ bừng mặt, triết lí của Bảo không mang lại nó niềm tin để thoát khỏi sự tác động bên ngoài

Cuối cùng Bảo cũng đứng dậy cậu cầm tay nó lôi đi

- Vào lớp thôi, hết giờ nghỉ rồi

Nó đành lủi thủi đi theo, có lẽ Bảo đúng, cho dù nó có trốn tránh thì người khác vẫn cho là thế, thà cứ thoải mái còn hơn!

Hoàng Mỹ đã thôi không tìm nó gây sự nữa, bây giờ nó như hoa đã có chủ không ai dám đụng chạm đến, dù gì thì Bảo cũng có tiếng trong trường, rất đáng hoàng, vô cùng nguyên tắc. Nó từng nghe Tuyết kể Bảo dám đánh nhau với đại ca trong trường chỉ vì tên đó dám đụng chạm đến gia đình Bảo. Nó cũng thắc mắc vì sao Bảo không sợ bị trả thù thì biết được rằng anh trai kết nghĩa của Bảo là một tay chơi có tiếng trong vùng, đàn em đông như " kiến cỏ " nên chẳng có ai đủ can đảm để đụng vào Bảo. Thế mới biết, hóa ra Bảo không đơn giản như nó nghĩ...

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi

www.dtv-ebook.com

Chap 9: Chấp Nhận Và Khó Hiểu

Những ngày sau đó, cuộc sống của nó cũng không mấy êm ả, nhưng nó đã dần dần quen với việc làm bạn gái của lớp trưởng. Mặc dù trong ý thức của nó, chưa bao giờ nó nghĩ đó là sự thật, nó định đợi khi tất cả bình yên trở lại nó sẽ chấm dứt chuyện này

Nó và Thái cũng không nói chuyện với nhau thêm 1 lần nào nữa từ sau hôm biết được sự thật phũ phàng ấy. Nó nghĩ Thái sẽ không vui khi gặp nó và nó cũng vậy. Thái đã thích 1 người và người đó không phải nó, còn nó thì không muốn trở thành kì đà cản mũi, cứ để thời gian giải quyết tất cả vậy.

Hải Phi từ bữa đến giờ cũng không thấy liên lạc gì. Đêm nào cũng nhận được tin nhắn tự động không có hồi âm nào nữa nó bỗng thấy lạ lạ và thiếu thiếu. Đúng là cái gì mà đã trở thành thói quen thì khó mà bỏ được. Nó cũng không còn nghĩ rằng Hải Phi là 1 tên khốn nạn nữa. Nó bắt đầu thấy những lời Len nói là đúng nhưng vẫn băn khoăn về những món quà của Hải Phi, không biết chúng mang hàm ý gì...

Hôm nay là thứ 2, cũng là ngày nó phải thu dọn đồ đạc để di cư sang nhà Thái. Sau bao nhiêu năm dành dụm ba mẹ nó cũng đã có tiền sửa sang lại căn nhà cũ. Nó hy vọng rằng phòng mới của nó sẽ

rộng hơn phòng cũ không còn những vết nứt trên tường và những khe hở trên mái

Nó đến lớp khá sớm quang cảnh sân trường buổi sáng khiến nó cảm thấy vô cùng thoải mái. Nó nhìn ghế đá mà tối hôm trước nó đã ngồi với Thái, nhìn lùm cây đã khiến nó sợ hết hồn. Nó thoáng cười nó thấy buồn buồn. Tiếng Tuyết vang lên khiến nó giật mình

- Hôm nay cậu đến sớm nhỉ?

- Ừ... Cậu mới cắt tóc à? Xinh quá! - nó rất ít khi khen người khác nhưng sự thật là Tuyết cắt tóc trông rất đẹp, tóc mái cắt ngang che hết trán, được điểm thêm chiếc cài màu trắng trông hiền dịu vô cùng

- Cảm ơn! - Tuyết đáp với sự thờ ơ khiến nó thấy lạ nhưng cũng không nói gì. Thái độ của Tuyết luôn là câu hỏi khó đối với nó!

Ra chơi Bảo kéo nó xuống căn tin. Ban đầu nó kiên quyết từ chối nhưng với hành động dai như đũa của Bảo nó đành bấm bụng đi theo bạn trai xuống đó. Mọi người có lẽ đã quen với chuyện tình gà bông của nó với Bảo nên cũng thôi chọc ghẹo, nhờ thế mà nó sống sót đến bây giờ

- Cậu ăn gì? - Bảo hỏi vồn vã

- Ăn gì cũng được nhưng đừng cay!

- Đợi tí! - Bảo cười rồi chạy đi mua thức ăn

Nó ngồi 1 mình trên bàn ăn, nhìn dáng Bảo bon chen trong đám người đông đúc trước mặt mà thấy chạnh lòng. Bảo thật sự rất tốt với nó

- Lớp trưởng phụ nhân cũng đến đây nữa à? - giọng Hoàng Mỹ vang lên khiến nó giật mình ngẩng mặt lên

- Cậu tới được sao tôi lại không nhỉ? - nó đáp lại bằng vẻ mặt tỉnh rụi

- Thì hỏi cho biết vậy thôi. Mà này mặc dù tôi không thích cậu nhưng từ khi biết cậu là bạn gái của nhóc Bảo thì tôi không còn ghét cậu nữa. Miễn là đừng đụng vào Lê Thái tôi sẽ không bao giờ gây hấn với cậu nữa, chuyện trước nay coi như xí xóa... Đó là phong cách của Hoàng Mỹ... Chào nhé! - Mỹ cười tươi rồi bỏ đi khiến nó không hiểu mô tê gì

- Tính nhỏ đó là thế đấy, nó không xấu bụng đâu, chỉ hơi tiểu thư, nóng nảy và hay tỏ vẻ đại ca thôi! - cô bạn lớp bên ngồi cạnh nó giải thích. - cậu mới vào trường này nên không biết đấy thôi, Hoàng Mỹ thích Lê Thái từ năm lớp 10, nó chung tình từ đó đến giờ, sống rất tình cảm, hết mình vì bạn bè nên có ai ghét nó đâu. Cậu xui xẻo nên mới khiến nó nổi khùng vậy thôi.

Nó cứ há mồm nuốt từng lời cô bạn. Hóa ra Mỹ không xấu như nó nghĩ, đúng là nhìn người phải nhìn lâu mới thấy chứ không phải 1 sớm 1 chiều

- Làm gì mà thơ thần thế? - Bảo vỗ vai nó

- À... Không có gì... Hoàng Mỹ dễ thương thật nhỉ? - nó mỉm cười, vừa nói vừa hướng mắt về Hoàng Mỹ

- Đang nói cái gì thế? - Bảo sờ trán nó với vẻ mặt bất an

- Làm cái gì thế mình vẫn bình thường mà! - nó nhăn mặt, có lẽ Bảo nghĩ rằng đầu nó đang có vấn đề

- Ha ha... Cậu nói cái người tát mình là dễ thương à? Thú vị thật!

- Cậu là con trai không hiểu được tâm lí chị em đâu! - nó nói với giọng bề trên khiến Bảo cười lớn hơn, nó cũng cười theo

- Thôi ăn đi sắp hết giờ rồi! - Bảo vỗ nhẹ vào má nó giục

- Cậu to gan nhỉ? Ai cho đụng vào người ta hả? - nó lí sự.

- Giờ ăn hay cãi nhau đây?

- Ăn! Có sức mới cãi được chứ!

Thế là cả 2 cùng cười. Nó không để ý rằng Lê Thái ngồi ở bàn bên đang nhìn sang. Cậu nhóc có vẻ không vui tí nào.

- Ra đây tôi nói chuyện! - Thái đứng dậy tiến lại phía sau lưng nó cúi mặt nói nhỏ rồi bước ra ngoài.

Nó ngẩng mặt nhìn lên rồi như suy nghĩ gì đó lại cúi xuống ăn tiếp. Thái nói gì nó mặc kệ chẳng có lí do gì khiến nó phải nghe lời 1 cách máy móc như thế. Bảo nhìn thoáng sắc mặt nó rồi cũng cúi xuống ăn tiếp

- Ê! Mặt cậu bị dính nước tương rồi kìa! - Bảo nhìn nó chăm chăm

- Hả??? - nó lấy lưỡi liếm liếm quanh miệng

Bảo nhìn nó rồi bật cười, rút tờ giấy ăn với tờ lau miệng cho nó. Nhưng tờ giấy ăn trên tay lớp trưởng chưa kịp thực hiện xong nhiệm vụ thì nó đã bị Lê Thái lôi ra khỏi ghế. Bảo nhìn nó trân trân, người như bất động, còn nó thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía tụi nó.

- Cậu làm gì thế? - nó bực mình hất tay Thái ra sau khi bị cậu nhóc lôi đi 1 đoạn đường khá dài

- Tại sao tôi nói mà cậu không nghe, cậu coi thường lời nói của tôi vậy hả? - Thái quát lớn

- Đừng có " đại ca " như thế. Tôi chả việc gì phải nghe lời cậu cả, cậu với tôi bình đẳng, lại chẳng ai hơn tuổi ai, đừng có phách lối! - nó quát lại.

- Đừng có cãi lại lời tôi!

- Hơ... Có miệng thì cãi, cậu có quyền gì chứ, đừng lôi thôi, có chuyện gì thì nói nhanh đi, trời đánh còn tránh bữa ăn, đằng này... Có gì thì nói đi

- Không thích nói nữa! - Thái bực mình gằn giọng rồi bỏ đi

- Đây... Đây... Đứng lại... Thật quá đáng! - nó gọi với theo

Thế là nó lủi thủi bước về, chuông báo vào giờ học đã reo, nó vùng vằng đi thẳng vào lớp, miệng không ngớt nguyền rủa cậu nhóc hot boy

Bảo đã về lớp, xem ra cậu nhóc vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Nó cũng không dám lại gần. Tội nghiệp Bảo, sĩ diện 1 thằng con trai coi như đã bị sút mẻ

- Cậu ghê thật nhỉ? - Tuyết nhìn nó mĩa mai

- Cậu có ý gì thế? - nó bực mình

- Không... Thôi cậu đừng để ý! - Tuyết lảng đi

Nó tức muốn xì khói lỗ tai, mới thoát khỏi sự đe dọa của Hoàng Mỹ bây giờ lại dính thêm vụ này chắc nó trở thành vua tai tiếng mất thôi! Nó nhìn sang bàn lớp trưởng cậu nhóc vẫn ngồi yên bất động khiến nó càng thấy bất an hơn. Bực mình nó đập đầu xuống bàn kêu cốp cốp khiến mấy đứa bàn trên và cả Tuyết khiếp đảm...

Suốt buổi học hôm ấy bầu không khí nặng nề bao trùm cả lớp, nguyên nhân xuất phát từ nó và Bảo, 2 gương mặt cứ hằm hằm nhìn nó

Ra về.

Nó tính tìm Bảo nói chuyện nhưng không thấy Bảo đâu cả. Nó vội vã ra nhà xe tìm, nhưng Bảo đi nhanh quá khiến nó không theo kịp. Nó vừa đi vừa gọi nhưng cậu nhóc không quay lại.

Do quá chăm chú nhìn theo Bảo nên nó không để ý rằng nó đang ở giữa đường. Một chiếc xe máy từ đằng sau chạy tới không phanh kịp va vào chân nó khiến nó khuỵu xuống

- Đi đứng kiểu gì thế! - người đàn ông lái xe sau 1p kinh hãi thì mắng vào mặt nó

- Cháu xin lỗi! - nó vừa đứng dậy vừa rớt rít xin lỗi

- Xin lỗi cái gì, con gái mà đi đứng chẳng biết nhìn trước nhìn sau gì cả, không ra thể thống gì hết! - ông ta vẫn chưa nguôi giận.

- Xin lỗi ông, em tôi không cẩn thận, ông đừng chấp nó làm gì! - 1 giọng nói lạ vang lên khiến nó quay lại

Là Hải Phi!

- Hơ...

- Mong ông bỏ qua cho, nó còn nhỏ

- Thôi được rồi, tôi chỉ mắng để cho nó tỉnh, lần sau không đi đứng bất cẩn như thế nữa - nói rồi ông ta rũ ga phóng đi

- Em không sao chứ? - Hải Phi nhìn chân nó rồi hỏi

- Không biết nữa chắc là không sao! - nó đứng lên rồi đi thẳng vào trong lấy xe chưa bao giờ nó bị mắng vì 1 chuyện vô lý như thế

Hải Phi cũng không nói gì thêm, nhìn theo bóng nó lẫn vào đám người rồi khuất hẳn

Nó dắt xe ra đến cổng, chân vẫn nhức nhức, hình như bị trầy xước gì đó rồi. Nó nhăn mặt ngồi lên xe tra chìa khóa vào ổ rồi phóng đi

Đi được nửa đường thì nó cảm thấy đau chân thực sự. Có lẽ cú va chạm vừa rồi khá mạnh. Nó đành dừng xe bên lề đường để vào xem chân có sao không

Ngay khi nó vừa dừng lại thì Hải Phi đi tới. Anh chàng xuống xe mang theo cái túi trắng tiến lại gần...

- Đau rồi chứ gì? Thế mà bảo không sao! - anh ta vừa nói vừa ngồi xuống trước mặt nó

- Chẳng liên quan gì đến anh cả, về đi! - nó tức giận

- Đau chân thế mà ă nói gớm! -anh chàng nhìn nó cười rồi kéo chân nó

- Làm cái gì thế! - nó giật nảy mình

- Để coi chân bị thương như thế nào mà mặt mày bầm dập đi như vậy chứ!

- Ê... Ê!

Nó ú ớ. Hải Phi cứ giữ chân nó rồi xắn ống quần nó lên. Một vết thương đang chảy máu. Không nặng lắm nhưng cũng đủ để nó la òm lên khi rưới oxi già.

- Nhỏ cái miệng thôi! Em làm thế người ta tưởng tôi làm gì em thì khổ

- Nhưng đau mà! - nó nhăn mặt kêu lên

- Thì bị thương tất nhiên phải đau rồi, nhưng cũng phải chịu đựng chứ! - anh chàng tỏ ra hiểu biết

- Ấy ấy... Đau... Hic!

- Rồi rồi... Mà sao tôi phải hầu hạ em thế này, hầu hạ cái người đã tát mình nhỉ? - Hải Phi chột ngộ ra

- Ai bảo anh hầu hạ! - nó giận dữ nói, thu chân lại

- Thôi kệ... Cho nó loét luôn

Sau gần 10 phút thì vết thương của nó cũng được thanh toán xong bằng 1 cái băng trắng hình vuông được Hải Phi băng lại 1 cách cực kì nghệ thuật

- Hơ... Trông anh thế này mà mấy cái vụ này cũng khéo đó chứ

- Ồi dào, cái này mà không làm được nữa thì học y làm cho nó xấu mặt hả em! - Anh chàng nhìn nó cười cười

- Đừng nói dối, anh học công nghệ thông tin mà! - nó phản bác

- Chẳng phải em chửi tôi là đồ khốn nạn, đồ lừa bịp sao, chuyện tôi nói mình học công nghệ thông tin chẳng lẽ em cũng tin? Tội lỗi... Tôi tưởng em thận trọng lắm chứ! - Hải Phi nhìn nó với vẻ xót thương

- Chẳng ai học y mà giống anh cả!

- Tôi thì sao? Mỗi người sinh ra thì sẽ phải có 1 cơ địa khác nhau, tất nhiên chả ai giống ai rồi, bộ nhiễm sắc thể của con người có y đúc nhau không? Em nói thế mà cũng nghe được à! - anh chàng thốt lên toàn chuyện sinh học

- Sinh viên y mà cũng đào hoa, cũng biết lừa con gái nhà lành à? Tôi chưa thấy! - nó khoanh tay ra vẻ

- Tôi cũng định nói với em chuyện này đây! Tôi không hề lừa dối Len. Cô bé theo tôi quá, vì lòng tốt tôi mới cố tình để dứt bé ra. Tôi không thích ai thì sẽ không bao giờ chấp nhận người đó. Em đừng có đánh giá con người tôi thấp kém như thế, tôi sống cực kì nguyên tắc đấy!

- Thế anh học y thật à? - nó có vẻ đã tin

- Tất nhiên!

- Là sinh viên năm hai

- Không! Ra trường rồi!

- Cái gì? Học y lâu lắm mà!

- Ha ha... Nhìn mặt em kìa... Thôn cả ra... Em... Ha ha... Em quá tin người thật đấy! - Hải Phi cười ha hả nhìn nó

- ???

- Thôi nhé! Không đùa với em nữa! Tôi là sinh viên nhạc viện! Ok? - mặt Hải Phi trở lại vẻ nghiêm túc

- Anh... Anh... Thật là... - nó nổi đóa đứng dậy

- Ai bảo em dễ tin người làm gì!

- Không nói chuyện với anh nữa! Tôi về! - nó vùng vằng bỏ đi

- Ok! Chào em! Tôi cũng xong việc rồi! Bye! - nói rồi, anh chàng đội mũ bảo hiểm, ngồi lên xe phóng đi thẳng để nó đứng 1 mình trong tâm trạng không hiểu chuyện gì đang xảy ra

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi

www.dtv-ebook.com

Chap 10: Ra Mắt Nhà Chồng

Về tới nhà, nó thấy ba mẹ đã thu xếp xong hành lý chuẩn bị cho nó dời nhà. Bây giờ nó chỉ muốn... quỳ xuống chân mẹ để cầu xin cho nó khỏi đi chỗ khác ở. Nó không muốn ở cùng với Thái, với kẻ kì cục vô lượng tâm đó. Chắc chắn không sớm thì muộn sẽ có chuyện xảy ra, nhưng nó biết có nói thế nào thì cũng không thể xoay chuyển được tình thế nữa rồi!

- Con đã về đấy à? Vào thu xếp đi rồi chuẩn bị sang nhà bác Nhu kéo muộn!

- Dạ... - nó buồn thiu trả lời

Trong muôn vàn đau khổ, cuối cùng nó cũng đành vác đồ đạc tới nhà Thái. Bác Nhu cười tươi như hoa chào đón nó. Nó cũng gượng cười lại. Dẫu sao bác ấy cũng rất tốt với nó, chỉ có Thái khiến nó thấy bất an.

- Đây là phòng của con! - bác Nhu mở cửa phòng nói

- Won...! Nó trở mắt kinh ngạc

- Thế nào? Con thích chứ?

- Vâng... Cảm ơn bác!

Nó cười tíu mắt chạy vào trong, 1 căn phòng giống như trong giấc mơ của nó

Đang lăn lộn trên giường với niềm vui sướng tốt độ, bỗng nó vùng dậy, đây không phải là nhà nó, căn phòng này dù đẹp đến đâu cũng không bằng căn phòng trước kia đã gắn bó với nó, nó thoáng buồn rồi đứng dậy đi xuống dưới nhà

- Bống ơi, Bống ơi! tiếng bác Nhu vang lên

- Dạ! Cô kêu con có chuyện chi rứa?

- từ nay nhà mình có thêm thành viên mới, đây là Lam, con gái của bạn thân cô, bằng tuổi Bun - bác Nhu vừa nói vừa vỗ vai nó

- Dạ, con biết rồi, đây là vợ chưa cưới của cậu chủ, là cô chủ. Chào cô, tôi là Bống! - chị giúp việc đứng nghiêm mình chào nó khiến nó không thể không bật cười

- Mà sao Bun chưa về nhỉ? - mẹ Thái tỏ vẻ lo lắng

- Cậu chủ nói hôm ni có việc bận ở trường nên về hơi trễ cô nhá!

- Ừ, thôi vào chuẩn bị cơm tối đi!

- Dạ!

Nhưng đến tối cũng không thấy Thái về, nó cũng không dám ăn cơm trước mặc dù rất đói

- Nếu con thấy đói thì chúng ta ăn cơm trước nhé!

- Dạ thôi! Con không đói, hồi chiều con có ăn một ít ở trường rồi ạ!

Nó nói thế thôi chứ mắt cứ dán vào đồng hồ ăn trên bàn. Đúng là hồi chiều có ăn nhưng mới được mấy miếng đã bị Quý Tử nhà này lôi đi không thương tiếc. Nó bầm bụng ngồi chờ.

Nhưng đã chín giờ mà Thái vẫn chưa về! Cơm nước đã nguội lạnh, chị giúp việc ngồi ngủ gật trong bếp, bác gái thì hết gọi điện cho người này rồi gọi điện cho người khác hỏi thăm, nó chán chường leo lên phòng ngồi một mình một nơi còn quá xa lạ với nó

Ngồi học trong tình trạng bụng đói cồn cào đến nỗi không thể chịu được nữa, nó lăn ra ngủ để Kiềm chế cơn đói

Nhưng mới được một lúc nó đã nghe tiếng cái vĩa ồn ào dưới nhà, nó lò dò bước xuống cầu thang

Bốp!

Nói trợn mắt khi nhìn thấy bác gái tát Thái một cái thật mạnh

- Con học ở đâu cái thói cãi lại mẹ thế hả?
- Con đã nói là con không thích sao mẹ cứ ép con
- Vì sao lại không thích? Con đừng có trốn tránh nữa, trước sau rồi cũng phải thế thôi!
- Nhưng con không thích là không thích, không hợp với con. Đó là sự thật!
- Mẹ là mẹ của con, mẹ hiểu cái gì tốt cho con, đừng cãi mẹ!
- Con lớn rồi, những chuyện đó phải để con tự quyết chứ!

Nó tái mặt và sắp khóc chạy lên phòng. Thái thực sự không thích nói ở đây. Trong ngôi nhà này, sự hiện diện của nó với chuyện đính hôn tự quyết giữa hai gia đình là một gánh nặng cho Thái. Nó ghét bị coi là như vậy nó cũng không cần đến cái hôn ước vớ vẩn ấy, nó không cần!

Và thế là nó khóc cho đến khi ngủ thiếp đi...

Nó mở mắt, tỉnh dậy, miệng đắng ngắt vì suốt từ đêm qua đến giờ không có cái gì trong bụng, nó cảm thấy hơi chóng mặt

- Con đã dậy rồi đấy à? - mẹ Thái nhìn nó cười tươi

- Dạ! - nó mắt nhắm mắt mở chào bác gái mà không để ý rằng Thái đang nhìn nó như nhìn một sinh vật lạ

- Cậu đến đây khi nào thế?

- Chiều hôm qua, tại con về trễ quá nên không biết đây thôi!

Nó không buồn nhìn Thái rồi đi thẳng vào bếp, thói quen ở nhà của nó là mỗi sáng thức dậy đều vào bếp giúp mẹ chuẩn bị bữa sáng

- Trời ơi, cô chủ mần chi rứa? Cô chủ cứ ra ngoài bàn ngồi đợi một xíu rồi tôi đem ra ngay! - chị giúp việc hoảng hốt đuổi nó như đuổi tà

- Ơ... Em chỉ muốn giúp chị thôi mà!

- Tui tự mần được! Cô chủ chỉ có việc ngồi và ăn thôi!

Thế là nó lết ra bàn ăn, Thái và bác Nhu đang ngồi ở đó. Bác nhìn nó cười còn Thái thì lắc đầu. Nó xấu hổ nên cúi gầm mặt

xuống, nó mới về đây đã quen đâu!

Nó ăn sáng một cách từ tốn rất có thể mặc dù đang đói khủng khiếp. Mẹ Thái ngồi giữa, nó và Thái ngồi đối diện nhau nhưng chẳng nhìn nhau lấy một lần!

Chợt bụng nó đau thắt!

Nó vừa ăn vừa lấy tay bấm bụng, mặt dần tái đi nhưng cố gắng không rên nữa lời. Nó nghĩ chắc chỉ đau một tí rồi hết nhưng càng lúc càng đau dữ hơn. Nó cúi mặt xuống bàn ăn, thả cái muỗng rớt xuống nền nhà, tay vẫn không thôi xoa bụng

- Con làm sao thế? - mẹ Thái hốt hoảng

- Con... con... - nó không nói nổi nữa rồi

- Làm sao thế? - Thái bắt đầu thấy lo

Lần này nó không phản ứng được nữa nghiêng người rồi ngã xuống nền nhà

- Con không sao chứ??? Lam! Đừng làm bác sợ! - bà vỗ vỗ má nó

- Hơ....

- Bác sĩ vừa mới về, con bị đói quá lâu nên thế. Bác thật sự xin lỗi đêm qua vì lo cho thằng Bun quá nên bác không nhớ là con vẫn chưa ăn tối. Con đừng trách bác nhé!

- Con không sao! - nó nói không ra hơi

- Cũng tại thằng nhóc này đêm qua về muộn khiến cả nhà đợi cơm cuối cùng có ai ăn được gì đâu! - bác Nhu nhìn sang Thái đang đứng dựa vào cửa rồi lại nhìn nó. - bác đã gọi điện xin phép cho con và Bun nghỉ học sáng nay rồi, chiều đi học cũng được!

- Da... Con cảm ơn bác! - nó nói rồi nghiêng đầu sang một bên để khỏi phải đối mặt với Thái...

- Thôi Bác đến công ty đây con ngủ đi Nếu thấy đói thì kêu chị Bống nấu cho mà ăn hai bữa ở nhà nhé!

Nó không hiểu vì sao nó đau bụng mà Thái lại nghỉ học cùng nó, nó đau chứ có phải Thái đau đâu! Dù sao thì nó cũng không có gì để nói với cậu Quý tử kia.

Nằm được một lúc thì nó nghe có người gọi mình liền mở mắt tỉnh dậy. Thái đứng ngay cuối giường nhìn nó. Bực mình nó nhắm mắt ngủ tiếp

- Không định dậy ăn à? Muốn đói đến chết luôn sao?

- Không! Tôi không muốn ăn! Cậu ra khỏi phòng tôi ngay! - nó hét

- Ai bảo đây là phòng cậu?

- Cậu... - nó vùng ngay dậy ngồi trước mặt Thái

- Có nói như thế thì cậu mới chịu dậy chứ! Đi thôi!

Cậu nhóc quay lưng đi. Nó kêu "á" một tiếng... một lần nữa chân của Thái lại vô tình đụng mạnh vào chân nó trước khi chuyển hướng

- Sao thế? - cậu nhóc hoảng hốt

- Bộ chân tôi có thù oán gì với chân của cậu hay sao mà lúc nào cậu cũng gây đau đớn cho nó thế? - nó bực mình nhìn Thái, hai tay ôm chặt cái chân tội nghiệp, hình như vết thương hôm qua lại chảy máu

- Đưa tôi xem!

- Không!

- Cậu ngồi im coi! Người gì đâu mà như con giun lúc nào cũng giãy nẩy lên!

- Mặc kệ tôi!

Thái quỳ xuống trần chân nó vén ống quần lên, một chiếc băng y tế trắng với những chấm màu đỏ. Cậu nhóc lấy tay từ từ gỡ ra, nhìn thấy vết thương đang chảy máu

- Thật là... - nó bặm môi tỏ ý bực mình

- Làm cái gì mà để bị thương như thế này?

- Do xui xẻo mới thế! - nó càu nhàu

- Để coi!

Thế là Thái chạy ngay xuống cầu thang rồi đem lên một hộp y tế gia đình

- Này này, có biết làm không đó, đừng có hại tôi! - nó giãy nẩy

- Nói nhiều thật! Ngồi yên đi! - Thái nói to

- Đừng có quát người ta!

- Không muốn bị quát thì ngồi yên!

- Hứ...

Sau đôi chút khó khăn, một phần cũng do cái miệng nó ra dữ quá Thái đã băng bó xong. Dù rất muốn nói lời cảm ơn nhưng nó không thể thốt ra. Hic...

Dưới sự ra lệnh của Thái và cái miệng cãi không lại của mình, cuối cùng nó cũng phải theo cậu xuống dưới nhà

- Ăn từ từ thôi! - Thái nhìn nó vẻ lo lắng

- Vì cậu mà tôi phải thế này, nên giờ để yên cho tôi ăn

Nó đã thanh toán gần hết đồng thức ăn trên bàn cái dạ dày kêu ầm ĩ cuối cùng cũng được vỗ về. Xong xuôi đâu đó, nó chạy ra vườn, ngồi đung đưa trên cái xích đu cổ tích, lâu rồi nó không có những phút giây lãng mạn như thế này! Nó ngồi im lặng và mỉm cười, đột nhiên nó ước được làm công chúa. Nhưng sự thật không phải thế nên nó nhắm nghiền mắt để xoa dịu trái tim anh mộng của mình!

- Dừng lại coi chóng mặt quá! - tiếng Thái nhắc nhở khi nó bừng tỉnh

- Cậu khó chịu nói vừa thôi ai biểu nhìn cho chóng mặt! - nó nhìn Thái rồi chau mày lại

- Thuốc và nước đây! Uống đi!

Thái đưa thuốc vào ly nước cho nó rồi ngồi xuống bên cạnh nó, nó đành xích qua một bên, chỉ muốn ngồi giữa thôi

- Ôi mẹ ời thuốc gì mà khó chịu thế! - nó nhăn mặt nói với vẻ đau khổ

- Chỉ là thuốc viên cho vào miệng nuốt liền, thế mà cũng không uống được, không thể hiểu! - Thái lắc đầu

- Cậu giỏi thì uống thử đi, lúc nào cũng ra vẻ chững mắ! - nó hất mặt nhìn sang Thái

Bóng Thái giật lấy viên thuốc trên tay nó, cho vào miệng rồi nuốt ực một phát làm nó tròn tròn mắt

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 11: Dư Luận

- Ê ê! Cậu làm gì thế? Tôi nói thế mà cậu làm thật à? Đồ khủng! Nhổ ra, nhổ ra mau! - nó hốt hoảng một tay ôm chặt má một tay cho vào miệng Thái định... móc ra khiến cậu nhóc ho sặc sụa

- Trời ơi, thả cái tay ra! Thả ra! - Thái nhăn mặt cầm lấy tay nó hất ra nhưng nó vẫn giữ cái miệng của Thái để mua cho kỳ được viên thuốc

Hai đứa người thì sẵn vào kẻ bị hất ra khiến cho không khí nào loạn cả lên như một cuộc hỗn chiến!

- Nhổ ra chưa, nhổ ra!

- Trời ơi là trời, có nuốt đâu mà nhổ! - Thái đau khổ nói

- Hả??

Nó lập tức dừng hành động moi móc lại nhìn chăm chăm Thái bằng cặp mắt không thể nào tròn hơn

Thái Đau khổ chìa viên thuốc giấu trong tay ra cho nó xem. Có lẽ cậu nhóc muốn chọc nó, ai ngờ nói anh hùng quá

- Cậu da man thật! - Thái vừa tho dốc vừa nhìn nó

- Ai bảo cậu đùa ác làm gì, tôi cứ tưởng... - nó giận dỗi nói

Nhưng cả 2 chợt phát hiện ra tay mình vẫn còn nắm gọn trong tay của đối phương, một khoảng lặng ập đến, cả hai chẳng ai nói một câu... Chỉ nhìn nhau... cho tới khi...

- Trời đất ơi! Cô chủ cậu chủ đang mần chi rứa? Nam nữ thọ thọ bất thân, thả cái tay ra mau, răng lại khở ri! - tiếng chị giúp việc thất thanh như nhà có trộm khiến cả hai giật mình trở về vị trí ban đầu

- không có gì cả, chị hiểu lầm rồi! - nó thanh minh

- Tui không cần biết! Noi ri cho khỏe hí! Cô chủ và cậu chủ bữa nì không được ngồi gần nhau như rứa, không được đụng chạm vô nhau, Nếu tui mà thấy là tui không để yên mô! Nhiệm vụ của tui là bảo vệ cô chủ và cậu chủ bình an vô sự trước khi hai người đến tuổi làm đám cưới! Rửa hí! - chị giúp việc nói rành rọt như dội từng gáo nước dập mặt cả hai

- Thật là... - Thái than lên một tiếng rồi về phòng

- Có rứa chớ! - chị giúp việc cười toe toét ra vẻ hài lòng

Còn lại một mình ngồi trên xích đu, những chuyện vừa xảy ra cho đến giờ vẫn khiến đó xấu hổ, nó không hiểu mình đang làm gì nữa

Trưa

Nó mở máy điện thoại thì thấy có đến cả chục cái tin nhắn và chục cuộc gọi nhờ tất cả đều là của Hải Phi. Nội dung tin nhắn đều xoay quanh việc hỏi nó đã hết đau chân chưa, có bị nhiễm trùng không, có cảm thấy khó chịu không, v.v... Có lẽ vì đặt chế độ im lặng nên nó không biết, nó phì cười, ông anh này thật kỳ cục

Không thấy Bảo liên lạc gì cả, chắc vẫn còn giận. Nó không hiểu Bảo đang nghĩ gì nữa, con trai mà giận lâu quá, mà có phải lỗi của nó đâu do Lê Thái cả đấy chứ

- Thay áo quần chưa con! Xuống đi học kẻo trễ! - tiếng hát Nhu từ dưới nhà vọng lên

- Da! Đợi con 1 chút! - nó vợ lấy chiếc cặp rồi chạy ào xuống nhà

Nhưng xuống sân thì nó không thấy con người điện của mình đâu cả, mà hình như lúc dọn về đây nó có đem theo đâu

- Sao thế con, lên xe đi chứ! - bác Nhu thúc giục

- Ở... xe nào hả bác?

Nó nhìn quanh sân và chỉ thấy duy nhất một chiếc ô tô màu đen đang trong tư thế chuẩn bị xuất phát. Nó hoảng hốt nhìn sang bác Nhu

- Con về đây ở với bác thì đi học cùng với Bun luôn cho tiện

- Nhưng đi bằng ô tô... - nó ngập ngừng

- Ô tô thì sao con?

-

- Cậu ấy không đi được ô tô có bị say xe! - Tiếng Thái từ trong nhà vọng ra

- Thế à? Sao không nói bác sớm! Giờ sao đây? Nhà ta làm gì có xe đạp hay xe máy - bác Nhu lo lắng nói

- Con đã nói chú Bắc tới cửa hàng lấy về chiếc xe máy điện rồi.
Con sẽ chở cô ấy đi, từ nay không cần ô tô nữa

- Thế cũng được, dù sao con cũng đủ 18 tuổi rồi, vả lại con đâu
biết đi xe đạp - bác gái nhìn Thái cười

- Mẹ! Sao lại nói chuyện đó ở đây? - Thái lúng túng khi nhìn thấy
nó đang đứng cười ha hả

- Xe đến rồi! Hai đứa đi học kẻo trễ!

- Chào bác, con đi! - nó đội mũ bảo hiểm rồi trèo lên xe

Chiếc xe màu cà phê sữa phóng nhanh ra khỏi cổng

Trên đường

- Nè! Cậu thả tôi xuống ở đoạn đường trường để tôi đi bộ vào
chắc cậu cũng không muốn bị lôi vào tầm ngắm chứ hả? - nó nhắc
nhở

- Nói nhiều! - Thái nói vẽ bực dọc

Ấy vậy mà cậu ta chạy thẳng vào trong nhà xe khiến nó nhảy
dựng lên, suýt nữa làm chiếc xe mất thăng bằng

- Tôi đã nói cậu mà sao... - nó ú ớ

- Tôi thích thế!

- Cái con người...!

Hàng trăm, không, đúng hơn là hàng ngàn con mắt hướng về
nhà xe nơi nó và Thái đang có mặt, nó không thể chịu nổi đến lớp

đằng sau lưng Thái

"Bữa nay Thái đi xe máy đến trường à??? Lại còn chở con nhóc nào đó nữa??? Đúng là chuyện lạ!!!" Đó là những tiếng vo ve xung quanh

- Cậu hại tôi rồi! - nó đau khổ nói

- Kệ họ! Sao cậu hay bị phụ thuộc và dư luận thế nhỉ? Chẳng lẽ cậu muốn giấu việc tôi với cậu đi học cùng nhau cho đến hết đời luôn à? - cậu ta nói y chang Bảo

- Nhưng tôi và cậu có đi học chung với nhau đến hết đời đâu, chỉ một thời gian thôi mà! - nó cãi lại

- Thì... - Thái không nói được gì khoác ba lô lên vai, cho tay vào túi quần bước đi để nó lại một mình bơ vơ giữa hàng ngàn tia lửa điện xung quanh

- Ê... ê...! - nó bắt lực kêu lên

Nó thấy Thái ra ngoài đó, nói với đám đông đang nhìn vào rồi đi thẳng. Đứng ngẩn ngơ một hồi, nó thở dài và lấy hết can đảm ra khỏi nhà xe miệng không ngừng... cầu nguyện

Nhưng chẳng ai nói gì nó cả, thậm chí chẳng ai nhìn nó lấy một cái khiến nó vừa đi vừa ngẩn ngơ. một lúc sau nó mới nháy mắt lên vì nhận thấy rằng nó đã thoát được cảnh bị hành hạ

Thế là nó tung tăng vào lớp

Chiều nay hình như Tuyết đi học trễ bàn học của nó vẫn còn trống, Bảo cũng chưa thấy đến. Nó bắt đầu cảm thấy có cái gì đó kỳ

lạ

vào tiết 1 là thí sinh học của thầy chủ nhiệm. Bảo rốt cuộc cũng đến như Tuyết vẫn không thấy tăm hơi

- Các em thân mến! Hôm nay thầy sẽ thông báo cụ thể cho các em về cuộc thi thiên vương cuối tháng sau! - thầy giáo tuyên bố hùng hồn

- Sao ạ??? - tiếng nhao nhao của mấy đứa bàn trên làm nó giật mình

- Các em cứ bình tĩnh chuyện đâu còn có đó! - thầy trấn an

- Vẫn theo những nội dung như năm trước hả thầy?

- Chính xác! Nhưng năm nay có thêm điều đặc biệt...

- ???

- Ai giành được ngôi vị nữ vương và nam vương sẽ được làm người mẫu cho tạp chí teen trong bộ sưu tập mới!

- Ô... - cả lớp reo lên

- Vậy nên chúng ta phải chuẩn bị cho Viên Lam và Quý Bảo thật tốt để giành vương miện. OK? - thầy đồng dục nói

- Vâng ạ! Tất nhiên là vậy! - cả lớp hướng mắt về phía nó và Bảo nhưng hai đứa chẳng có vẻ gì là hứng thú

- Chúng ta sẽ sang bài " Quần thể ", các em giờ sách vở ra nào!

Thầy lại trở về với phong cách của mình, cả lớp tiu nghỉu nó chốc chốc lại nhìn sang Bảo nhưng chẳng có phản hồi tích cực nào cả. Nơi bắt đầu thấy chán và khó chịu về kiểu giận dỗi kỳ quặc của Bảo. Đôi khi nó thấy tính lớp trưởng còn giống... đàn bà nữa

Trong tất cả các môn tự nhiên nó thích môn Sinh học nhất. nó cảm thấy mình có duyên với môn này nên tiết sinh học nào nó cũng học rất say mê. Nó là người học và chơi phân minh, như lúc này đây nó cũng không để ý đến Bảo nữa

Hôm nay Tuyết không đi học, giữa tiết nó nhắn tin hỏi thăm nhưng không thấy Tuyết trả lời, không biết đâu ốm hay bị làm sao đây! Tuyết sống nội tâm nên nó không bao giờ biết cô nhóc đang nghĩ gì và muốn gì

Lâu nay không thấy liên lạc không biết con bạn đã vui quay với môi trường đầu chưa nó nghĩ mà thấy thương con nhỏ ghê gớm.
Haizzz

Ra chơi

Nó đang hí hục viết bài luận Anh văn thì Bảo lù lù tiến tới và ngồi xuống bên cạnh nó, chỗ của Tuyết, khiến nó giật mình tưởng... ma

- Mình xin lỗi! - Bảo nói với vẻ buồn buồn

- ???

- Mình đã không giữ được cậu!

- ???

- Đáng lẽ lúc đó mình phải níu tay cậu lại... nhưng mình đã không làm được

- Cậu đang nói cái gì thế??? Mình thật sự không hiểu! - nó càng lúc càng tỏ ra ngờ nghệch

- Mang tiếng là bạn trai của cậu nhưng không giữ được cậu, mình rất ghét bản thân, cậu hiểu chứ??? - Bảo nói mạnh

- Hơ... cái này... cái này không phải lỗi của cậu, cũng không phải lỗi của mình... cậu cứ quên đi cho khỏe! - nó là kẻ không biết an ủi người khác. Nhưng có điều nó không nghĩ rằng Bảo là để ý đến chuyện đó như thế

- Cậu không hiểu được cảm giác của mình... mình không chấp nhận việc ai đó cướp mất thứ đáng lẽ ra phải thuộc về mình... Đó là một sự sỉ nhục... lần này mình đã bắt cản nhưng sẽ không có lần sau như thế đâu!

Bảo đột ngột nắm chặt tay nó. Bất chợt nó có cảm giác sợ Bảo. Con người Bảo bây giờ và con người mà nó quen không hề giống nhau chút nào

- Cậu... cậu... cậu không sao chứ! - nó lắp bắp khẽ rút cánh tay mình ra khỏi tay Bảo

- Rất ổn, chiều nay mình muốn dẫn cậu đi ăn. OK?

Đó là nụ cười quen thuộc của Bảo, nó cảm thấy an tâm chút xíu

- Ừ... à không! - nó chợt nhận ra mình không còn tự do như trước

- Sao thế???

- À... à... mình phải về nhà sớm hôm nay nhà mình có việc! - nó cười cười chống chế

- Thế thì chiều mai nhé! Mình sẽ dẫn cậu đến 1 nơi rất tuyệt! - Bảo giới thiệu đây về phần khích

- Ủ! - nó gật đầu

Nó thoáng rùng mình sau khi Bảo rời đi. Nó không hiểu được con người Bảo - Đó là những gì nó rút ra được từ cuộc đối thoại vừa rồi.

Ra về

Nó cố ý về sau cùng để cố gắng thoát khỏi những ánh mắt tò mò xung quanh. Từ hôm nay sẽ là chuỗi ngày đau khổ của nó khi bắt đầu bị gắn chặt với hot boy.

Lúc sân trường vắng hoe nó mới lò đi xuống

Nhưng không thấy Thái đâu

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 12: Vụ Nhầm Lẫn Đáng Yêu

Chẳng lẽ đợi nó lâu quá, Thái bỏ về rồi sao??? Nó vừa nghĩ vừa tức! Con trai gì mà mới chờ chút xíu đã không chịu được!

- Đi đâu giờ mới ra hả?

Nó hoảng hồn khi nghe tiếng la ở sau lưng, quay mặt lại thì thấy Thái thở hồng hộc, mặt đầy mồ hôi nhìn nó chằm chằm

- Cậu... cậu... làm tôi hết hồn! - nó đặt tay lên ngực vỗ hoàn hồn

- Đi đâu? - Thái giận thật sự

- Tôi... tôi sợ mọi người nhìn thấy nên đợi họ về hết mới ra! - nó lí nhí

- Cậu rảnh quá nhỉ? Chẳng lẽ ngày nào cậu cũng bắt tôi đứng chờ như thế này rồi chạy đi tìm như thằng ngốc à? Không thể chịu đựng được! Thái bực tức nhìn nó

- Xin lỗi! - nó cúi gằm mặt nói

- Sao cứ bị phụ thuộc vào người khác thế hả? Cứ sợ những thứ không đáng sợ. Tôi cứ tưởng cậu mạnh mẽ lắm chứ! Đúng là... - Thái xỏ một tràng khiến cho nó không chêm vào được câu nào

- Đúng là tôi sợ đó! Dù tôi có mạnh mẽ, cứng cỏi đến mấy thì tôi vẫn là con gái, vẫn biết xấu hổ. Cậu được người ta chú ý người ta dò xét quen rồi! Còn tôi không thích như thế, mà tôi chưa bao giờ phải đối diện với những điều như thế. Từ khi gặp cậu tôi mới phải hứng chịu những rắc rối không đáng có này, thế mà cậu còn la tôi nữa sao??? - nó uất ức phản bác lại - Không nhiều lời với cậu nữa! Đi về!

- Đã nói là đừng có ra lệnh cho tôi!

- Thôi, lên xe tôi chở về, tối rồi!

- Không thích!

- Đừng giở thói cứng đầu ra với tôi! Chưa bao giờ tôi phải nói nhiều như thế này đâu! Chỉ vì cậu...

- Đúng rồi! Tất cả đều vì tôi hết! Vì tôi mà cậu phải nói nhiều, vì tôi mà cậu thấy khó chịu, vì tôi mà cậu cảm thấy có lỗi với cô Kín nào đó chứ gì??? - nó nói, gần như phát khóc

- Tôi đã bảo không được nói đến chuyện riêng của tôi rồi mà! - Thái quát lớn

- Tôi cứ thích nói đấy! Cậu quá đáng lắm. Cậu tưởng tôi ham cái danh phận đính hôn với cậu hả? Cậu tưởng tôi thích đến nhà cậu ở sao? Tôi không cần! Không thể chịu nổi nữa! - nó vuốt khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận

- Không nói nữa! Tôi cũng mệt mỏi lắm rồi! - Thái thờ dãi

- Bộ chỉ mình cậu mệt thôi à! Tôi cũng không muốn nói nữa! Về thôi!

Mặt nó ỉu xiu. Nó đi tới chỗ chiếc xe, rút mũ bảo hiểm rồi đội lên đầu.

Thái nhìn nó, mặt buồn rười rượi rồi cũng tiến đến cả hai đều lòng nặng trĩu

Về tới nhà Thái, nó lẳng lặng xuống xe rồi đi thẳng vào trong. Bác Nhu không có ở nhà, nó bước lên cầu thang và phòng. Thái nhìn theo rồi cũng lặng im không nói năng gì. Chị giúp việc thắc mắc nhưng không dám hỏi, động vào tụi nó lúc này chẳng khác nào chọc vào tổ kiến lửa!

Đêm

Nó cảm thấy đói bụng mặc dù lúc nãy đã ăn hai chén cơm. Tiếng réo của dạ dày khiến nó không thể ngủ tiếp. Nó hất chăn sang một bên rồi mở cửa phòng bước xuống cầu thang

Nó tìm đến tủ lạnh lôi ra một đồng thức ăn và bắt đầu chén. Cứ mỗi khi cảm thấy buồn là nó lại muốn ăn càng nhiều càng tốt

Sau khi đã vơi được nỗi buồn nặng mấy tạ trong lòng, nó xếp những thứ còn lại vào tủ lạnh rồi lên phòng ngủ.

Sáng hôm sau, ngôi nhà này xảy ra một chấn động có thể đo bằng độ richter

Á...

- Làm sao... làm sao... cậu lại ở trong phòng tôi thế này??????? -
nó vừa hét vừa chỉ tay vào mặt Lê Thái đang mắt nhắm mắt mở...
trên giường nó

Sáng sớm dậy, nó vừa mở mắt đã thấy mặt Lê Thái gần kề mặt nó. Nó chớp mắt lia lịa rồi lấy tay véo má vì cứ tưởng mình đang mơ thấy ác mộng. Nhưng khi nhìn xuống thấy chân mình đang gác lên chân cậu hotboy thì nó tá hỏa thật sự

- Cậu đừng có la um lên như thế! Nhìn lại đi! - Sau một hồi không hiểu mô tê gì, Thái bỗng tỏ vẻ tức giận

- Nhìn cái gì? Nhìn cái mặt lạnh hơn tiền, vô duyên vô nợ của cậu hả? - nó nhắm mắt nhắm mũi hét to hơn

- Cậu đang ở trong phòng tôi đó! - Thái nhìn nó nói rồi hất chân nhảy xuống giường

- Cái... cái... gì...??? - nó như ngậm bông trong miệng

- Nhìn lại đi, đây là phòng cậu à? Chưa hiểu gì hết cả mà đã hét toáng lên, thùng cả màn nhĩ của tôi rồi này! - Thái nhăn mặt rồi lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai

- Tôi... tôi...

Nó không nói được gì. Sau khi nhìn lại thì đây đúng không phải là phòng nó. Một vài giây trôi qua, nó chợt lấy hai tay che mặt rồi quay sang một bên khóc nức nở khiến Thái giật mình

- Sao thế? - Bác gái từ dưới nhà chạy lên hỏi rồi rít

- Con... con cũng không biết! - Thái tỏ ra bối rối thật sự khi thấy nó nước mắt nhạt nhòa

- Lam, con sao thế? Nhưng sao con... con lại ở trong phòng Bun???

Nghe thế nó càng khóc to hơn. Nó muốn độn thổ quá xấu hổ. Làm sao nó có thể ở trong phòng Thái chứ??? Làm sao có thể được chứ???

- Con bình tĩnh! Có gì từ từ nói! - bác gái dỗ nó

- Con... con... ức ức! - nó vừa khóc vừa nói

- Bun! Con xuống dưới nhà đi!

Bác Nhu nháy mắt với Thái. Cậu nhóc sửng sốt nhìn nó, vẫn không hiểu vì sao nó lại có thể khóc ngon lành như thế

Sau 15 phút lấy lại bình tĩnh cả nhà mới hiểu ra, ở nhà cũ, phòng nó nằm ở bên trái. Nhưng ở nhà này phòng nó lại nằm ở bên phải, phòng Thái nằm bên trái. Đêm qua, sau đắp đầy thức ăn vào cái bụng đói theo thói quen nó lên thẳng phòng Thái và ngủ ngon lành

- Không sao đâu con! Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, đây chỉ là hiểu lầm thôi! - bác Nhu cố gắng an ủi nó

- Con... con không cố ý! Hu hu... - nó vẫn không thôi khóc, chưa bao giờ nó phải chịu đựng sự xấu hổ thế này

- Thôi mà! Chỉ... chỉ là ngủ chung 1 giường... chưa có gì hết! Con đừng lo lắng hay xấu hổ nữa! Thằng Bun nó cũng không nghĩ ngợi gì đâu! Phải không Bun??? - bác gái nhìn sang Thái - Tất nhiên là... có! - Thái đáp tỉnh bơ

- Hơ... hơ... - nó bật khóc thành tiếng rồi chạy về phòng, đóng sầm cửa lại

- Thằng Bun này! Con khùng rồi à? - bác gái nhìn Thái đầy vẻ trách móc - con không biết Lam đang sốc à??? Thật là...

- Con chỉ nói thật thôi! - Thái trả lời bằng một cái nhún vai rồi đi thẳng lên lầu

Chị giúp việc chạy ra nói với bà chủ:

- Tụi ni nó bị cái chi a! Khi hôm về mặt đũa mô đũa nấy nhìn heo như tàu lá chuối, sáng ni mới tỉnh dậy đã ồn ào rồi! Cái nước ni thì mần rãng về sống với nhau được trời!

Bác gái lắc đầu thở dài. Có lẽ chị giúp việc nói đúng!

nó đi học với cặp mắt sưng vù mặc dù đã cố gắng lấy... đưa leo đắp cho đỡ sưng nhưng hình như vô tác dụng

Thái không nói câu nào với nó, nó cũng không dám nhìn Thái. Sau khi được thả xuống ở cổng trường, nó lủi thủi đi thẳng vào trong trường. Thái nhìn theo mỉm cười. Việc nó ngủ nhằm phòng không phải khi cả hai thức dậy Thái mới biết, nhưng cậu nhóc vẫn muốn xem phản ứng của nó ra sao thật là thú vị!

Hôm nay Tuyết cũng không đến lớp. Nó bắt đầu thấy lạ. Nghe nói Tuyết bị ốm nhưng không biết là bệnh gì, nó cũng không biết nhà Tuyết ở đâu nên không thể đi thăm được. Bảo nhìn đôi mắt như tổ ong của nó liền hỏi dồn:

- Mắt cậu bị gì thế? Khóc à?

- Không... không... tại đêm qua mất ngủ! - nó cố bao biện

- Mất ngủ thì mắt cũng không thể sưng như vậy được!

- Thiệt mà... người như mình mà khóc được sao? - nó tỏ vẻ cứng cỏi

- Ủ, cũng đúng, cậu mạnh mẽ hơn cả con trai mà! - Bảo mỉm cười vỗ vai nó

- Chính xác! - Nó bắt chước cách nói của thầy chủ nhiệm. Phải! Một đứa con gái mạnh mẽ như nó chẳng bao giờ phải khóc hết, nhưng một khi đã khóc thì không thể kiềm chế được luôn

- Chiều nay mình đợi cậu ở cổng trường nhé!

- Há... ừ ừ... - nó quên mất cuộc hẹn với Bảo

Nói đoạn, nó ngúc ngắc cái đầu, không hiểu đêm qua trong phòng Thái nó đã nằm kiểu gì mà sáng nay cổ cứ đau đau một bên, rất khó chịu!

Nhưng sự thật là đêm qua lúc vào phòng Thái, vì tối quá nên nó mắt nhắm mắt mở trèo lên giường và nằm ập xuống, không để ý rằng mình đang nằm ngược, hai chân đưa thẳng lên đầu Thái khiến cậu giật mình thức giấc. Còn nói là đứa một khi đã ngủ chưa quên hết mọi thứ. Sau cú đập như trời giáng của nó, Thái vùng dậy và thấy cô nhóc đang nằm ngủ ngon lành dưới chân mình. Giường ngủ của Thái to gấp đôi giường bình thường nên nó cứ tưởng chỉ có mình nó trên giường. Vì thế nên Thái vật vã mãi mới chuyển được cái đầu nó lên đầu giường và cái chân của nó xuống dưới (Đó cũng là nguyên nhân vì sao nó thấy đau cổ). Đầu tiên Thái cũng định bế cô nhóc về phòng nhưng sau khi nghỉ ngơi một lúc, cậu lại nằm xuống là ngủ luôn! Đó là toàn bộ sự việc hôm qua mà chỉ có mình Lê Thái biết

Đang ngồi học ngon lành chợt nó nhận được tin nhắn. Là Hải Phi

" Em đang học hả? Tôi đang đứng ở cổng sau trường em ra đây đi! "

Nó gập máy lại rồi thả vào cặp. " Đồ khủng! Tự dưng kêu người ta ra vào giờ này!" Nó lầm bầm trong miệng

Chuông báo tin nhắn lại cho nó bực mình. Lại là Hải Phi!

" Tôi biết là em sẽ không ra, thế thì tôi vào lớp em để gặp em nhé!"

Đọc xong tin này, nó tái mặt. Không suy nghĩ gì nhiều nó đành xin thầy ra ngoài

Đang lon ton ra phía sau cổng, dáo dác tìm kiếm thì nó thấy Hai Phi đang ngồi trên chiếc Dylan đỏ, hai tay bắt ngang trên đầu xe

Nhìn thấy nó Hải phi vẫy vẫy tay cười toe toét. Nó thở dài một cái rồi lững thững tiếng lại

- Anh làm gì thế?

- Đây... cho em! - Hải Phi chìa ra một tấm thiệp màu đỏ trước mặt nó

- Cái gì thế này? - nó nhìn với ánh mắt tò mò

- Cứ mở ra rồi biết! Chào nhé! - anh chàng vỗ nhẹ lên má nó rồi phóng vù đi để lại nó với tấm thiệp cùng một đồng dấu hỏi to đùng treo lơ lửng

Ra chơi, nó chạy ra ghế đá ngồi, không quên đi theo cái thiệp của Hải Phi với hàng tá thắc mắc

Nó mở ra đó quả là một tấm thiệp đẹp

"Tối nay là party mừng ngày thành lập trường, tôi muốn mời em đi cùng tôi. Tất cả mọi thứ tôi đều đã chuẩn bị cho em rồi, sau khi tan học tôi sẽ đến trước cổng nhà văn hóa để đón em, đừng nghĩ đến chuyện từ chối, thời gian để em giận tôi đã hết rồi, hẹn gặp lại chiều nay!"

" Cái gì thế này??? " đã tròn mắt tự nói với mình

- Có chuyện gì thế? - tin bão ở đằng sau vang đến khiến nó giật thót vội giấu tấm thiệp sau lưng

- Không... có gì! - nó lắp bắp

- Cậu thích ngồi ghế đá nhỉ? - Bảo cười nhìn nó rồi ngồi xuống bên cạnh

- Ủ... Ủ! - nó hơi lo lắng

- Mình biết cậu chưa thật sự thích mình! - Bảo nhìn ra xa

- ???

- Nhưng mình không bỏ cuộc

- ???

- Bây giờ chúng ta đã là một cặp, rồi sẽ có lúc cậu thật sự thích mình! - Bảo càng nói càng khiến nó thấy lạ

- Cậu đang nói cái gì thế???

- Thôi... cậu ngồi một mình nhé! Mình tới văn phòng đoàn có việc đây! - Bảo là cười, nụ cười hiền mà nó thích, nhưng nó không thấy rung động nữa

Nó ngồi lại một mình và bắt đầu cảm thấy lo lắng. Hải Phi là con người rất kỳ cục. Nếu nó không đi với tên đó thì sẽ có chuyện xảy ra, nhưng còn buổi hẹn với Bảo, làm sao mà từ chối bây giờ???

Đang bấn loạn với hàng tá khúc mắc trong đầu, chợt nó bị ai đó giật giật tóc, nó bực mình quay lại. Là Lê Thái!

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 13: Dạ Tiệc

- Này! Làm cái gì thế? - nó nhú mày hỏi
- Bình thường trở lại rồi! - Thái khoanh tay tựa lưng vào ghế đá
- Cậu mà cũng biết làm những hành động chọc phá này à? - nó chu môi
- Đây là lần đầu tiên tôi phải làm như vậy đấy! - Thái tỏ vẻ bối rối
- Hờ... ai biểu làm! Mà này, tránh xa tôi ra coi, sao cậu cứ muốn hại tôi thế hả? - nó chợt nhận ra tình trạng không bình thường của mình khi lũ bạn xung quanh đang hướng cả về phía nó
- Cậu... - Lê Thái kè gần mặt nó - cậu không cảm thấy có lỗi khi vào phòng tôi sao?

Mặt Thái nhìn " đều đều"

- Ờ...! - nghe xong câu này thì mặt nó đỏ ửng, cuối gằm xuống
- Buồn cười thật đấy! Muốn tạ lỗi với tôi thì chiều nay chuẩn bị tinh thần đi, chúng ta sẽ tới một nơi! Tôi về lớp đây! - Thái bỏ hai tay vào túi quần rồi "tịnh tiến" trong khi nó vẫn ngơ ngác chẳng hiểu cậu ta vừa nói gì

Sau vài giây, nó giật mình!

Cái gì nữa vậy trời??? Làm sao có thể như thế được??? Cả ba người đều hện nó chiều nay. Nó vò đầu bứt tai như ngồi trên đồng lửa. Biết đi với ai bây giờ...

Số nó là số đào hoa - bạn đã từng bói như thế nhưng bây giờ nó mới thấy khổ sở với cái số này

Tiết năm! Chỉ còn 5 phút nữa là về. Nó dự tính sẽ trốn trong... nhà vệ sinh cho đến tối nhưng nghĩ lại chuyện lúc trước bị nhốt lại trong trường nên không dám nữa. Cuối cùng, nó đưa ra một quyết định, sẽ đưa ra 3 lá thăm, nếu lúc chúng tên ai thì sẽ đi với người đó. Nó nhắm mắt nhắm mũi bốc đại một lá. Vừa định mở ra xem thử đó là ai thì tiếng chuông điện thoại réo inh ỏi, nó nghe máy

- A lô!

- Em đừng nghĩ đến chuyện từ chối nhé! Nếu hôm nay em không đi với tôi thì sáng mai tôi sẽ tới tận lớp để tìm em... Em cũng biết chút tính khí của tôi rồi đấy, nói là làm... 6 tại cổng nhà văn hóa! Bye...

- Hơ... hơ... - Nó gần như cầm khẩu

- Lam ơi! Về thôi! - tiếng Bảo ngoài cửa giục, trong lúc đầu óc sắp loạn lên, nó vội vã chạy ra, bỏ lại lá thăm vẫn chưa biết người trong lá thăm đó là ai

(Và bạn biết không, tên người trong lá thăm đó chính là lựa chọn cuối cùng của lá sau này!)

Nó níu tay Bảo sau khi đã lấy hết can đảm

- Sao thế? - Bảo ngạc nhiên hỏi

- Xin lỗi cậu, hôm nay... mình... mình... không thể đi cùng cậu được, mình có việc đột xuất, cậu thông cảm cho mình nhé! - nó nói lí nhí

- Việc đột xuất? - mặt Bảo biến sắc

- Ừ... mình không thể không đi được! - nó nói, giọng thảm thiết

- Với Lê Thái ư?

- Không... không... Sao cậu lại nói thế? -nó rối rít phản bác

- Cậu đừng nói dối mình nữa! Thôi vậy! Nếu cậu cảm thấy không thể đi thì chúng ta sẽ đi vào hôm khác vậy. Mình không chịu thua Lê Thái đâu!

Bảo tỏ vẻ giận dữ rồi đi thẳng vào nhà xe. Nó đứng nhìn theo mà không biết nói gì

Nó lúi thúi bước ra cổng. Thái đã đợi sẵn. Nhìn thấy nó cậu nhóc cười nhẹ một cái rồi chìa mũ bảo hiểm ra. Đúng là từ khi nó xuất hiện thì hết bay thật sự đã nói nhiều hơn và biết cười nhiều hơn

- Sao mặt buồn so thế kia???

- Không có gì hết!

- Chẳng lẽ vẫn thấy có lỗi với tôi chuyện sáng nay? - Thái tỏ vẻ "ngây thơ "

- Một chút! - nó buồn bã đáp lại rồi cầm lấy mũ bảo hiểm leo lên xe

- Đúng là có chuyện thật rồi... - Thái nhìn nó rồi lắc đầu

Trên đường về, Thái hỏi gì nó cũng ừ ừ cho qua chuyện. Sau khi lấy hết can đảm nó mới nói nhỏ:

- Thái! Chúng ta về nhà cậu đi chiều nay tôi có hẹn nên không thể đi cùng cậu được!

- Có hẹn??? - Thái phanh gấp khiến ở dui mặt về phía trước

- Ui da! Làm cái gì thế??? - nó xuýt xoa

- Có hẹn với Bảo phải không? - Thái càu nhàu

- Không phải... Sao mấy người lại nghĩ như thế nhỉ? - nó bực dọc

- Không đi thì thôi, tôi cũng không thích đi nữa! - Thái lộ rõ vẻ giận dữ

Nó chỉ biết nhăn mặt không trả lời. Thái lại phóng xe đi. Nó ngồi sau mà cảm tưởng như trời sắp sập xuống. Con giận dữ của Lê Thái đúng là không tầm thường chút nào

Về tới nhà, nó chạy ngay lên phòng, đóng sầm cửa lại. Chị giúp việc hớn hờ chạy ra chào cả hai:

- Cô chủ và cậu chủ đã về rồi à! Có đói bụng không tui nấu đồ cho mà ăn!

- Tôi không đói! - Thái cố ý nói lớn cho nó nghe thấy rồi bỏ về phòng

- Ờ hay, hai cái đứa ni, tui bây sinh giờ mô ngày mô mà khắc nhau rứa hè? Tui mệt lắm rồi đó! - chỉ vì thờ dài rồi ngưng nngày đi

vào bếp

Ngồi trong phòng đã bắt đầu lôi ra 3 hộp quà mà Hải Phi đã tặng. Bây giờ nó mới hiểu vì sao anh ta lại tặng nó những thứ đó. Chẳng lẽ anh ta giỏi đến mức có thể biết được đến khi nào nó không còn ghét anh ta nữa sao. Nó vừa nói một mình vừa mở tất cả ra, để băng đô, váy và giày gần nhau thì trông chúng rất hợp tông. Nó thờ dãi một lát rồi cũng lôi hết đồ vào phòng tắm để thay

Xong xuôi mọi việc nó đứng trước gương và há hốc miệng kinh ngạc. Nếu thêm chút phấn son, chắc nó sẽ không nhận ra chính mình mất

Nhìn lên đồng hồ đã 6 giờ kém 10 rồi. Nó rón rén đóng cửa phòng bước ra. Thái vẫn ở trong phòng. Nó vừa nhìn vừa bước xuống cầu thang. Chị giúp việc cũng không thấy trong bếp, chắc là đi tắm. Lam, một tay xách đôi giày cao gót một tay mở cửa chính. Nó cố gắng làm mọi việc nhẹ nhàng hết mức có thể

- Cô chủ, cô chủ đi mô mà diện đẹp rứa???

Tiếng chị giúp việc oang oang khiến đó hải hùng. Không còn cách nào khác, nếu để Thái trông thấy nó với bộ dạng này chắc nó độn thổ vì xấu hổ mất. Thế là 3 chân 4 cẳng, nó phóng ào ra cửa, không quên nói lại:

- Tôi đi sinh nhật, chị đừng để phân cơm tôi!

- Ơ... cô chủ... cô chủ! - chị giúp việc ngơ ngác gọi với theo

Nhà văn hóa ở gần nhà Thái chỉ cách có mấy bước chân. Nó vừa chạy vừa lấy tay che mặt. Nó không đi được giày cao gót nên đành chân trần chạy bộ. Nhìn bộ dạng nó thế này chắc ai cũng cảm thấy

kỳ lạ. Nó không hiểu tại sao mình phải làm như thế nữa. Thật là bức mình

Lúc chiều nó cũng đã gọi điện thoại xin phép Bác Nhu tối nay đi dự tiệc sinh nhật bạn nên cũng không lo chuyện bị la, nhưng nó vẫn cảm thấy có lỗi với Thái và Bảo

Nó lập bà lạch bạch chạy đến nhà văn hóa ngẩng cổ nhìn xem Hải Phi đang ở đâu nhưng vẫn không thấy. Tìm một hồi nó bắt đầu nghĩ có khi nào nó lại bị chơi xỏ. Nếu như thế thật thì nó đúng là một đứa ngu nhất trần đời

- Em trông ngộ thật đó! - tiếng Hải Phi khiến nó hoảng hồn

- Anh... sao như ma thế??? - nó cắn nhần

- Chẳng ai như em cả, mặc váy mà đi chân đất giày thì cầm trên tay. Tôi bắt đầu thấy ngại khi phải dẫn em theo rồi đó.

- Anh thôi đi! Nếu không tôi về! Đỡ khổ! - nó nổi khùng quay lưng bỏ về

- Đùa thôi! Lên xe đi! - Hải Phi bật cười rồi kéo tay nó dẫn đi

- Nhưng tại sao tôi phải đi cùng anh chứ??? - nó bắt đầu khó chịu

- Hôm nay ai cũng phải dẫn người yêu theo, tôi không có nên mới lôi em đi thôi! - Phi nhún vai giải thích

- Buông tay ra, tôi là học sinh cấp 3 không phải là sinh viên. Tôi cũng không phải là người yêu hay bạn bè gì với anh hết đừng có biến tôi thành trò cười! - nó dừng lại hất tay mình ra khỏi tay Hải Phi

- Thì chúng ta chỉ giả vờ thôi, em cũng nên trả ơn tôi đã bằng bó giúp em cái chân chứ? - Hải Phi cầm tay nó và tiếp tục dẫn đi

- Anh là hạng người gì thế? Có ai giờ anh bằng bó giúp tôi đâu, tự anh muốn làm cả đấy chứ! - nó nhìn anh chàng với vẻ khó hiểu

- Được rồi, được rồi! Coi như tôi nhờ em, vì tôi không có người yêu nên mới khổ thế này đấy, đi nhanh kéo bữa tiệc bắt đầu rồi bây giờ!

Nó nhắm mắt thở dài một cái. Cứ coi như là giúp người trong cơn hoạn nạn. Dù anh ta đã đối xử hơi tàn nhẫn với bạn thân của nó nhưng không hiểu sao nó cảm thấy Hải Phi không phải là người xấu, đôi lúc nó không tin vào cảm giác của mình nữa

Hải Phi dẫn nó đến một buổi đại nhạc tiệc lớn trong khuôn viên nhạc viện thành phố. Mọi thứ được trang trí rất lung linh và bắt mắt. Một sân khấu hoành tráng như sàn diễn chuyên nghiệp nằm ngay chính giữa. Xung quanh là những chiếc bàn tròn phủ vải trắng muốt có đính chiếc nơ đỏ xinh xinh trong tất cả đều rất dễ thương

Khi gặp Hải Phi, tâm trạng của nó không mấy thoải mái nên không kịp để ý, hôm nay anh ta ăn mặc cực kỳ lịch lãm khác hẳn với ngày thường. Một bộ vest màu đen bên ngoài một chiếc áo sơ mi trắng kiểu lạ, trông chẳng khác nào một người mẫu thực sự. Anh ta cũng không đến nổi tệ nhưng vì ác cảm ban đầu nên nó không nhận thấy được vẻ đẹp của Hải Phi mà thôi

Sau khi đi cất xe, Hải Phi dẫn nó vào trong

- Này! Em tính đi chân đất và cầm giày như thế nào trong đó à? - Hải khi nhìn xuống đôi chân trần của nó hỏi

- Ở... quên mất!

Nó bối rối để giày xuống, rồi xỏ chân vào nhưng đây là gò cao gót không phải đôi xăng đan nó đi ngày thường nên phải dùng tay hỗ trợ mới xỏ vào được. Nó đành phải cúi xuống nhưng chiếc váy ngắn thực sự bất tiện

- Đứng yên đó! - Hải Phi ra lệnh

Nó đứng như trời trồng khi nhìn thấy Hải Phi khụy xuống dưới chân nó

- Đưa 1 chân đây!

- Ở...

Nó làm theo, Hải phi cầm chân nó rồi nhẹ nhàng đưa giày vào, tất cả mọi người xung quanh đều đứng lại nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ... nói như công chúa Lọ Lem, Lọ Lem thời hiện đại

- Xong rồi! Đưa chân kia đây!

- Anh... họ đang nhìn kìa! - nó vừa dùng tay che mặt vừa cúi xuống nhìn mặt

- Đưa đây!

Nó làm theo như robot. Đôi giày vừa khít với bàn chân của nó. Nó chột mồm cười vì nhìn thấy chân mình đẹp hẳn lên sau khi đi giày

- Đi thôi!

Hải Phi cầm tay nó lôi đi. Con nó thì ngượng nghịu cuối đầu đi theo vì vẫn thấy xấu hổ

Bây giờ mới để ý có khá nhiều cô sinh viên xinh đẹp nhìn với ánh mắt hình viên đạn. Nó thật sự không hiểu vì sao lại như thế, cuộc hành trình của nó trong tay của Hải Phi hình như là tâm điểm của buổi tiệc này

- Tại sao ai cũng nhìn tôi vậy? Chẳng lẽ họ biết tôi không phải là sinh viên? - nó lo lắng hỏi Hải Phi

- Không phải thế!

- Nhưng...

- Cứ im lặng và đi theo tôi!

Hòa mình vào buổi tiệc, nó và anh chàng ngồi ở bàn giữa xung quanh toàn là những gương mặt lạ hoắc nhìn nó với ánh mắt sẫm soi

- Hải Phi, đây là ai thế, sao tôi chưa thấy cậu giới thiệu lần nào cả??? - một anh cất tiếng hỏi

- Tất nhiên là cậu không biết rồi! Bạn gái chính thức của tôi! - anh chàng cười giới thiệu

- Em nào mà lọt được vào mắt xanh của hoàng tử nhạc viện thế?
- một giọng nữ cất lên đầy vẻ mỉa mai

- Này bạn! Ăn nói xin lịch sự một chút, đừng có dùng từ "em" để gọi tôi! - nó bực mình "chọi" lại, nói dị ứng với những cách xưng hô khiếm nhã như thế

- Ô! Cô em này cá tính thật! - anh chàng lúc nãy trầm trồ còn cô sinh viên kia đấng hống không nói được gì

Nó nhìn anh sinh viên với vẻ mặt không vui

- Ôi ôi, xin lỗi, không phải là cô em! Anh sorry! - anh chàng hoảng hốt

Nó bực mình ngồi khoanh tay nhìn sang phía khác. Hải Phi không nói gì nhìn nó với vẻ mặt hài lòng

Buổi tiệc bắt đầu tiếng nhạc inh ỏi nổi lên khiến nó cảm thấy hơi nhức đầu. Những bài hát quen thuộc của giới trẻ được những giọng ca tài năng của nhạc viện thể hiện. Nó thích thú lắng nghe nhưng những tiếng xì xầm xung quanh vẫn lọt vào tai nó

" Con nhỏ đó là ai thế? Bạn gái mới của Hải Phi à? Nhìn lạ hoác hình như không phải là sinh viên trường mình? Trông cũng xinh đấy nhỉ? Nhìn thú vị đấy chứ! Lọt vào mắt hoàng tử thì tất nhiên không phải tầm thường rồi!..."

Nó kéo áo Hải Phi nói:

- Sao tôi thấy người khác cứ nhìn mình hoài, à sao anh bảo anh không có bạn gái hay là nhiều quá nên không biết chọn ai nên mới lôi tôi đến đây hả?

- Nghĩ sao cũng được! - Hải Phi nói rồi nắm chặt tay nó mắt hướng lên sân khấu

- Ê! Làm cái gì thế? Thả tay ra coi! - nó giật giật tay

- Làm thế này mới khiến họ tin được chứ. Ngồi yên đi!

Nhưng nó không chịu, giật cho bằng được tay ra khỏi tay anh ta

Khoảng 30p sau, giọng người dẫn chương trình oang oang:

- Hôm nay chúng ta sẽ được thưởng thức 1 tiết mục đặc biệt của sinh viên Hoàng Hải Phi, " hoàng tử nhạc viện", với bài hát Vì yêu

Tiếng vỗ tay cùng tiếng la hét ầm ầm khiến nó ngạc nhiên. Ánh đèn sân khấu chiếu thẳng vào bàn của nó, Hải Phi bình thản đứng dậy, nhìn nó cười rồi bước lên sân khấu. Nó cứ tròn mắt nhìn theo. Không ngờ anh ta lại là người nổi tiếng như thế!

- Hôm nay tôi muốn trình bày bài hát này để gửi đến em, với lời xin lỗi chân thành cho tất cả những gì đã xảy ra. Tôi muốn bắt đầu với em một cách thực sự và nghiêm túc...

Đó là những gì mà Hải Phi đã nói. Nhìn thẳng nó mà nói. Còn nó thì không nghĩ được gì, người cứ như trên mây. Tiếng la hét vỗ tay xung quanh cũng không khiến nó bình tĩnh lại được. Lần thứ 2 trong cuộc đời... nó nhận được lời tỏ tình " trực tiếp"

Anh ta hát rất tuyệt vời, đúng là sinh viên nhạc viện có khác. Nhưng nó không nghe được gì cả... Trong mắt nó chỉ còn ánh nhìn của Hải Phi, ánh nhìn khiến nó rơi vào trạng thái " mất tinh thần"!

Bỗng nhiên anh chàng đưa 1 tay ra giống như đang chờ đợi nó tiến lên sân khấu. Nó thần thờ không hiểu liền lấy tay chỉ vào mặt mình với ý hỏi là " đang ám chỉ nó hả". Những người ngồi xung quanh thấy nó còn thẹn thùng liền chạy đến lôi nó đứng dậy và đẩy lên sân khấu khiến nó bối rối vô cùng

Nó dần tiến lại gần sân khấu, nơi Hải Phi đang đứng, chỉ còn 1 chút nữa thôi... nó sẽ chạm vào bàn tay đó

- Cẩn thận!

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 14: Tai Nạn Bất Ngờ

Đó là những gì nó nghe được sau khi ngã lăn ra nền sân khấu. Hải Phi đang ôm nó. Không khí náo loạn cả lên, 1 trong những chiếc đèn sân khấu được bài trí 2 bên rơi xuống, trúng ngay chỗ nó đứng. Hải Phi đã kịp thời nhảy xuống để bảo vệ cho nó, cũng may cả 2 đều không bị làm sao. Nó hoảng sợ nhìn gương mặt Hải Phi...

- Có sao không? - những người xung quanh lo lắng hỏi

Hải Phi được mọi người đỡ dậy, tay vẫn nắm chặt tay Lam. Hình như anh ta đã bị thương ở tay trong lúc đỡ cho nó...

- Anh không sao chứ? - nó chạy đến bên Hải Phi, mặt đầm đìa mồ hôi hỏi

- Không sao! Em có bị thương không?

- Không! Đưa tay tôi coi! - nó cầm lấy tay của Hải Phi rồi sờ ống tay áo lên, 1 vết trầy khá dài, máu bắt đầu rỉ ra...

- Đưa cậu ta vào phòng y tế! - 1 thầy giáo lên tiếng

Nó cùng Hải Phi vào phòng y tế. Vết thương không nặng nên mọi người cũng yên tâm. Cô y tế của trường hôm nay không đi làm. Vì thế, dù chưa từng 1 lần băng bó vết thương nhưng nó vẫn lấy thuốc,

bông băng rửa vết thương và băng bó cho anh ta. Mọi người dần tản ra ngoài để xem xét dàn đèn, chỉ còn lại nó và Hải Phi trong phòng y tế

- Á... - Hải Phi nhăn mặt có lẽ nó hơi mạnh tay

- Xin lỗi! - nó nhắm mắt tỏ vẻ trách móc bản thân. - tôi sẽ nhẹ tay hơn

- Em không làm y tá được rồi, kiểu này chỉ có hại bệnh nhân thôi!
- Hải phi giả vờ trêu

Nó không để ý đến lời trêu chọc đó mà chỉ chăm chăm nhìn vết thương trên cánh tay của Hải Phi. Nếu không có anh ta chắc nó sẽ... Nó không dám nghĩ tiếp nữa...

Sau 1 hồi vật vã, cuối cùng nó cũng hoàn thành nhiệm vụ băng bó. Mặc dù đường băng không được đẹp lắm nhưng đó là cả tấm lòng của nó

- Cũng không đến nỗi tệ! - Hải Phi nhìn cánh tay của mình

-

- Sao em im lặng thế? Đến giờ vẫn còn sợ hả? Trời đất! - anh chàng tỏ vẻ ngạc nhiên

-

- Có lẽ ông trời thấy thành ý của tôi chưa đủ nên không cho em cầm tay tôi lúc đó, đúng là cái gì cũng phụ thuộc vào ý trời!

-

- Em tính cầm khẩu à? Chẳng lẽ em đang trách tôi đã dẫn em đến đây để gặp phải tai họa này... Tôi đã trả giá rồi này, em có bị sao đâu! - Hải Phi trách

Nó ôm chầm lấy Hải Phi, một hành động theo phản xạ, khiến Hải Phi bất ngờ

- Cảm ơn anh! Nếu không có anh chắc tôi không còn ngồi đây mất! - nó thút thít

- Em không trách tôi là được rồi! - Hải Phi mỉm cười

Sau vài giây, nó mới phát hiện nó hành động hơi quá liền thả ngay Hải Phi ra. Cả hai im lặng một hồi lâu. Cuối cùng Lam phải lên tiếng trước.

- Tối rồi! Làm sao mà về bây giờ?

- Thì tôi chở em về! Có thể mà cũng hỏi! - Hải Phi cười

- Tay anh thế kia làm sao mà cầm lái?

- Thì tay kia. Con người có hai tay để làm gì? - Hải Phi vặn vẹo

- Nguy hiểm! - nó tỏ vẻ lo lắng

- Thế em thấy tôi nguy hiểm hơn hay máy ông xe ôm nguy hiểm hơn?

- Chẳng liên quan gì đến nhau cả!

- Sao không? Nếu tôi không đưa em về thì chỉ còn nhờ xe ôm thôi!

- ...

- Về chưa?

- Về!

Thế là hai người ra lấy xe. Hải Phi có vẻ vẫn còn đau tay, nó leo lên xe ngồi mà lòng nóng như lửa đốt

Chiếc xe từ từ lăn bánh

Có lẽ vì đau tay nên Hải Phi lái xe chậm hơn, nó ngồi sau mà ruột gan cứ lộn tùng phèo

- Tới nhà tôi rồi!

- Ô la la, em cũng thuộc dạng tiểu thư sao? - Hải Phi nhìn căn biệt thự rồi thốt lên

- Không phải! Đây là nhà họ hàng của tôi! - nó hốt hoảng giải thích

- Thế sao? Thôi! Tôi về đây! Chúc em ngủ ngon, bắt đầu từ giờ hãy mơ về tôi nhé! - anh ta nháy mắt rồi rồ ga phóng đi

Nó cười một mình rồi tiến đến cổng và bấm chuông. Tiếng chị giúp việc lại oang oang. Cánh cổng mở ra, nó lúi thủi bước vào. Đồng hồ điểm 9 giờ tối, cũng không phải là muộn

- Bác Nhu đâu rồi chị? - nó nhìn chị giúp việc đang lau bếp ga

- Bà chủ đi ngủ rồi! Hôm ni làm việc chắc mệt nên ngủ sớm!

- Thế à! À! Còn cơm không chị? - nó thấy đói

- Tui biết thế nào cô chủ cũng đói nên có để phần. Cô chủ lên thay đồ rồi xuống đây tôi dọn cơm cho mà ăn! Mà hôm nay sinh nhật ai mà cô chủ ăn mặc đẹp thế? - chị giúp việc liến thoắng

- À... một người bạn thân... Thôi, tôi lên thay quần áo đây!

Lên lầu, nó nhìn sang phòng Thái, cửa vẫn đóng im ỉm, không biết cậu nhóc đã ngủ chưa. Nó định đến gõ cửa nhưng lại thôi, không nên gặp cậu ta lúc này

Nó ngồi ăn cơm một mình. Chị giúp việc chốc chốc lại hỏi đủ thứ chuyện khi nó trả lời đến mỗi miếng

- À! Cậu chủ chưa ăn cơm! - chị giúp việc nói như sực nhớ ra

- Hả? Chưa ăn cơm?

- Cậu chủ không thích ăn cơm một mình, mấy hôm ni bà chủ bận việc công ty nhiều nên hay về trễ, thường ngày có cô chủ ngồi ăn cùng hôm nay cô chủ cũng đi luôn nên cậu bỏ bữa

- Thật là...

Nó bỏ chén cơm xuống bàn rồi chạy lên lầu gõ cửa phòng Thái

Gõ đến đau tay mới thấy tiếng mở cửa. Thấy nhìn với vẻ mặt phờ phạc

- Làm gì thế?

- Xuống ăn cơm! - nó nói rành mạch

- Tôi không rảnh để đùa lúc này! - Thái đóng cửa nhưng nó chặn lại

- Xuống ăn cơm với tôi, tôi không quen ăn cơm 1 mình!

- Cậu đi tiệc tùng no nê còn về nhà ăn cơm nữa làm gì. - Thái nói, giọng hờ hững

- Có xuống ăn cơm không? - nó chống nạnh hỏi

- Không! - Thái trả lời trống không rồi quay mặt vào trong.

- Không ăn cũng phải ăn! - nó cầm tay Thái lôi đi khiến cậu không kịp phản ứng

Nó lôi tuột Thái xuống cầu thang dẫn đến bàn ăn rồi ấn Thái ngồi xuống trên ghế

- Chị ơi, cho Thái 1 chén cơm! - nó nhìn vào bếp gọi lớn

- Này! Cậu khùng à? Đã nói là tôi không ăn! - Thái nhất quyết từ chối

- Tôi biết cậu chưa ăn tối, tôi cũng chưa ăn, suy ra chúng ta sẽ cùng ăn. Ok? - Nó nhìn Thái cười toe toét lấy cảm tình

- Cậu đói thì tự đi mà ăn, tôi không... - Chưa nói hết câu Thái đã bị nó nhét nguyên một muỗng cơm vào miệng

- Cậu bắt đầu nói nhiều hơn tôi rồi đấy! - Nó cho muỗng cơm tiếp theo vào miệng nhai nhồm nhoàm trước vẻ mặt ngơ ngẩn của Thái

- Cậu thật là...

Thế là cả hai đưa cùng ăn cơm. Nó ăn hai chén còn Thái ăn đến ba chén

- Nè! Không phải cậu không đói sao? - nó cười trêu Thái

- Không đói nhưng thấy cách cậu ăn cũng phải đói thôi! - Thái chống chế

- À à! Tôi hiểu! Ăn no rồi cũng hết giận tôi luôn chứ???

- Giận cái gì chứ? Buồn cười! - Thái ra vẻ không biết gì cả

- Vậy là không giận tôi hả? Thế thì tốt! - nó cười tít mắt, chạy lại tủ lạnh lấy hai hộp sữa chua

- Nè! Ăn đi! - nó chìa một hộp cho Thái

- Làm gì nữa, cậu ăn không biết mỗi miệng à?

- Đừng nói kiểu đó. Hôm nay vì cảm thấy có lỗi với cậu nên tôi sẽ cố gắng nín nhịn hết, buổi tối nêu ăn sữa chua sẽ rất tốt cho dạ dày!

- nó thuyết giảng - Tôi chưa nghe thấy chuyện đó bao giờ! - Thái nhún vai nhưng cũng cầm lấy hộp sữa

Nó dùng tay mở nắp hộp sữa chua nhưng không biết thế nào mà vẫn chẳng lột được vỏ. Thường ngày chỉ cần một lực nhẹ nó đã có thể mở ra rồi, nó bực mình lấy tay giật một cái thật mạnh

- Đưa đây! - Thái không chịu nổi đành lên tiếng rồi lại gần nó lấy hộp sữa chua

Đúng lúc đó thì nguyên hộp sữa bay thẳng vào mặt Thái khiến cậu nhóc được dưỡng da một cách bất đắc dĩ

- Ôi không! Xin lỗi! - nó thẳng thốt

Thái không nói được gì, đứng sững như trời trồng, nó cuống quýt chạy vào bếp lấy khăn lau mặt cho cậu nhóc

- Cậu yên tâm! Đây là sữa chua... ít ra nó có lợi cho da... - nó vớt vát

- Để tôi lau, cậu lúc nào cũng chỉ biết gây rắc rối cho tôi thôi!

Thái tỏ vẻ giận dữ giật lấy cái khăn trên tay nó. Nhưng cậu nhóc không để ý rằng nền nhà đầy sữa chua nên cái kiểu giật mạnh bạo như thế khiến nó mất thăng bằng rồi ngã nhào xuống nền nhà. Tất nhiên Thái là người hứng đạn thay cho nó. Mặt nó bây giờ cũng "hưởng" đầy sữa chua do chạm vào mặt Thái, thảm kịch lại tái diễn theo hướng kinh khủng hơn!

- Trời ơi là trời! Cô chủ và cậu chủ mần cái chi ri? Răng lại ngã chồm lên nhau rứa? Tui đã nói là nam nữ thọ thọ bất thân rồi mà! Khổ chưa tề! - chị giúp việc nhảy dựng lên rồi lại chạy lại đỡ nó dậy

Thái lồm cồm bò dậy với cái mặt đầy sữa chua rồi đi thẳng vào phòng tắm. Nó đứng nhìn lo lắng. Một lúc sau nó thấy Thái bước ra rồi lên thẳng phòng, nó vội vã chạy theo nín nín vạt áo

- Nè! Tha lỗi cho tôi đi mà!

- Không tha! - Thái gằn giọng

- Đi mà! Tha lỗi cho tôi đi! Tôi có cố ý đâu! - nó nài nỉ

- Tôi không thích!

Thế là nó và Thái cứ người nói có kẻ nói không cho đến khi vào luôn trong phòng cậu nhóc

- Cậu vào phòng tôi làm gì? - Thái nhìn nó
 - Cậu nói là tha thứ cho tôi đi! - nó giật giật tay cậu nhóc
 - Đi về phòng cho tôi ngủ! - Thái hất tay nó ra
 - Trời ơi! Cậu đẹp trai thế kia đừng có giận lâu, xấu lắm!
 - Tôi đẹp sẵn rồi! Không cần cậu phải khen! - Thái khẳng định
 - Đi mà! - nó vẫn nài nỉ
 - Không là không!
 - Nếu cậu không tha thứ cho tôi thì tôi sẽ ngồi đây không chịu về đâu! - nó ngồi lên giường Thái khoanh tay lại ra vẻ cương quyết
 - Kệ cậu! Tôi đi ngủ! - Cậu nhóc tỏ vẻ không quan tâm rồi nhảy lên giường, nằm xuống
 - Ê! Cậu nói thiệt à? Ngồi dậy! Ngồi dậy! Nói tha thứ cho tôi đi để tôi về! - nó tiến lại ôm Thái ngồi dậy và lay lay người cậu
 - Trời ơi là trời! - Thái rên rỉ, không ngừng giật tay nó ra
- Hai đứa giằng co nhau như thế càng lúc càng mạnh hơn khiến cái giường rung lên, quả cầu bằng sắt trên đầu giường của Thái dần dần rời khỏi vị trí và lăn xuống gầm giường kêu một cái cốc rổ to
- Nó tá hỏa bay ra khỏi giường chui thẳng xuống gầm giường tìm kiếm, Thái ngồi trên giường chồm người nhìn xuống
- Cậu làm cái gì nữa thế? Chui ra mau!

- Tôi đang tìm! Cậu ngồi yên đi! - tiếng nó vọng lên

- Thấy chưa?

- Chưa! Dưới này tối quá!

- Khổ quá! Không thấy thì chui ra đi! Sáng mai tôi lấy cũng được!

- Thái nhăn mặt

Không được!... Ui da! - Có lẽ nó vừa đụng đầu vào thành giường

- Cậu cứng đầu vừa thôi! - Thái la lớn

- A! Hình như thấy rồi! - nó reo lên

Thái ngồi trên giường chúc đầu xuống gầm giường nhìn nó, nó từ từ bò ra, vừa bò vừa reo " thấy rồi, thấy rồi "

Nhưng ngay lúc nó ló đầu ra khỏi giường và ngẩng mặt lên thì...

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 15: Gia Sư

Tất cả như đứng yên, cả nó và Thái như bất động. Một cái kiss không ngờ đến...

Quay lại thời gian trước đó vài phút

Lúc nào bò ra thì Thái vẫn trong tư thế ngồi trên giường và cuối đầu xuống nhìn nó, vì nó bò ra với tốc độ quá nhanh rồi đột ngột nhìn lên nên mới xảy ra cơ sự như trên.

Sau 5 giây bất động, nó bối rối đứng dậy rồi chạy nhanh về phòng, mặt mũi đỏ lừ, tay vẫn còn đặt trên môi.

Thái cứng đờ nhìn theo nó, đúng là những điều không thể ngờ tới trong cuộc đời sẽ luôn xuất hiện trong những khoảnh khắc cũng không ngờ tới!

Nó về phòng, khóa cửa lại rồi nằm úp mặt xuống gối. Suốt đêm đó nó không ngủ được. Cũng phải thôi, làm sao mà ngủ được sau một đồng những chuyện như thế. Hic...

Sáng hôm sau khi ngồi trên bàn ăn, cả nó và Thái đều không dám nhìn mặt nhau lấy một lần. Bác gái lấy làm lạ liền hỏi:

- Hai đứa có chuyện gì à?

- ...

- Sao không nói gì cả thế?

-...

- Ờ, 2 cái đĩa này???

- Dạ... thưa bác, cho con lên thay quần áo! - nó cứ nghĩ đến chuyện tối hôm qua là cảm thấy xấu hổ nên đành bỏ chén cơm xuống rồi chạy lên lầu

- Nhưng con đã ăn được gì đâu? - bác gái hỏi với theo

- Con cũng no rồi! - Thái cũng đứng dậy rồi bước thẳng lên lầu

- Hai đĩa nó bị sao vậy nhỉ? - bác gái nhìn theo thắc mắc

Lúc thả Lam ở cổng trường, Thái lấy hết can đảm nói với nó:

- Chuyện hôm qua... tôi quên hết rồi!

Nói xong cậu nhóc phóng xe đi thẳng. Còn bồi rồi thế kia mà dám nói quên hết rồi. Nó thờ dãi rồi bước vào, càng ngày nó và Thái càng đi xa...

Vào lớp nó thấy Tuyết đã ngồi ở đó, nó mừng rơn chạy đến:

- Cậu đi học lại rồi đấy à? Cậu làm mình lo lắng quá!

- Cảm ơn! - Tuyết có vẻ bất cần

- Cậu... thái độ sao kỳ cục thế? - nó bắt đầu thấy khó chịu

- Tôi là vậy đó! - Tuyết nói rồi bỏ ra ngoài

Nó thật sự thấy lạ lẫm, Tuyết đã thay đổi rồi, không còn như trước nữa. Nhưng tại sao lại thế chứ?

Đang nghĩ mông lung bỗng nó nghe tiếng Bảo

- Cậu tới rồi à? - cậu ta vừa cười tươi vừa nói

- Ừ... - nó há hốc miệng vẻ ngạc nhiên. Nó cứ tưởng Bảo sẽ giận nó chuyện hôm qua mà không thêm nói chuyện nữa chứ

- Sao? Thấy lạ hả? Từ nay mình sẽ không như trước nữa đâu! - Bảo nháy mắt với nó càng khiến tâm trí nó đảo lộn

Mấy ngày nay lớp nào lớp lấy tất bật chuẩn bị cho cuộc thi thiên vương sắp diễn ra. Lớp nó cũng không phải ngoại lệ. Ngày nào nó cũng bị hành hạ tra tấn với đủ loại váy áo do những bạn nữ trong lớp đem đến. Bảo cũng vậy, tui nó như những con "ma - nơ - canh" sống vật lộn với đồng quần áo giày dép, cuối cùng thì nó cũng chọn ra được cho mình một bộ cánh thích hợp, đó là một chiếc váy xếp li màu hồng nhạt và một đôi giày cùng màu hồng. Bảo sẽ diện một bộ đồ màu trắng sữa trong cực kỳ nam tính. Lớp nói với tham vọng độc bá vương miện năm nay nên đầu tư cho hai đứa vô cùng hoành tráng. Nghe đầu cuộc thi sẽ có 3 phần: trang phục tự chọn, năng khiếu và ứng xử. Ngôi vị Nữ Vương và Nam Vương năm ngoái đã thuộc về Hoàng Mỹ và Lê Thái. Bản thân nó cũng không nghĩ rằng mình sẽ giành được vương miện, chỉ mong đừng có bị "bể đĩa" là được!

Những ngày sau đó nó và Tuyết cũng không nói chuyện với nhau nữa. Nguyên nhân không phải do nó mà là do Tuyết. Nó cảm thấy hơi buồn nhưng cũng chẳng nín kéo gì nữa

- Các em! Chỉ còn vài ngày nữa là cuộc thi diễn ra, phần trang phục và câu hỏi ứng xử thầy đã lo xong rồi, còn phần năng khiếu thì tính sao đây nhỉ?

- Ủ... tính sao đây? - cả lớp xôn xao

- Cứ để hai bạn ấy quyết định Thầy ạ, chuyện này lớp không ép được mấy bạn ấy đâu! - cô lớp phó văn thề lên tiếng

- Thế cũng được, các em chịu khó tập luyện tí xịu, hi sinh một chút vì lớp nhé! - thầy chủ nhiệm động viên tụi nó

- Hơ... biết làm cái gì đây? - nó thở dài lo lắng

Về đến nhà nó cứ bứt rứt về chuyện thi cử. Thời gian không còn nhiều nữa, nó không biết mình phải làm gì. Thôi cứ để mọi thứ tự nhiên vậy...

Thái và nó đã "bình thường hóa quan hệ" sau nhiều ngày không nói với nhau một câu.

- Hơ! Sao mặt cậu trông thảm thế?

- Không có chi hết! - nó trả lời với bộ mặt sầu thảm

- Không có chi mà mặt mày ử dột thế kia à?

- Không... có... chi... hết! - nó nói không ra hơi

- Có nói hay không? - Thái nói lớn

- Thì đây... - nói chìa bài kiểm tra lý 15 phút ra trước mặt Thái với gương mặt nhăn nhó đến tột

- Năm điểm thôi à? Hèn gì! - Thái chấp miệng

- Đừng có chọc tức tôi nữa, đang buồn thúi ruột đây nè! - nó thút thít

- Ai chọc tức gì đâu, mà cậu học lớp D thì mấy môn Tự nhiên không giỏi cũng đúng thôi! - Thái nói tỏ vẻ an ủi

- Không phải thế, toán, hóa, sinh tôi học không đến nỗi nào nhưng không hiểu sao chỉ có môn này là khiến tôi khổ sở! - nó la lên phản bác

- Chậc! - Thái tỏ vẻ đã hiểu ra vấn đề

- Làm sao bây giờ? Mai là kiểm tra 1 tiết rồi! Đời tôi chưa bao giờ phải chịu con điểm dưới 7, tôi không muốn!

- Để coi!

- Làm gì mà nhìn tôi chằm chằm thế? - nó nghiêng người

- Có muốn tôi bổ túc kiến thức cho không? - Thái cười vẻ ngạo mạn

- Hơ? Bổ túc ư? Không cần! - nó tự ái

- Được thôi! Cứ để cái cục sĩ diện tổ đùng của cậu giúp cậu kiếm thêm 1 con 5 nữa đi! - Thái nói giọng tỉnh bơ, khoanh tay bước lên lầu

- Này! Đứng lại!

- Sao? Nghĩ lại rồi chứ gì? - Thái cười trêu chọc

- Ủ...! - nó bầm bụng chấp nhận cái gọi là bổ túc của Thái, dù gì sự thật là nó học lý không tốt, còn Thái lại là super lý (nghe đồn thế, lớp A1 mà)

Thế là nó và Thái trở thành thầy trò...

- Trời ơi! Cậu dùng sai công thức rồi! Không phải cái này! - Thái gõ cây thước xuống bàn cần nhần

- Biết rồi! Từ từ tôi sửa!

- Không phải kết quả này! Cậu làm sai rồi! Từ nãy đến giờ chỉ có 4 bài mà cậu làm sai đến hai bài!

- Nè nè! Nhìn lại đi! Cậu đưa cho tôi bài tập của chương trình nâng cao mà, tôi làm được như vậy là tốt lắm rồi đó!

- Chương trình nâng cao với cơ bản có khác gì nhau mấy đâu!

- Hơ... còn thế nữa!

- Làm tiếp bài này đi! Phải như thế này.

10 phút sau...

- Trời ơi! Sao cậu lại làm thế này chứ? Tôi bó tay với cậu luôn! Thật là... - Thái nhăn mặt thất vọng

Nó ngược lên nhìn Thái với ánh mắt giận dữ rồi vùng dậy chạy ra ngoài sân. Có lẽ chưa bao giờ nó phải chịu lép mình như thế. Thái hình như đã hiểu mọi chuyện và cảm thấy hơi có lỗi nên cũng chạy ra.

Nó tiến tới cái xích đu cổ tích, ngồi thẩn thờ trên đó, hai tay níu lấy thanh sắt hai bên, chân đung đưa, gió đêm không lạnh thổi tới khiến tóc nó bay bay, nó vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng

Thái tiến lại bên cạnh nói nhưng không nói năng gì. Một đứa đứng, một đứa ngồi cứ thế nhìn lên bầu trời, màn đêm trùm lên trước mắt nó nhưng không phải là tối đen mà vẫn phản phát những ánh sáng nhỏ lấp lánh của những cây đèn giữa sân và ánh trăng khuyết trên cao. Nó nhìn mà không chớp mắt. Nhà Thái quả thật rất đẹp. Một không gian như thần thoại, tự nhiên đến kỳ lạ, nó cứ đung đưa chiếc xích đu cổ tích với một tâm trạng nhẹ nhàng gió đêm như thổi hết những giận dữ tủi hờn của nó...

- Cậu đã hết giận tôi chưa? - Thái hỏi nó, mắt vẫn hướng lên bầu trời

- Tôi không giận cậu, tôi giận mình thôi! - nó nói 1 cách trầm tĩnh

- Tôi cũng nghĩ thế, cậu không có lý do gì để giận tôi cả! - Thái mỉm cười rồi ngồi bên cạnh nó (có lẽ vì mỗi chân quá)

- Tôi đi vào đây! Chị giúp việc thấy lại mệt! - nó nói rồi đứng dậy

- Ngồi xuống! Chị giúp việc chứ có phải là mẹ đâu mà cậu phải sợ đến thế! - Thái cầm tay nó kéo lại

Nó đành ngồi xuống, Thái vẫn không buông tay nó ra, nó cũng không để ý mà lặng đi nhìn bóng đêm...

Mới sáng sớm nó đã nhận được tin nhắn của Hải khi hẹn ra chơi gặp nhau ở cổng sau của trường... Nó tự hỏi tại sao cứ phải là ra chơi và phải là cổng sau! Anh ta không còn giờ nào, địa điểm nào, phù hợp hơn nữa sao???

Tới lớp

Bảo đem tới chỗ ngồi của nó một hộp quà nhỏ tí nhưng nhìn rất bắt mắt. Nó hỏi là gì thì Bảo không trả lời. Nó và Tuyết, hai đứa nhìn hộp quà với những dấu hỏi to oạch. Nó mở ra, một chiếc móc di động với hình trái tim nhỏ đính đầy kim cương (tất nhiên là giả) lung linh. Nó khoái chí cầm lên nhìn với ánh mắt vui tươi kỳ lạ, nó thích những thứ lấp lánh như thế, trong hộp quà nhỏ cũng có thêm một tấm thiệp xinh xinh. " Tặng Lam! Hãy nhìn nó như thấy được trái tim của mình." Chợt nó khựng lại. Niềm vui bỗng ngưng tắt lịm thay vào đó là những suy nghĩ và cảm xúc khác nhau...

Tuyết bỏ ra ngoài, nó cũng không để ý. Món quà của Bảo như một lời nhắc nhở cho tình cảm của nó. Bây giờ nó chỉ muốn khẳng định một điều, nó có thích Bảo thật sự hay chỉ là rung động nhẹ, nhất thời? Cũng không biết sao nữa đây....

Nó vừa trải qua 2 tiết kiểm tra lý. Mọi thứ thật tuyệt vời, công lao bị "đầy đọa và chèn ép" tối hôm qua giờ đã được bù đắp xứng đáng, nó làm hết bài tập với tâm lý thoải mái. Kỳ lạ ở chỗ là toàn bộ bài tập trong đề đều tương tự những dạng mà Thái đã dạy cho nó. Đúng là học thầy không tày học bạn

Nó hớn hờ chạy đi tìm Lê Thái để cảm ơn, tâm trạng sung sướng khiến nó cứ lâng lâng, cười toe toét...

Đến trước cửa lớp 12A1, nó nhìn vào trong xem có Thái hay không, 1 giọng nữ cất lên:

- Bạn tìm Thái à? Cậu ấy hình như ở sân bóng rổ đó!

- Thế à? Mình cảm ơn! - Nó quay lưng đi, trong đầu vẫn thắc mắc tại sao bạn đó lại biết nó đến đây để tìm thấy

Chợt nó nhớ đến cuộc hẹn với Hải Phi. Dù rất bực mình nhưng nó cũng đành phải chạy ra cổng sau. Tuy nhiên bây giờ nó đã không còn ác cảm với hoàng tử nhạc viện nữa, nó coi Hải Phi như một người anh trai, nó thấy với cương vị là em gái sẽ thích hợp hơn với nó

- Làm! - Tiếng Hải Phi bên kia đường

Nó chạy sang...

- Có chuyện gì mà anh gọi tôi thế?

- Không có gì cả, tự dưng thấy nhớ thôi! - Hải Phi cười

- Không đùa! Tôi đang bận lắm đó! - nó nói giọng cần nhần nhưng miệng vẫn cười tươi

- Nghe nói trường em sắp có cuộc thi thiên vương chứ gì, em cũng tham gia phải không? - Hải Phi nhìn nó dò hỏi

- Ờ... sao anh biết thế???

- Xời! Dù gì cũng là cựu học sinh, mấy hoạt động này có cái gì mà tôi lại không biết chứ!

- Xạo hay thật đó? - nó thận trọng hỏi

- Tin hay không thì tùy em thôi! Mà em định thi năng khiếu gì thế? Chưa nghĩ ra phải không?

- Ờ... sao đến chuyện này cũng biết thế? - nó ngạc nhiên hỏi

- Em không cần biết! Muốn tôi giúp không?

- Giúp gì? - nó nhú mày

- Thì cứ trả lời đi đã!

- Muốn hay không thì tùy anh thôi! - nó nhại giọng

- Ha ha... Em bắt chước cũng giỏi lắm! Thôi được! Nể tình em đã làm trái tim tôi tan chảy, tôi sẽ giúp em!

- Nói cái gì ghê thế?

Nó nhăn mặt. Hải Phi nhìn thấy thế thì cười, lấy tay xoa xoa đầu nó

- Tối nay em lên mạng đi, tôi sẽ gửi những thứ cần thiết cho em! Bây giờ thì bye nhé! - Hải Phi vừa đội mũ bảo hiểm vừa nói rồi phóng xe đi thẳng

Nó nhìn theo... lần nào cũng thế... cũng bỏ đi sau khi để lại cho nó một đồng thắc mắc. Con người này đúng là kỳ lạ thật

Nhìn lên đồng hồ, vẫn còn 10 phút nữa mới vào học tiếp, nó lon ton chạy ra sân bóng rổ tìm Lê Thái

Lê Thái có ở đó. Nhưng không phải một mình mà với một người nữa.

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 16: Nỗi Đau

Đó là Bảo!

Nó tiến lại núp sau một bụi cây, cả hai người đều có vẻ mặt vô cùng đáng sợ

- Cậu tìm tôi có việc gì? - Thái hỏi
- Có việc mới tìm chứ! Cậu đừng lại gần Lam của tôi nữa! - Bảo nói với vẻ khó chịu
- Vì sao chứ?
- Đó là bạn gái của tôi!
- Tất cả đều do cậu tự dựng lên chứ tôi có thấy Lam đồng ý đâu?
- Nhưng cậu ấy cũng không từ chối!
- Đó là vì Lam muốn giữ thể diện cho cậu thôi!
- Tôi không quan tâm, nghe nói cậu cũng đã có người yêu rồi, vì thế đừng đến gần Lam nữa!
- Ai bảo cậu thế! Mà nếu có thì cũng không quan trọng, giữa chuyện có người yêu với việc quen Lam chẳng liên quan gì đến

nhau!

- Đồ tồi! Cậu muôn bắt cá hai tay sao?

- Tôi có nói thích Lam khi nào đâu mà cậu bảo tôi bắt cá 2 tay chứ? Buồn cười

- Đừng ngại biện nữa, dù cho cậu có tình cảm với Lam hay không thì Quý Bảo này cũng không chấp nhận, Lam là bạn gái của tôi, và cậu không thể cướp đi khỏi tay tôi được! Nếu không thì đừng trách! Quý Bảo này đã nói là làm!

- Cậu định dùng vũ lực với tôi sao? Tôi biết cậu quen với băng đảng nhưng nếu muốn giành giật theo cách đó thì không xứng tầm với tôi chút nào!

- Cậu... thôi được! Cậu cứ chờ đó!

Thế là Bảo bỏ đi, Thái nhìn theo rồi bỏ 2 tay vào túi quần đứng đĩnh trở về lớp. Nó nhìn 2 người con trai cũng được gọi là "khá quan trọng" với mình mà thấy đau lòng. Một sự tủi hờn lên lỗi trong tim, Thái không thích nó, cho dù nó chưa bao giờ nghe Thái bày tỏ tình cảm với mình nhưng tận sâu trong đáy lòng nó vẫn nghĩ rằng Thái có tình cảm với nó. Nhưng bây giờ nó mới nhận ra mình thật ngốc nghếch khi đã nghĩ như thế. Cậu ta đã thích một người... và người đó không phải là nó...

Còn Bảo, sau cuộc nói chuyện với Thái vừa rồi nó chợt nhận ra một sự thật rằng nó không còn thích Bảo nữa. Đúng hơn là chưa bao giờ nó thật sự thích Bảo. Những tình cảm mà bấy lâu nay nó ngỡ là tình yêu đều là sự ngộ nhận. Sau 1 hồi suy nghĩ, nó cho rằng

nói thẳng với Bảo sẽ tốt hơn. Làm như vậy ít ra cũng để nó bớt day dứt khi lừa dối tình cảm của Bảo

Và thật buồn cười, cuối cùng, không có tình yêu nào là dành cho nó cả...

Nó trở về lớp, nhìn thấy Bảo mỉm cười với mình mà lòng nặng trĩu. Nó tiến lại chỗ ngồi lấy chiếc móc đi động bỏ vào trong hộp quà rồi đóng lại. Như thế nó đóng lại cái tình cảm hư hư thực thực đối với Bảo. Cuối cùng nó sẽ trả lại... nó muốn kết thúc một cách thật nghiêm túc

Tuyết lại nhìn sang, vẻ mặt cô bé như ánh lên 1 nụ cười, nhưng nó không nhìn thấy được điều đó

Nghỉ giữa giờ, điện thoại nó reo inh ỏi, là số của Thái, nó chạy ra cửa sổ rồi mới nghe máy:

- A lô!

- Chiều nay tôi có việc bận nên không thể đưa cậu về nhà được, tôi đã nhờ chú tài xế đến đón cậu rồi!

- Nhưng đi bằng ô tô???

- Yên tâm! Tôi đã dặn chờ cậu bằng xe máy, về 1 mình nhé!
Chào!

Nó hạ tay xuống, không biết chuyện gì quan trọng khiến Thái phải bỏ nó lại. Nhưng nó không là gì của Thái cả, thắc mắc cũng chẳng có ích lợi gì, nó lắc đầu rồi về chỗ ngồi

Đôi khi ngẫm lại nó cũng thấy lạ. Nó biết rằng Thái có bạn gái nhưng từ khi ở chung một nhà đến giờ nó thấy cậu nhóc hiếm khi ra ngoài. Vậy thì thời gian đâu đi gặp bạn gái cơ chứ??? Nó suy nghĩ lung tung như thế rồi lại thôi. Đó là chuyện của Thái, không phải chuyện của nó...

Ra về.

Nó gọi Bảo ra ghé đá nói chuyện. Cậu nhóc hơi khó hiểu nhưng cũng mỉm cười đi theo

- Có chuyện gì thế?

- Cậu thực sự thích mình chứ? - nó hỏi 1 cách rất thẳng thắn khiến Bảo ngạc nhiên

- Ừ! - cậu nhóc hơi bối rối trước câu hỏi trực tiếp của nó

- Nhưng mình không thích cậu, đúng hơn là chỉ quý cậu thôi! - mặt nó lạnh tanh

- Cậu... cậu đang nói gì thế? - Bảo ngỡ ngàng

- Mình xin lỗi, nhưng mình không thể, mình không thể lừa dối bản thân được nữa, mình không thích cậu, đó là sự thật mà chính bản thân mình cũng muốn phủ nhận, nhưng... - nó nói 1 hơi rồi ngập ngừng, mắt đã cay cay

- Đừng đùa chuyện này! Cậu không thể đối xử với mình như vậy được! - Bảo nhìn nó với ánh mắt trách cứ

- Cậu đừng ép mình, đừng khiến mình khó chịu hơn nữa. Cậu quá tốt với mình nhưng thực sự mình không thể làm gì để đền đáp

tầm lòng của cậu, hãy chấm dứt tất cả để mọi chuyện trở lại bình thường! - nó nói mà hòng ghen lại

- Mình không cam tâm! Không thể nhanh chóng đến mức này được! - Bảo mất bình tĩnh

- Mình không thể nói thêm gì được nữa! Trả lại cậu! Chúng mình thật sự chỉ có thể là bạn mà thôi!

Nó đặt hộp quà nhỏ vào tay Bảo rồi bỏ chạy. Nó thật sự đã quá tàn nhẫn như phải thế thì mới kết thúc được... Nó khóc. Những giọt nước mắt hối hận... Nó có lỗi với Bảo rất nhiều

Còn về phần Bảo, cậu nhóc vẫn ngồi trên ghế đá, hộp quà trên tay dưới ánh nắng hoàng hôn ánh lên những gam màu lung linh càng khiến đôi mắt của Bảo ướt hơn. Hộp quà sau đó đã bị ném đi... ném bằng tất cả sự tức giận và đau khổ.

Nó thần thờ đi ra cổng, đôi mắt vẫn chưa khô. Bỗng nó nghe có tiếng người nói chuyện ở hành lang sau vườn. Ban đầu nó cũng định bước đi không để ý, nhưng giọng nói đó khiến nó dừng lại. Sau vài giây ngẫm nghĩ, nó tiến tới hành lang, nơi giọng nói ấy phát ra. Sau bức tường màu vàng, Nó chứng kiến một cảnh tượng chưa bao giờ nó nghĩ rằng có thể xảy ra, nó bấu chặt vào tường, gương mặt biến sắc... lòng nó tưởng như vỡ nát...

Nó nhìn thấy Tuyết và Thái đang ôm nhau. Không thể, không thể như thế được! Mắt nó căng lên và rồi những giọt nước mắt chảy oà không kịp ngăn lại. Nó chạy thật nhanh. Tuyết là Kin sao? Nhưng tại sao Tuyết lại là Kin của Thái được chứ??? Tất cả là sự thật hay chỉ là một sự nhầm lẫn??? Thật hỗn độn và rắc rối. Nó bỗng chốc thấy

mình như một con khờ trong trò chơi tình cảm vợ vắn này. Nó không biết được cái gì cả...

Nó chạy ra cổng, ông tài xế đã chờ nó từ nãy giờ, nó bảo ông ấy về để nó đi một mình, quá bất ngờ cho tất cả. Lam người chạy trên vỉa hè vừa khóc như mưa. Nó chợt nghĩ ra điều gì rồi lấy điện thoại gọi cho Len

- A lô! Mà đang ở đâu đấy, lên trường đón tao về với! Tao sắp không chịu nổi nữa rồi!

- Mà đang nói cái gì thế??? Đừng làm tao sợ!

- Lên ngay đi! - nó hét lớn rồi tắt máy

Len đến. Cô bé nhìn thấy nó ngồi bệt trên vỉa hè, mặt bực nhợt, đôi mắt mọng nước, chưa bao giờ Len thấy nó như vậy

- Mà... mà sao thế???

- Tao... hu hu... Tao đã sai rồi mà ời! Hu hu...

- Mà đang nói cái gì thế???

- Tao thích người ta... nhưng lại không đủ tự tin để khẳng định điều đó... tao còn quay lưng với người thích tao nữa... Tại sao lại thế chứ???

Tao không hiểu...

- Mà... thôi... từ từ rồi nói cho tao nghe cũng được...

Len nhìn nó xót xa, cô bé chở nó về nhà mình vì nó 1 mực không chịu về nhà Thái.

- Mà, tao muốn ở nhà mày 1 vài hôm được không? - nó buồn bã hỏi Lên

- Ờ... cũng được... ba mẹ tao cũng không có ở nhà... nhưng tại sao???

H Tao không muốn gặp Thái... tao không muốn! - nó hét lên

- Được rồi! Mày cứ bình tĩnh!

Đã bước lên phòng Len như người mất hồn... Cô bạn thân nhìn theo mà lòng buồn rười rượi. Nó vốn mạnh mẽ, bây giờ lại thành ra thế này thì chắc chắn sẽ rất khó để vượt qua

Nó nằm trên giường, trùm chăn lại...nước mắt vẫn tuôn ra... Nó tự nhủ đây sẽ là lần cuối cùng nó khóc vì những điều vô lý như thế

Thái về nhà

- Con về rồi đó à? - Bác Nhu từ trong bếp đi ra

- Vâng! Lam vẫn trên phòng hả mẹ?

- Không! Nó không nói với con sao?

- Sao là sao???

- Nó đến nhà bạn ở vài ngày, hồi chiều nói gọi điện cho mẹ nói vậy, nhưng sao nghe giọng nói giống như đang khóc ấy, hai đứa có chuyện gì à???

- Dạ không! Con và cậu ấy không xảy ra chuyện gì cả! - Thái tỏ vẻ ngạc nhiên

- Cậu chủ ơi! Khi hồi tài xế về cũng nói là nhìn mặt cô chủ trông thảm lắm! - chị giúp việc chen vào

- Sao lại thế nhỉ? - Thái lo lắng

Cậu nhóc lên phòng lấy điện thoại gọi liên tục cho nó nhưng không có tín hiệu nó, đã tắt máy

Nó kể lại cho Len hết mọi chuyện, cô nhóc cứ há hốc mồm nuốt từng lời của nó. Nói ra được hết, nó cũng thấy lòng nhẹ đi vài phần. Len không nói thêm gì, chỉ ôm nó, tình bạn bấy lâu giữa hai đứa đều như thế, luôn được san sẻ bằng những cái ôm, đôi khi không cần nói với nhau mà cũng hiểu được lòng nhau. Nó ngủ trên giường với Len, mắt vẫn ươn ướt. Có lẽ nó đã thích Thái thực sự, nhưng điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa, nó tự nhủ sẽ quên đi tình cảm không đáng có này...

Sáng tỉnh giấc tâm trạng nó đã khá lên chút ít, có lẽ tại chiều qua nó vừa chia tay Bảo vừa phải chứng kiến cảnh tượng đầy bất ngờ đó nên cảm xúc mới vỡ tan ra như thế. Sau một đêm khóc sưng cả mắt nó đã lấy lại được tinh thần. Len nấu mì cho nó ăn, con nhỏ là tiêu biểu cho thế hệ phụ nữ Việt Nam nên rất đảm đang trong việc nội trợ

- Mà định ở nhà tao mấy ngày thế?

- Sao? Mà không thích tao ở với mà à?

- Không phải thế! Nhưng sách vở đâu mà học, còn áo quần nữa chứ???

- Ừ nhỉ! Tao quên mất chuyện này, để chiều tao qua nhà Thái lấy!

- Nhìn mày hình như đã bình tĩnh trở lại rồi nhỉ? Hôm qua mày làm tao khiếp vía!

- Ủ... tao cũng không hiểu vì sao lại thế nữa! - nó lắc đầu

- Có mày tới ở cùng tao cũng đỡ buồn, ba mẹ tao đi công tác cả rồi! - Len rầu rĩ

- Tao đúng là vị cứu tinh cô đơn cho mày chứ gì? - nó cười, nó đang cố lấy lại sự cân bằng của cuộc sống

- Con nhỏ này!

Len chở nó đến trường rồi đi học. Nó học tốt hơn Len nên mới đậu được vào trường này, nhưng không vì thế mà tình bạn giữa chúng nó bị ảnh hưởng, đó là con bạn thân nhất của nó. Nó không cần nhiều bạn, chỉ cần mình Len là đủ rồi

Trước khi bước vào lớp, nó lấy hết bình tĩnh để đối mặt với Bảo, nó sẽ cố gắng tự nhiên, dù sao của nó cũng đủ mạnh mẽ để làm được điều đó.

Bảo không nhìn nó, điều đó đã nằm trong dự đoán. Việc này vẫn còn may mắn chán so với việc Bảo trách nó là đồ vô tình. Thà cứ im lặng để thời gian xóa nhòa tất cả

Tuyết hôm nay hơn hờ khác thường. Nó nhìn và hiểu lý do của sự khác thường ấy. Cô nhóc cười với nó bằng một câu xã giao:

- Chào cậu! Hôm nay cậu đi sớm nhỉ?

- Ủ!

Nó không cười nổi, nó đã biết được Kin là ai. Từ khi biết được sự thật này, nó càng cảm thấy không vui chút nào. Nó biết đây là hành vi không đúng, nhưng lúc này thì nó không thể kiềm chế được tâm trạng của mình nữa rồi

Nó vui đầu và học để quên đi tất cả. Cuộc thi Thiên Vương đã bị dời lại vào tuần sau mà lý do vì sao thì nó không biết và cũng không quan tâm. Nó đã lựa lúc Thái không có ở nhà để về lấy đồ đạc, nó đã xin phép bác gái ở lại nhà Len đến tuần sau. Bây giờ nó vẫn chưa đủ bình tĩnh để gặp vị "Hôn Phu ảo" của mình

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi

www.dtv-ebook.com

Chap 17: Chạy Trốn

Thế là đã một tuần trôi qua, nó không chạm mặt Thái. Sự thật là nó cố gắng né tránh đến mức có thể, điện thoại, tin nhắn nó đều từ chối, ngay cả giờ ra chơi nó cũng trốn biệt khỏi lớp để tránh việc Thái đến tìm. Cuộc sống của nó bây giờ như một sự trốn chạy.

Bảo cũng im lặng với nó từ đó đến giờ. Nó cũng không mong gì hơn thế, bây giờ nó chỉ xin được trở lại như lúc đầu mà thôi

Tiết thứ tư là giờ của thầy chủ nhiệm.

- Dạ chào thầy! Cho em gặp Viên Lam! - Tiếng Hải Phi ngoài cửa lớp khiến nó giật bản mình

- À ừ! Viên Lam ra có người gặp kìa em!

- Vâng!

Nó tức tốc chạy ra kéo Hải Phi xuống cầu thang.

- Anh khùng sao? Tới đây làm gì thế?

- Tôi đã bảo em lên mạng sao cả tuần liền không thấy tăm hơi gì thế???

- Trời đất ời, sao không gọi di động cho tôi!

- Em mở máy ra xem có bao nhiêu cuộc gọi của tôi bị em từ chối, 100 cuộc là ít!

- Ơ! Sao lại thế được??? - nó cuốn quít, sự thật là cứ ai gọi đến nó đều dập máy, trừ số của Len... trong ý thức của nó, đó đều là cuộc gọi của Thái

- Giờ sao?

- Thì... thì anh gửi bằng giấy cho tôi cũng được. Mà sao cứ phải gửi cho tôi??? Cái gì mới được chứ??? - nó cúi

- Ok! Hết tiết tôi sẽ đưa em đi! Tôi đợi dưới cổng! Chào! - Hải Phi bỏ đi thẳng

- Lại thế nữa rồi! - nó nổi khùng chạy vào lớp

" Ái chà chà, anh nào mà đẹp trai dữ vậy ta? Lam thật có số đào hoa nhỉ? Nhìn tướng là biết con nhà giàu liền hà..." Đó là những gì nó nghe được từ những tiếng xì xào xung quanh của lũ bạn, nó thở dài ngán ngẩm. Thật chán ngấy với hai từ "đẹp trai" rồi

Tan học nó bước ra cổng sau nhìn ngó xung quanh xem có Thái không để mà tránh, Thái không hay đi ở cổng này nên đó cũng an tâm

Hải Phi đã chờ sẵn nó, khuôn mặt anh chàng vẫn tươi rói như bình thường vẫn thế, Nó tiến lại mà hằm hằm

- Anh muốn hại tôi à? Sao lại lên tận lớp mà tìm tôi hả?

- Ô hay! Hồi nãy nói rồi giờ còn nói lại nữa à? Em ngộ nghĩnh thật đấy? - Hải Phi tròn mắt

- Tôi thế đấy! - nói chống hông, bản tính bà chằn hồi cấp 1 lại hiện diện

- Đúng là dễ thương thật! - Hải Phi cười ha hả

- Anh... - chợt nó thấy Len đang đứng phía trước và nhìn nó chằm chằm, nó quên mất là Len sẽ đến đón mình, khuôn mặt nó biến sắc, con nhỏ mà thấy nó đứng cười nói với người yêu cũ của mình chắc sẽ.... tự sát mất!

- Ơ! Em tới rồi à! - nói trở mặt nhìn khi thấy Hải Phi vẫy vẫy tay gọi Len

- Thế này là thế nào???

- Chẳng thế nào cả! - Hải Phi nhún vai nói

Len cười tươi rồi chạy lại, nó cứ tròn vo hai con mắt nhìn, sau một hồi phân giải cuối cùng nó cũng hiểu được. Hóa ra Len và Hải Phi đã thành... anh em kết nghĩa. Len cũng biết Hải Phi thích nó và cũng chính cô nhóc là người cung cấp đầy đủ thông tin bao gồm tên họ, ngày sinh, nơi sinh, nơi ở, lớp, trường, sở thích, sở đoản, tóm lại là kỹ càng từng chi tiết của nó cho anh chàng. Hèn gì nó luôn thắc mắc tại sao Hải Phi lại biết quá nhiều về nó như thế trong khi nó chẳng bao giờ nói cho anh ta

- Mà y thật là! Sao không nói sớm cho tao biết, tao cứ tưởng mà y...

- Tưởng gì??? Tưởng tao vẫn còn vương vấn mối tình cũ hả??? Ai bảo là không, nhưng bây giờ tao thích làm em gái hơn, làm em gái thì chẳng bao giờ bị đá, mà y khờ quá! - Len cười ha hả bá vai bá cổ Hải Phi

- Con này! Bó tay với mày luôn! - nó cũng bật cười, con bạn nó đúng là đặc biệt

Đang cười đùa vui vẻ thì nó thấy Bảo tiến lại phía nó, nhìn sang bên kia đường lại là Thái, cả hai đang bước nhanh về phía nó, rõ ràng là thế! Nó hốt hoảng vỗ vai Hải Phi

- Nhanh! Chờ tôi đi nhanh!

- Lại có chuyện gì nữa đây!

- Len! Mày về trước nhé, tao phải đi, mày hiểu vì sao rồi chứ???

- Ừ... mày đi nhanh đi! - Len giục

Thế là nó leo lên xe Hải Phi rồi phóng vù đi. Nó vừa đội mũ bảo hiểm vừa ngoái đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy được ánh mắt đang rất giận dữ của Thái, ánh mắt như xuyên qua trái tim đó...

- Tâm trạng em đang không được bình thường, vì thế tôi sẽ đưa em đến 1 nơi!

-???

- Cứ tới đó rồi biết!

Và Hải Phi đã chở nó đến... nhà ma

Mặc dù nó đã đu rất chặt cái... cột điện nhưng Hải Phi vẫn lôi được nó vào trong. Nó hét như bị đánh khiến anh chàng phải bịt miệng nó lại. Nguyên nhân rất đơn giản vì nó vốn sợ mà!

- Anh muốn tôi đứt dây thần kinh mà chết hả?

- Phải dùng nỗi sợ để tiêu diệt nỗi sợ chứ? Chẳng phải em đang sợ sao? Nào, vào đây

- Đang nói cái gì thế???

Thế là nó bị lôi tuột vào trong ngôi nhà ma, tiếng hét của nó gần như làm ngôi nhà có thể sụp đổ

Sau 15 phút, lỗ tai Hải Phi không chịu nó nên đành dẫn nó ra:

- Em không đau họng à? Lỗ tai tôi sắp điếc rồi này!

- Ai bảo anh dẫn tôi vào đó là gì! - nó thở dốc

- Trời đất! Hầu hạ em khổ quá đấy! - Hải Phi nhăn mặt

- Đây mà gọi là hầu hạ sao???

- Thôi! Tôi dẫn em đi ăn kem!

- Này này...

Hải Phi lại lôi nó đi

Suốt buổi tối anh ta dẫn nó đi hết chỗ này đến chỗ khác. Hải Phi còn ham chơi hơn cả nó. Bỗng nó nhớ đến cuộc đi chơi đầu tiên với Bảo. Nó ham chơi đến mức Bảo phải lôi nó ra... nhưng bây giờ tất cả chỉ là quá khứ

Nó mệt là chạy ra ngoài bãi cỏ. Lát sau Hải Phi cũng chạy đến thở hổn hển:

- Anh là sinh viên mà tính vẫn như con nít thế à?

- Hơ... tôi chỉ hơn em có 1 tuổi thôi, cũng chưa phải người lớn thật sự

- Hèn gì anh chẳng khác nào học sinh cấp 3!

- Có thể mới thích em chứ? Sinh viên ai mà thích

- Hơ... anh không nói câu nào dễ nghe được à? Có ai bảo anh thích tôi đâu!

- Ok! Là tôi tự nguyện! Được chứ?

- Hơ... mà chắc tôi không phải là tình yêu đầu của anh chứ nhỉ??? - Nó hỏi đùa

- Tất nhiên, trước khi quen em tôi cũng đã thích rất nhiều người nhưng đến em thì mới là thích thực sự! - Anh chàng nói tự nhiên.

Và điều đó khiến nó cảm thấy xấu hổ phải đứng bật dậy chạy ra chỗ khác...

Đang đứng ôm chặt cây cột điện nhìn xa xăm, chợt nó thấy thêm một điều bất ngờ...

Lại là Tuyết, nhưng không phải với Thái mà với Bảo là chuyện gì nữa đây??? Nó nhìn không chớp mắt, không thể sai được, Bảo và Tuyết đang ngồi cùng nhau ở quán cà phê bên kia, ánh đèn sáng choang càng khiến nó tin vào đôi mắt mình hơn. Hai người đang nói chuyện với nhau trong rất thân mật, vào giờ này sao??? Rốt cuộc Tuyết có mối quan hệ như thế nào với Bảo và Thái chứ?

- Làm gì mà em nhìn sững sờ thế??? - Hải Phi thấy lạ vờ vai nó

- Không... không... không có gì cả... mình về thôi! - miệng nói về như mắt nó vẫn nhìn quán cà phê bên đường không chớp mắt

- Ok! Tôi cũng đói lắm rồi!

Nó đứng đợi Hải Phi ở cổng khu giải trí, mắt vẫn nhìn về phía quán cà phê. Bỗng hoàng tử nhạc viện tiến lại, tay không với về mặt đau khổ.

- Sao thế???

- Mất rồi!

- Hả??? Mất xe rồi sao? Làm sao lại thế được??? - nó rít lên

- Không phải xe mà là chìa khóa xe!

- Cái gì ??? Thế mà làm tôi đứng tim!

- Có lẽ lúc nãy người đông quá nên lúc chen ra nó bị rớt

- Thật là... làm sao bây giờ??? - nó đưa tay lên trán tỏ vẻ lo lắng

- Thì phải vào trong tìm lại chứ sao nữa!

Thế là Hải Phi lôi nó vào khu vui chơi giải trí lúc này đã vắng người. Nó và anh chàng chạy quanh tìm kiếm nhưng trời tối cộng với việc diện tích quá rộng là trở ngại lớn nhất. Sau một hồi mãi mê tìm kiếm nó chợt phát hiện ra mình đã lạc Hải Phi

Nó hốt hải vừa đi tìm vừa gọi tên anh chàng, bây giờ không phải là tìm chìa khóa nữa mà là tìm chủ nhân của chìa khóa

Điện thoại của nó reo lên, là số của Hải Phi, nó mừng rơn:

- A lô! Em đang đứng ở đâu đó?

- Tôi không biết! Tôi quá có thấy gì đâu. Anh thì sao?

- Cũng không khá hơn em! Thử nhìn lại đi, có đứng cạnh cái gì cụ thể không để tôi tìm tới!

- Để coi... hình như đứng cạnh cái cầu trượt

- Ở đây có mấy chục cái cầu trượt, em ở cái cầu trượt nào mới được chứ???

- Trời tôi có nhìn thấy rõ được đâu, hình như là cầu trượt hình con cá!

- Ok! Đứng đó đợi tôi!

Nhưng mười phút trôi qua nó vẫn không thấy tăm hơi Hải Phi đâu cả. Khu vui chơi này dưới sự bao phủ của bóng đêm trong chẳng khác gì mê cung.

Nó bắt đầu thấy sợ, những con thú bằng nhựa cao lớn ban ngày nhìn vô cùng dễ thương nhưng trước mắt nó lúc này lại rợn rợn ghê ghê làm sao. Nó ôm chặt đuôi cá run bần bật

Đang nhắm mắt nhắm mũi cầu nguyện chợt nó cảm giác một luồng hơi lạnh ngất phả vào tóc, tá hỏa nó la ầm lên

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 18: Kết Thúc Cuộc Trốn Chạy

Nhưng đó là Hải Phi. Không phải là ma. Anh chàng nhanh chóng bịt miệng nó lại.

- Trời ơi! Em lại là nữa rồi! Tôi đây này!

- Hic!

Nó vừa khóc vừa mếu quay lại ôm chầm lấy Hải Phi như đứa em gái nhỏ bị lạc tìm được anh trai mình

- Được rồi! Em bình tĩnh lại nào, có gì đâu! - Hải Phi vỗ vỗ vai nó

- Ở đây ghê quá đi mất! - nó thút thít

- Em chấp nhận để tôi cả đời bên cạnh em đứng cùng em như thế này không? - câu hỏi là chủ đề của Hải Phi khiến nó bối rối và thả anh ta ra

- Không đùa nữa! Tìm được chìa khoá chưa? - nó đáng trống lẳng

- Biết ngày là em sẽ tránh né mà! Tôi cũng không vội vàng gì! Tôi sống rất nguyên tắc, cái gì đáng chờ đợi thì tôi sẽ chờ đợi... Về thôi

- Nhưng... chìa khoá đâu mà về???

- Có rồi! Ở trong túi áo!

- Hả??? Anh... anh....

- Nhưng nó là vào trong nên tôi tưởng mất, giờ sao đây??? Về hay đứng cãi???

- Thật quá đáng! - mặt nó đỏ bừng

Điện thoại nó reo lên, là số của Len, nó nhìn Hải Phi trừng trừng rồi mở máy:

- A lô! Gì vậy???

- Mà ời! Mà mau về cứu tao!

- Mà đang làm cái gì thế?? - giọng nói hốt hoảng của Len làm nó đứng tim

- Mà hại tao rồi, về mà giải quyết với mấy hoàng tử của mà đây này! - giọng Len thút thít

- Là sao??? Hoàng tử nào đây??? Mà đang mê sảng hả???

- Thì Thái và Bảo đang đứng chặn ngoài cổng đây này! Đứng từ nãy đến giờ, mặt như Trương Phi, mà mau về đi không hay tin đó ăn thịt tao mất!!!

- Trời đất! Rồi rồi, tao về liền

Nó dập máy lời Hải Phi ra lấy xe. Nó không ngờ mọi chuyện lại tiến triển theo chiều hướng này. Bây giờ muốn tránh cũng không được nữa rồi.

- Em cũng có số đào hoa không kém tôi là bao nhỉ?

- Anh đừng nói lời thôi! Chở tôi về nhà nhanh nhanh!

- Tôi như thế này mà phải là tình địch của hai cậu nhóc đó sao!
Thật là....

- Đã bảo đi nhanh lên mà! - nó quát lớn

- Ok ok! Đừng dữ như thế! Không hiểu sao tôi lại thích em được
nhỉ???

Nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của nó nên Hải Phi đành im lặng.
Bây giờ trong lòng nó rối bời, không biết sẽ phải nói như thế nào với
Bảo và Thái. Nó cứ ngỡ chỉ cần không quan tâm thì tất cả sẽ rơi vào
im lặng, nhưng số phận không cho phép nó thực hiện điều đó

Xe của Hải Phi chở nó dừng trước cổng nhà Len, Đúng là Bảo và
Thái đang đứng đó với một chiếc Airblade và 1 chiếc SH nằm chênh
ềnh chiếm hết cả lối đi. Cả hai đang nhìn nó và Hải Phi như người
ngoài hành tinh. Bảo lúc này mới đi cùng Tuyết mà giờ lại có mặt ở
đây. Đúng là không thể tin được. Không khí thật nặng nề...

Nó nuốt nước bọt xuống xe, Hải Phi thì vẫn bình thản như không.
Hai cậu nhóc tiến lại...

- Đây là ai? - Bảo nhìn nó hỏi

- Là bạn! - nó cố gắng tự nhiên hết mức

- Là bạn sao chưa từng thấy cậu nói??? - Bảo nổi nóng

- Chẳng nhẽ ai tôi cũng phải thông báo cho cậu sao???

Hải Phi nhìn hai cậu nhóc đang đứng trước mặt mình rồi mỉm cười xuống xe

- Chào! Tôi là Hải Phi, sinh viên nhạc viện, cũng được coi là tình địch của mấy cậu đấy

- Anh...! Tôi không quan tâm, Lam, tôi cần ở cậu một lời giải thích! - Bảo nhìn nó rồi nói với giọng trịch thượng

- Giải thích chuyện gì?

- Tôi không chấp nhận được chuyện chia tay vô lý của chúng ta!

- Tôi đã nói rõ với cậu rồi, chúng ta không hợp nhau, tôi thực sự chỉ coi cậu như một người bạn, hãy hiểu cho tôi! - nó tha thiết

- Tôi không cam tâm! - Bảo cầm mạnh tay nó, ánh mắt đầy giận dữ

- Cậu...

- Này nhóc, bình tĩnh lại đi. Lam đã nói không thích thì cậu nên chấp nhận...

Bốp!

Nó sững sốt khi nhìn thấy một cú đấm rõ mạnh vào mặt Hải Phi. Nhưng không phải là của Bảo mà là của Thái!

- Ôi trời! - Len từ trong nhà chạy ra

- Máy người đang làm cái trò gì thế??? - Nó hốt hoảng

Thái chạy lại cầm tay nó lôi đi không nói một câu nào, nó đứng ghì lại không chịu đi, Thái nhìn nó:

- Nếu cậu không muốn tôi phát điên lên thì mau theo tôi về nhà!

Nó im lặng nhìn ánh mắt như hai ngọn lửa của Thái. Nó hiểu rằng nếu lúc này nó thả tay Thái ra thì không biết chuyện kinh khủng gì sẽ xảy đến nữa. Nó rất sợ Thái, trong thâm tâm nó luôn sợ Thái. Đó là một sức mạnh vô hình luôn ngự trị trong tim nó. Không ai nói được gì, cả Bảo, cả Hải Phi, cả Len, dường như họ hiểu những gì nó đang nghĩ...

Thái chở nó về nhà, chiếc xe chạy với tốc độ khủng khiếp khiến nó hoảng sợ phải bầu chặt vào xe.

Về tới nhà, bác Nhu và chị giúp việc thấy nó liền chạy ra tươi cười. Nhưng nó không kịp đứng lại chào mọi người một câu đã bị Thái cầm tay lôi thẳng lên phòng của cậu nhóc rồi đóng sầm cửa lại.

- Chúng nó bị gì thế? - Bác gái nhìn theo lo lắng

- Con cũng chịu, tụi nhỏ ni kì cục lắm! - chị giúp việc lắc đầu

Thái đẩy nó vào phòng rồi thả mạnh tay. Nó hoảng sợ thật sự. Nó vừa đứng nhìn Thái vừa xoa xoa cái cổ tay bị Thái nắm rất chặt.

- Cậu nói đi! Tại sao cậu lại đối xử với tôi như thế? - Thái nhìn với ánh mắt như xoáy sâu vào tim nó

- Tôi đối xử với cậu thế nào, cậu đang nói gì thế?

- Tại sao lại trốn tránh tôi suốt một tuần qua, tôi gọi điện liên tục, nhắn tin, tới tận lớp tìm nhưng không nhận được một sự phản hồi

nào cả, cậu như bốc hơi khỏi cuộc sống của tôi, tại sao chứ??? -
Thái la lớn

-...

- Cậu nói đi chứ? Sao cậu cứ im lặng mãi thế? Chẳng lẽ tôi đã làm gì có lỗi với cậu sao? Dẫu có đi nữa thì phải nói để tôi biết chứ???

- Phải đó! Tôi trốn tránh cậu đó! Tôi không muốn gặp cậu đó! Không phải là lỗi của cậu mà chỉ vì tôi muốn thế! Được chưa??? - nó cũng hét lên

- Tôi không hiểu! Cậu muốn đùa giỡn với tôi sao?

- Chính cậu mới là người đùa giỡn với tôi! - nó nói như sắp khóc

- Cậu không có lý do nào hay hơn chuyện đó sao?

- Thật sự tôi mệt lắm rồi! Tôi sẽ từ hôn!

- Từ hôn??? Cậu đang nói cái gì thế?

- Cho dù chuyện đính ước của tôi và cậu chỉ mang tính tình cảm chứ không có giấy tờ chứng thực nhưng tôi vẫn sẽ nghiêm túc nói với cả hai gia đình đã xóa bỏ chuyện này. Tôi không muốn làm gánh nặng tinh thần, làm áp lực cho cậu, tôi sẽ kết thúc tất cả

- Cậu đang nói nhằm gì thế???

- Tôi không nói nhằm, tôi nói rất nghiêm túc, ngày mai tôi sẽ nói với bác Nhu và ba mẹ tôi như thế!

- Tôi... tôi thật sự không hiểu! Cậu có cái suy nghĩ vớ vẩn đó từ khi nào thế? - Thái nhìn nó sừng sốt

- Từ khi tôi nhìn thấy cậu và Tuyết ở trường... - nó hạ giọng

- Cậu... cậu đã nhìn thấy sao??? - Thái ngớ ngàng

- Phải! Đó là điều lẽ ra tôi phải nhìn thấy sớm hơn... Hóa ra Tuyết là Kin đúng là bất ngờ! Tận sâu trong đáy lòng của tôi vẫn luôn cho rằng cậu có tình cảm với tôi hay ít ra, trong lòng cậu tôi vẫn có một vị trí nào đó. Cái lý do đính hôn đã khiến tôi ảo tưởng, tham lam, thậm chí đôi lúc tôi nghĩ rằng có lẽ cậu là của tôi. Nhưng từ cái giây phút đó trở đi tôi đã chôn vùi tất cả những suy nghĩ viển vông đó, tôi không phủ nhận là đã thích cậu nhưng không thể được nữa rồi, cậu không phải là của tôi... Vì thế tôi mới trốn tránh cậu, tôi bình tĩnh lại. Cậu hiểu chứ??? - nó nói một mạch rồi hạ giọng, nước mắt đầm đìa. Bao nhiêu chất chứa trong lòng nó đã nói ra hết, đã đến lúc nó phải thẳng thắn trước tất cả...

- Tôi...!

Thái nhìn nó xót xa

- Cậu không cần phải thương hại tôi! Bây giờ cậu đã hiểu tất cả rồi thì chúng ta cũng không còn gì để nói. Chào!

Nó quay lưng trở về phòng

- Đứng lại! Tôi không cho phép cậu rời khỏi đây! - Thái níu tay nó lại

- Cậu để cho tôi yên! Tôi phải vứt bỏ càng sớm càng tốt cái tình cảm không đáng có này! Tôi không chịu nổi nữa rồi!

Nó hất tay Thái ra

Nhưng cậu nhóc càng lôi mạnh hơn khiến nó dội vào thành giường...

- Ui da! - nó ôm lấy vai kêu lên

Thái như người mất hồn nhìn nó, ánh mắt đau khổ

- Tôi không cho phép cậu vứt bỏ nó!

Nó không nhìn Thái, gương mặt lạnh tanh

- Đúng! Tên ở nhà của Tuyết là Kin, sự thật là tôi đã có tình cảm với Tuyết một thời gian dài trước khi gặp cậu. Nhưng vì cậu, vì sự xuất hiện của cậu đã khiến mọi thứ thay đổi. Hôm tôi về muộn chính là đêm tôi gặp Tuyết để nói rõ tất cả. Chính nhờ cậu mà tôi nhận ra Tuyết đối với tôi không phải là tình yêu. Cậu hiểu chứ??? - Thái nói ngắt quãng

- Đừng nói dối tôi, đã bao nhiêu lần cậu đe dọa khi tôi nhắc đến chuyện tình cảm của cậu, ấy vậy mà cậu nói không phải là sao chứ?

- Đó là vì tôi không muốn cậu nghĩ rằng giữa chúng ta có khoảng cách, tôi không muốn cậu bị ám ảnh bởi chuyện của tôi và Tuyết nhưng tôi không ngờ cậu luôn day dứt về điều đó...

- Nhưng cậu không quên được Tuyết, những gì cậu làm đã chứng tỏ điều đó! Cậu không quên được! Không quên được! - nó nhắc lại như 1 ám ảnh

- Đó là Tuyết chủ động ôm lấy tôi để níu kéo... tôi... tôi thực sự không còn gì với Tuyết!

Nó nhìn sâu vào mắt Thái như tìm kiếm một sự khẳng định rằng những điều cậu nhóc nó là sự thật.

- Cậu phải hiểu rằng tôi đã buông Tuyết ra... chỉ để giữ cậu lại, chỉ vì cậu mà thôi! - Lê Thái vừa nói vừa tiến lại gần nó, rồi ôm chầm lấy nó với tất cả tình cảm dồn nén trong lòng bấy lâu

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 19: Vào Bếp

Nó không nói gì, cũng không phản ứng gì, nước mắt giàn giụa trên vai Thái. Nó không dám tin đó là sự thật nhưng vẫn thấy lòng nhẹ hẫng. Không biết từ bao giờ, đối với nó, Thái là một điều gì đó rất quan trọng không thể thay thế được. Nhưng sự thật nó không phải là mối tình đầu của Thái, nó chỉ là kẻ đến sau, nó không thích là kẻ chen chân, là kẻ thế chỗ, nó không vì tình cảm và bỏ quên niềm kiêu hãnh của chính mình, nó không muốn...

Thái dẫn nó ra chiếc xích đu cổ tích. Nó không hỏi bất cứ điều gì, chỉ ngồi xuống và nhìn lên trời... Tình yêu bé bỏng của nó... không biết sẽ đi về đâu... có lẽ nó sẽ quên đi hoặc chẳng sẽ tiếp tục, nhưng thật khó khăn...

Nó và Thái cứ ngồi như thế rất lâu, rất lâu, nó bắt đầu suy nghĩ. Có lẽ nó không phải là công chúa nhưng Thái mãi là hoàng tử, làm sao bây giờ? Lúc này đây nó chỉ muốn được ngủ quên trên chiếc xích đu quen thuộc... không khóc... không đau lòng... không mơ mộng nữa...

Tỉnh dậy nó thấy mình đã nằm trên giường, trong căn phòng mà gần cả tuần nay bị nó bỏ rơi. Nó bước xuống dưới, Thái và bác gái đã ngồi ở bàn ăn đợi nó. Hôm nay là chủ nhật

- Con đã dậy rồi à? Tới đây nào! - bác Nhu tươi cười với vẻ mặt phúc hậu

- Vâng! - nó nhìn Thái, gương mặt cậu nhóc đã trở lại vẻ bình thường như mọi ngày

- Mới không ở nhà một tuần mà trông con gầy hẳn đi, ăn uống thất thường phải không? - bác gái nhìn nó xuýt xoa

- Con cũng không để ý! - nó thờ dãi nhìn lại mình

Thái vẫn im lặng đúng như cá tính thường ngày của cậu...

Sau bữa ăn, Thái thay quần áo rồi ra ngoài, nó thắc mắc nhưng cũng không dám hỏi. Càng lúc nó càng thấy mình tham lam trong cuộc sống riêng tư của Thái.

Thứ tư tuần sau sẽ diễn ra cuộc thi Thiên Vương. Nó không biết phần thi năng khiếu sẽ làm gì nữa. Chưa chuẩn bị thì thi làm sao đây? Nó không muốn trở thành trò cười cho thiên hạ

Đang buồn rười rượi, nó giật mình khi thấy điện thoại reo. Là số của Hải Phi

- A lô! Em vẫn ổn chứ?

- Vâng! Tôi không sao... còn anh?

- Cậu nhóc đảm mạnh quá nên hủy hoại luôn 1 phần nhan sắc của tôi, giờ phải ngồi trong nhà có dám ra ngoài đường đâu!

- Trời! Đến mức đó sao???

- Em lo lắng cho tôi à? Hạnh phúc thật!

- Vẫn còn đùa được thì chắc không đến nỗi nào
- Em thích cậu nhóc đó phải không?
- Chuyện này...
- Có hay không?
- Có...
- Thế là tôi thất bại sao?
- Hải Phi! Tôi.... tôi chỉ muốn coi anh là anh trai thôi! - nó ngập ngừng
- Nhưng tôi không muốn nhận em là em gái!
- Hãy hiểu cho tôi!
- Ok ok! Chuyện đó tính sau! Bây giờ hãy bật máy tính lên rồi mở mail ra. Nhanh lên!

Nó không hiểu mô tê gì cả nhưng vẫn làm theo

- Có thấy gì không?
- Anh mới gửi mail cho tôi à?
- Không phải mới gửi mà là gửi lâu rồi!
- Là gì đây??? Clip nhạc à?
- Rõ khùng! Bật lên coi đi!

Nó mở lên...

Đó là Hải Phi, anh chàng đang ở trong đó và nhảy rap....

- Cái này là...

- Tôi chuẩn bị cho phần năng khiếu của em đấy! Trong đó tôi đã hướng dẫn rất kỹ lưỡng và trực tiếp nhảy cho em coi, phải tốn nhiều thời gian lắm tôi mới quay xong clip này đó. Vì thế để làm cho tốt vào!

- Làm sao... làm sao tôi có thể được chứ?

- Câm từ chối! Nếu em không tập xong và biểu diễn tốt thì chết với tôi!

Tín hiệu đã bị ngắt!

Nó nhìn clip trước mặt và hình ảnh Hải Phi trong đó. Anh chàng đã vì nó mà làm rất nhiều. Chợt nó thấy áy náy trong lòng

Nó không bao giờ nghĩ mình có thể nhảy rap. Nhưng dưới sự tác động của Hải Phi nó cảm thấy nên thử thách bản thân mình xem sao. Và nó đóng cửa lại, bắt đầu luyện tập dưới phần chỉ đạo của Hải Phi. Một cách thức luyện tập lạ lùng và hiếm có...

Nhưng giữa ý thức và hành động luôn có một khoảng cách rất xa, nó mất gần 2 tiếng đồng hồ mà vẫn không tập xong phần vũ đạo đầu tiên.

Tiếng bác Như dưới nhà vọng lên khiến nó dừng lại, mồ hôi mồ kê nhễ nhại

- Bác gọi con có chuyện gì thế ạ?

- Chị giúp việc sáng nay về quê có việc rồi, bác cũng phải sang nhà ngoại dự lễ, con với Thái ở nhà tự lo ăn uống nhé! Chiều bác về!

Nói dạ dạ mà lòng rối như tơ vò, nó cũng chỉ biết cắm cơm và đun nước làm sao bây giờ???

Một mình trong căn nhà rộng thênh thang, nó lảng xảng vào bếp đeo tạp dề, mở tủ lạnh... Đồ ăn tươi có rất nhiều thịt, cá, trứng đủ cả nhưng nó chỉ nhìn thôi chứ chưa bao giờ đụng tay vào chế biến. Nó đành chọn đại một miếng thịt bò và ba quả trứng... Ít ra thịt bò còn mềm hơn thịt heo nên dễ thái (đó là nó nghĩ vậy)

Sau khi kiếm được một con dao ưng ý, nó cho phần thịt bò còn nguyên ttrê thớt và bắt đầu cầu nguyện đừng bị đứt tay

- Cậu đang làm gì thế?

Tiếng Thái từ phía sau khiến nó giật mình đáng rơi cả con dao xuống đất!

- Á! Cậu... định ám sát tôi à??? - Thái hoảng hồn

Nó cuống quýt cuối xuống nhặt dao lên...

- Ai bảo cậu làm người ta giật mình!!!

- Ôi trời! Cậu đừng nói với tôi là hôm nay cậu vào bếp nhé! - Thái lộ rõ vẻ lỡ lắng

- Đúng! Mà cậu tưởng tôi muốn à??? - nó bực mình

- Thôi thôi! Tôi lên thay quần áo đây! Cậu... thận trọng! - biết rằng nó sẽ nổi khùng nên nói xong là Thái chạy vụt lên phòng

Nó nhắm mắt thái miếng thịt bò đầu tiên

Thái thay quần áo xong vừa mới bước đến đầu cầu thang đã nghe tiếng đó là thất thanh. Cậu nhóc lắc đầu rồi chạy xuống. Đó là việc hoàn toàn có thể dự đoán được, nhất là đối với một đứa vụng về trong việc bếp núc như nó

- Có chuyện gì thế? Đứt tay rồi chứ gì? - Thái chạy vào bếp

- Không!

- Không thì sao lại la dữ thế?

- Tôi không cắt nó được, cứ kè dao vào là nó lún xuống rồi lại dội lên

Hóa ra là nó cắt mãi mà miếng thịt bò không đứt nên bực mình mới la lên

Thái tới xem hiện trường rồi lắc đầu bái phục

- Vợ ơi là vợ! Đây không phải là dao thái thịt, lưỡi nó dài như thế này thì có cắt đến mai cũng không đứt đâu!

Nó trở mắt nhìn Thái:

- Cậu mới nói gì thế? Ai là vợ ở đây?

Thái khựng lại, hình như đến cậu cũng cảm thấy ngạc nhiên khi phát âm ra từ đó...

- À không! Tôi nhầm! Cậu... lấy dao khác thái tiếp đi! - cậu nhóc bối rối chạy nhanh ra phòng khách

Nó lắc đầu không hiểu rồi tới rổ dao lấy ra một con dao sắc bén hơn

Sau một hồi hì hục chiến đấu cuối cùng nó cũng biến được phần thịt bò nguyên miếng thành một mớ toe như xơ mướp

Phần chế biến đã xong, bây giờ là nấu

Nó cho xoong lên bếp ga rồi bật lửa. Sau khi tìm được chai dầu ăn với mấy củ hành, nó dự định thả vào để phi. Thái đứng dựa lưng vào tường nhìn nó rồi "phán":

- Tướng cậu lúng túng như vậy thì sau này làm sao mà lấy chồng được!

Đang đổ dầu vào xoong, nghe Thái nói thế, nó run tay, dầu bắn ra ngoài và không may mắc phải nó dính chường

Nó "á" lên một tiếng đủ là mọi thứ rung rinh rồi lấy tay dụi mắt

Thái hoảng hồn chạy đến

- Cậu không sao chứ? Ngẩng mặt lên tôi coi!

- Tại cậu cả đấy! - nó ngẩng mặt lên nhăn nhó, vẫn không thôi dụi mắt

- Xin lỗi! Bỏ tay ra tôi coi, cậu mà cứ dụi dụi như thế thì loét niêm mạc mắt

Thái hất tay nó xuống, rồi nhìn vào mắt nó, sau một hồi xem xét cậu nhóc lồi nó tới bồn rửa tay giúp nó rửa mắt

- Thế nào? Đã ổn chưa?

- Đỡ rồi! - nó từ từ nhấp nháy mắt

- Làm tôi đứng tim! - Thái thở phào, nhìn xuống thấy tay nó vẫn cầm chai dầu ăn thì lắc đầu đưa ra quyết định: - Thôi! Tôi chở cậu đi ăn! Cứ thế này thì không ổn!

Nó đành gật đầu, đúng là không ổn thật. Haizzzz

Từ chiều đến giờ nó ở lì trong phòng tập nhảy để mà hoàng tử của nó bơ vơ một mình trong nhà. Cậu nhóc cứ gõ cửa kêu gọi rồi dọa nạt nhưng nó nhất quyết không ra. Không còn nhiều thời gian nên nó phải tranh thủ...

Tối đến, sau bữa ăn nó định leo lên phòng tập tiếp thì bị Thái lôi ra ngoài sân

- Cậu làm gì thế?

- Cậu nhấn tâm thật! Cả buổi chiều trốn trong phòng không chịu ra, cậu tôi chết vì buồn à???

- Thì trước khi tôi tới đây cậu cũng một mình đó thôi! Có khác gì nhau đâu!

- Nói thế mà cũng nghe được hả? Phải trừng phạt cậu mới được!

Thái kéo nó tới chiếc xích đu cổ tích rồi ấn nó ngồi xuống, còn mình thì ra sau và dùng sức đẩy chiếc xích đu lên cao khiến đó là oai oái, sau đó là những tràng cười sặc sụa, đã lâu rồi nó và Thái không vui vẻ với nhau như thế...

Cười một lúc thì cả hai cùng mệt lả. Thái tiến lại chỗ xích đu rồi ngồi bên cạnh nó, nghiêng đầu ra sau dựa vào thành mắt lim dim.

Nó nhìn Thái, đây là lần đầu tiên nó nhìn cậu nhóc ở một khoảng cách gần như thế. Thái đúng là hoàng tử thời hiện đại, nó thích nhất là chiếc khuyên tai nhỏ xíu ẩn sau mái tóc của Thái...nhìn đáng yêu vô cùng!

Dù nhắm mắt nhưng cậu nhóc vẫn biết nó đang nhìn mình;

- Không cần phải nhìn chăm chú vậy đâu!

Nói giật mình ngoảnh mặt đi

Thái cười nhẹ

- Lúc cậu bỏ đi...tôi đã rất nhớ cậu đấy!

Nó ngẩng mặt nhìn với vẻ ngạc nhiên... Thái bỗng bật dậy rồi kìa sát mặt vào mặt nó nói nhỏ:

- Này "vợ đính hôn", hôm nay không có chị giúp việc ở đây. Hay là... - Thái càng tiến lại gần nó hơn khiến nó đỏ mặt không dám nhìn

- Đang nói gì thế? Là sao...? Tôi... tôi không...

Thái nhìn thái độ của nó liền bật cười ha hả...

- Là đi vào thôi!

Thế là cậu nhóc cầm tay nói dẫn vào trong, còn nó thì xấu hổ đến mức không những mặt đỏ mà tay chân cũng đỏ luôn

Sáng mai

Nó hơn hờ đến lớp, tâm trạng vui tươi kì lạ. Nhưng không thấy Bảo đâu. Hình như cậu nghỉ học. Nó bắt đầu lo lắng...

Tuyết không thèm nhìn nó một cái. Nó cũng chẳng quan tâm. Thế là nó đã có câu trả lời cho tất cả những thái độ kỳ lạ mà từ trước đến nay Tuyết đối với nó. Tất cả đều vì Lê Thái mà ra. Đúng là lòng dạ con gái thật khó mà đoán biết. Cứ y như mò kim đáy bể vậy...

Nó bật điện thoại lên... tin nhắn của Len

" Mày ơi, Bảo bị tai nạn đang nằm trong bệnh viện X phòng Y, học xong mày tới nhé. Yên tâm tao ở trong này với cậu ta rồi!"

Nó hốt hoảng gọi lại cho Len thì biết rằng tối hôm qua, lúc đi về thì Bảo gặp một ông say xỉn tông phải trước nhà sách. Lúc đó Len đang đi mua đồ ở gần đây nên kịp thời đưa vào bệnh viện, cũng may chỉ bị gãy tay và trầy xước nhẹ. Nó nghe xong cũng đỡ lo lắng hơn

Ra về.

Vừa thấy Thái là nó chạy ngay đến như chim non lâu ngày xa tổ gặp mẹ

- Làm gì mà hớn hờ thế? - Thái cười trêu

- Nhanh nhanh! Chở tôi đến bệnh viện!

- Cái gì? Bệnh viện???

- Khổ quá! Bảo bị tai nạn, tôi phải đi thăm!

- À! Vậy thì nói rõ ra, tự nhiên nó cụt lủn thế ai mà hiểu được!

Thế là nó và Thái tới bệnh viện...

Sau một hồi hỏi hết y tá này đến bác sĩ nọ, cuối cùng hai đứa cũng tìm được phòng Bảo nằm. Vừa định gõ cửa đã nghe tiếng Len khóc sụt sùi:

- Hu hu... Cậu! Cậu quá đáng lắm! Tôi có lòng mua cháo cho cậu ăn mà cậu nỡ từ chối sao? Hu hu... Đồ dã man... đồ tàn bạo... Đồ vô nhân đạo... Hu hu... cậu ăn hiếp con gái.... Hu hu...

- Trời ơi là trời, nhức đầu quá! Tôi ăn là được chứ gì? - Bảo van xin. - Làm ơn nín đi!

Nó và Thái nhìn nhau cười, điệu mím ướm của Len đôi khi cũng hiệu quả thật!

Hai đứa bước vào, Bảo đang ăn cháo, ngẩng lên nhìn thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì...

- Hai người đến rồi à? Lam này! Tao thật không hiểu sao mày có thể quen với một tên độc đoán và khó ưa như hấn ta chứ? Người đâu mà nói cái gì cũng không, ăn cái gì cũng không, người ta có lòng tốt chăm sóc mà bị đuổi hơn đuổi tà. Đúng là loại người không có tim! - Len nói một hơi với vẻ uất ức

- Này Len! Tôi có cần cầu phải miệt thị chửi rửa thế đâu hả? Miệng cậu nói mà không cho nó thâm da à?

- Tôi tức thì nói đấy! Phí công tôi cứu cậu!

- Đó mà là cứu à?

- Cậu... cậu... hu hu...

- Khóc nữa sao? - Bảo hốt hoảng. - Tôi không nói nữa! Tôi xin lỗi! Làm ơn đừng như thế nữa, tôi sợ tiếng khóc của cậu lắm! Nước mắt đâu mà sẵn thế không biết!

Tất cả bật cười... đúng là thú vị... Bảo và Len

Hôm nay là buổi tổng duyệt cuộc thi Thiên Vương ngày mai. Thái đưa nó đến hội trường, sau một thời gian miệt mài nhay ngày nhay đêm, cuối cùng nó cũng tập xong bài thi năng khiếu của mình, nó thàn cảm ơn Hải Phi. Những điều anh ta mang lại cho nó luôn khiến nó cảm động mà không biết cách nào để đền đáp.

Trong cuộc thi năm nay, Thái giữ vị trí đương kim nam vương còn Hoàng Mỹ tất nhiên là đương kim nữ vương. Nó cũng chẳng mong mỗi gì cái ngôi vị đó chỉ muốn hoàn thành bài thi một cách êm đẹp.

Đang mần mê chiếc váy màu hồng nhạt mà cả lớp cùng thầy chủ nhiệm đã cất công chọn cho nó trong phòng thay đồ thì điện thoại reo. Nó để váy trên bàn rồi chạy ra nghe. Điện thoại của mẹ

Nghe xong tất cả lời dặn dò của mẹ, nó tắt máy rồi bước vào phòng...

Bảo nó thấy Tuyết đang đứng trong đó, tay cầm chiếc váy của nó

- Cậu đang làm gì thế?

Tuyết quay lại nhìn nó lờm lờm:

- Tao muốn xé nó!

- Cậu...

- Phan Viên Lam! Tao hận mày! Mày đã cướp đi của ta tất cả, cả Thái, rồi Bảo, cả cơ hội thi Thiên vương, mày là đồ xấu xa!

- Cậu đang nói cái gì thế? Tôi không hiểu?

- Đáng lẽ người mệt Thái thích là tao, nhưng sự xuất hiện của mày đã làm thay đổi tất, cả còn Bảo là mối tình đầu của tao, là người mà tao thầm thương trộm nhớ gần ba năm trời cũng bị lụy vì mày. Tao xinh đẹp hơn mày, giỏi giang hơn mày, vậy mà người đi thi lại là mày chứ không phải tao! Tại sao chứ? Tao căm thù mày! Tao không cho mày được toại nguyện đâu! - Tuyết rít lên rồi cầm chiếc váy định xé, nó trợn mắt hốt hoảng chạy đến giật lại, vô tình đẩy Tuyết vào mép tường ngã xuống

- Cậu đang làm gì thế?

Nó giật mình nhìn ra cửa... Là Thái

Tuyết nhìn thấy Thái liền vờ ôm vai rên rỉ, Thái tức tốc chạy lại đỡ Tuyết

- Cậu không sao chứ? chuyện này là sao hả Lam? - Thái nhìn nó hỏi lớn

- Tôi... tôi... tôi không cố ý... tại cậu ta... - Mình chỉ muốn giúp cậu ấy thay trang phục thôi, ai ngờ cậu ấy chửi mình là đồ cướp bạn trai của người khác rồi xô mình ngã vào tường. Mình thật sự chỉ có ý tốt vậy mà... - Tuyết ra vẻ thảm thiết níu chặt tay của Thái như sợ rằng nó sẽ đánh cô ta

- Lam! Cậu...?

- Không! Không phải thế! Cậu ấy nói dối! - nó rít rít phân minh

- Nhưng chính mắt tôi thấy cậu đẩy Tuyết! Tôi không ngờ cậu có thể hành động như thế... - Thái nhìn nó với ánh mắt thất vọng

- Thôi đi! Tại sao cậu chỉ tin lời của cậu ấy mà không tin lời tôi chứ? Phan Viên Lam này không phải loại giang hồ như thế!

- Thôi đi Thái! Mình cũng không chấp nhận gì đâu.... Ui da... - Tuyết lại đưa tay lên vai giả vờ đau

Bốp.

Mặt Tuyết bỗng bị hứng trọn một cú tát như trời giáng

Nhưng không phải là nó... mà là Hoàng Mỹ...

Cô ta chỉ thẳng tay vào mặt Tuyết:

- Đồ cáo già! Tao chưa từng thấy đứa nào trơ trẽn như mày, mặt ngơ như nai mà lòng dạ đen tối! Thật đáng sợ!

- Hoàng Mỹ! Cậu đang làm cái trò gì thế? - Thái hét lớn

- Làm gì hả? Làm cho nó lột xác yêu tinh!

Nói rồi Hoàng Mỹ đưa chiếc điện thoại cảm ứng phát lại đoạn video quay toàn bộ cuộc nói chuyện giữa nó và Tuyết trước mặt Thái

Hóa ra lúc đó trong phòng không chỉ có nó và Tuyết, Hoàng Mỹ đứng sau bức tường đã kịp thời quay lại tất cả...

- Tao bị quên đồ nên chạy vào đây lấy, không ngờ lại chứng kiến được cảnh tượng này! Tao sẽ đưa lên forum của trường cho toàn bộ

mọi người biết được khuôn mặt thật của mày! Thế nào? Vỗ quýt dày phải phải có móng tay nhọn chứ???

Tuyết tái mặt nhìn Hoàng Mỹ rồi quỳ sụp xuống. Cả Thái và nó đứng như trời trồng. Nó nhìn sang Thái với ánh nhìn thất vọng rồi cầm váy bỏ đi... Thái đã không tin nó

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi
www.dtv-ebook.com

Chap 20: Nếu Cậu Không Phải Là Công Chúa

Nó bước đi, khuôn mặt không chút biểu hiện, lần này nó cố gắng không khóc, một lần đã là quá đủ rồi!

Thái chạy đi tìm nó, đến nhà xe thì thấy nó đang ngồi đó chờ. Nó không bỏ đi, nếu bỏ đi rồi khóc lóc thì chứng tỏ rằng nó quá yếu ớt và quá phụ thuộc. Nó không cần! Những cái gì không phải của nó thì nó sẽ không níu giữ nữa.

Nhìn khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc của nó, Thái thấy có lỗi vô cùng nhưng không nói năng gì. Thái hiểu rằng nó đang cần yên tĩnh

Về nhà, nó vẫn ăn cơm như bình thường, tuyệt nhiên không để lộ sự tức giận

Ăn xong, nó lên phòng rồi khóa trái cửa lại, ngồi bệt xuống đất

Nó thực sự đã thất bại rồi sao? Những điều mà nói ngớ là sự thật đều vỡ tan cả rồi! Và nó bắt đầu nấc từng tiếng...dù cố gắng nhưng nó không thể kiềm chế được, nếu để mãi trong lòng chắc nó sẽ chết mất...

Thái gõ cửa... nó không trả lời

Cậu nhóc cũng ngồi bệt xuống đất, hai đứa cách nhau chỉ một lớp cửa nhưng cứ xa vời như cách cả một đại dương

Tình yêu bé bỏng của nó... hoàng tử của nó... niềm tin của nó... tất cả đã biến mất rồi...

Sáng hôm sau, nó cố tỏ ra thật tự nhiên trước mặt mọi người. Bác gái và chị giúp việc rồi rít chúc nó thành công, đạt được vương miện. Nó cũng cười nhẹ cảm ơn. Nó chỉ mong không bật khóc trước hội trường là đủ rồi.

Từ phòng thay đồ bước ra, cả lớp cùng thầy chủ nhiệm xuýt xoa ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nó. Sự thật nó rất xinh... Tóc búi cao lên, điểm thêm đôi bông tai trái dâu lủng lẳng và sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ. Tất cả như tô điểm cho nó thêm rạng ngời... Nó chẳng khác nào một nàng công chúa nhỏ...

Màn thi trang phục tự chọn diễn ra khá suôn sẻ, nó không mắc phải lỗi gì lớn lao trừ việc suýt té vì đôi giày quá cao. Bù lại nó đã cười rất tươi và khuôn mặt cực kỳ cuốn hút.

Chốc chốc nó lại nhìn Thái... đôi mắt cậu cứ buồn bã nhìn nó...

Phần thi năng khiếu đã đến. Nó cố hít thật sâu để thêm tự tin vì nó là thí sinh duy nhất đăng ký tiết mục nhảy hiện đại

Nó bước ra sân khấu, trong trang phục tomboy, cả hội trường rú lên vỗ tay chào mừng nó. Có cả Bảo và Len nữa. Chợt nó nhìn thấy Hải Phi dưới kia cũng đang vỗ tay, cười đầy tự hào.

Bao lo âu tan biến cả. Nó bỗng cảm thấy hạnh phúc. Nó phải vượt qua chính mình vì kỳ vọng của Hải Phi!

Và nó đã thành công! Những giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Lần đầu tiên trong đời nó cảm nhận được giá trị của thành quả do chính mình khổ công tạo ra. Nó muốn cảm ơn sự phụ đáng yêu của mình nhưng không nhìn thấy Hải Phi đâu nữa. Anh ta đã biến mất trong biển người mê mông dưới kia. Vài phút sau màn trình diễn của nó, một bạn gái chạy vào cánh gà đưa cho nó một lá thư

" Em đã làm tốt, ít ra cũng có một lần em vì tôi mà cố gắng như vậy. Tôi đi đây, ít nhất trong hai năm nữa chúng ta sẽ không gặp lại nhau. Tôi đi du học. Nhưng tôi vẫn luôn nhớ em, vì thế đừng bao giờ quên tôi. Nói nhỏ nhé! Từ lúc bắt đầu thích em tôi đã biết rằng mình sẽ là người thất bại rồi... nhưng tôi vẫn không từ bỏ. Tôi đã được nhận quá nhiều tình cảm từ những người con gái khác. Bây giờ tôi muốn dành tình cảm của mình cho một ai đó, và tôi đã chọn em! Hãy sống tốt nhé! Tạm biệt tình yêu bé nhỏ của tôi!"

Nó cầm lá thư trên tay mà lòng nhói đau. Không ai thương nó theo cách đặc biệt như Hải Phi. Mong anh sẽ trở lại với nó càng sớm càng tốt. Anh trai đáng mến tuyệt vời!

Cuối cùng là phần thi ứng xử, nó đã cố gắng đọc hết cuốn sách giao tiếp và vốn sống mà thầy chủ nhiệm đưa cho nhưng xem ra tất cả đều đã bốc hơi hết rồi. Nó run run đưa tay vào hộp bốc thăm câu hỏi.

" Bạn hãy cho biết suy nghĩ của mình về giá trị của sự tha thứ"

Một câu hỏi ngoài sức tưởng tượng! Nó bối rối nhìn xung quanh... nó không biết trả lời như thế nào... và ánh mắt nó dừng lại ở Thái. Sau vài giây đắn đo, nó cầm micro và bắt đầu...

" Em xin trả lời câu hỏi của mình. Đã là con người ai cũng có lỗi lầm và cách tốt nhất để lỗi lầm ấy không tái diễn chính là tha thứ! Em không dám khẳng định mình là người vị tha và em cũng không có đủ niềm tin để tha thứ cho tất cả. Nhưng... em nhận ra một điều, giữa tha thứ và giận hờn có lẽ sẽ hạnh phúc hơn nếu chọn điều thứ nhất! Em xin hết. "

Cả hội trường im lặng rồi tất cả như vỡ òa trong tiếng vỗ tay. Nó không nói gì, chỉ mỉm cười đầy sung sướng. Quả thật nó đã làm tốt hơn rất nhiều so với mong đợi của chính nó.

Trong lúc chờ đợi kết quả của ban giám khảo, có một tiết mục văn nghệ do đương kim Thiên Vương trình bày. Ánh đèn sân khấu bật sáng và Thái xuất hiện. Cậu cầm micro và nhìn nó:

"Hôm nay, tôi muốn được gửi lời xin lỗi đến cậu - người mà hình bóng đá luôn in sâu trong trái tim tôi. Nếu cậu đang thấy tôi thì hãy nhìn vào đôi mắt của tôi nghe lúc này... Tôi sẽ không nói yêu cậu đâu! Tôi chỉ muốn nói tôi thích cậu... Bởi vì tôi muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu!"

Tất cả mọi người đều nhìn nó... còn nó vẫn dõi theo đôi mắt của Thái... nước mắt tuôn rơi....

" Fill my heart with song

Let me sing for ever more

You are all I long for

All I worship and adore

In orther words, please be true

"I other the worlds, I love you"

Những câu hát của Thái bao quanh tâm trí nó, ngân nga theo từng nhịp đập của trái tim. Có lẽ nó chưa mất điều gì cả. Chỉ là bỏ quên lòng tin mà thôi... Bây giờ nó đã lấy lại... Nó đã thắng... chiến thắng mọi nỗi đau và nghi ngờ để tìm đến hạnh phúc...

(Kết quả cuộc thi tôi để dành cho các bạn dự đoán... nhưng thực ra nó cũng không quan trọng phải không nhỉ???)

- Đây là cái gì thế?

- Quà! Có thể mà cũng hỏi!

- Nhưng là cái gì mới được???

- Mở ra thì biết!

Nó từ từ mở quà. Một chiếc nhẫn có gắn hình giọt nước trong veo. Nó ngẩng lên nhìn Thái. Cậu cầm tay nó rồi đeo nhẫn vào...

- Vậy là cậu không thoát khỏi tôi được nữa rồi! - Thái cười tươi

- Là sao????

Thái chìa tay trái của mình ra trước mặt nó, 1 chiếc nhẫn ý như thế...

- Đây là nhẫn đính hôn, không phải cậu nói là việc đính hôn giữa chúng ta chỉ mang tính tình cảm chứ không có xác nhận cụ thể à? Thế thì đây là xác nhận rồi đó!

- Trời! Mua khi nào thế?

- Vào buổi sáng cậu phá tan cái nhà bếp chứ đâu!

Nó hạnh phúc. Nhưng không dám cười. Nó lại sợ hạnh phúc vỡ tan như bao lần trước. Thái cầm tay nó rồi dùng đưa chiếc xích đu cổ tích theo từng cơn gió

- Nếu cậu không phải là công chúa... thì tôi sẽ không làm hoàng tử! Tôi chỉ muốn bên cậu mà thôi

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔNG CHÚA

Kawi

www.dtv-ebook.com

Vài Lời Lảm Nhảm Của Châu

Mọi người ơi vậy là truyện " Tôi không phải là công chúa" đã kết thúc rồiiii:))) mọi người hãy vote hoặc follow cho mình nha😊 Àk mọi người đón đọc truyện 12 chòm sao và ngôi trường cấp 3 của tác giả Vũ Ngọc Phương Uyên trên tường của mình nha, truyện đó mih viết được mấy chap rồi mà ít người đọc quá 😊